

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

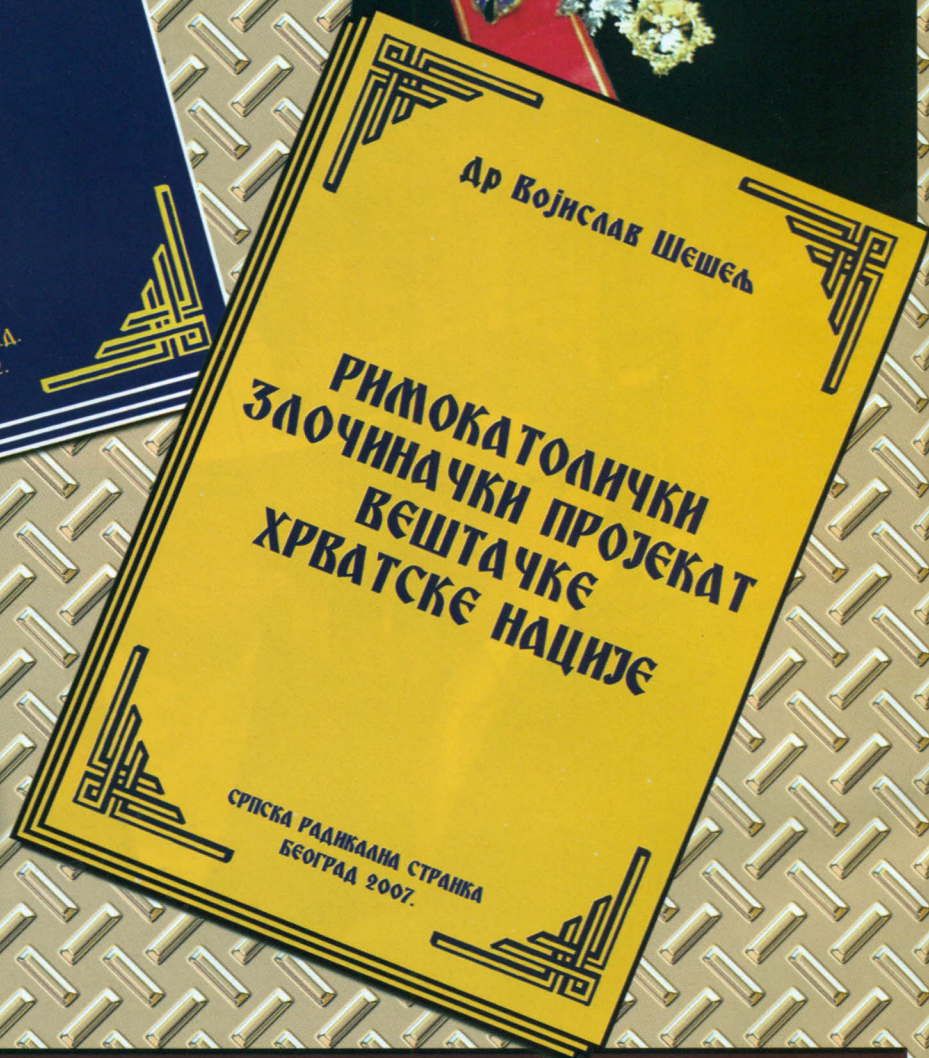
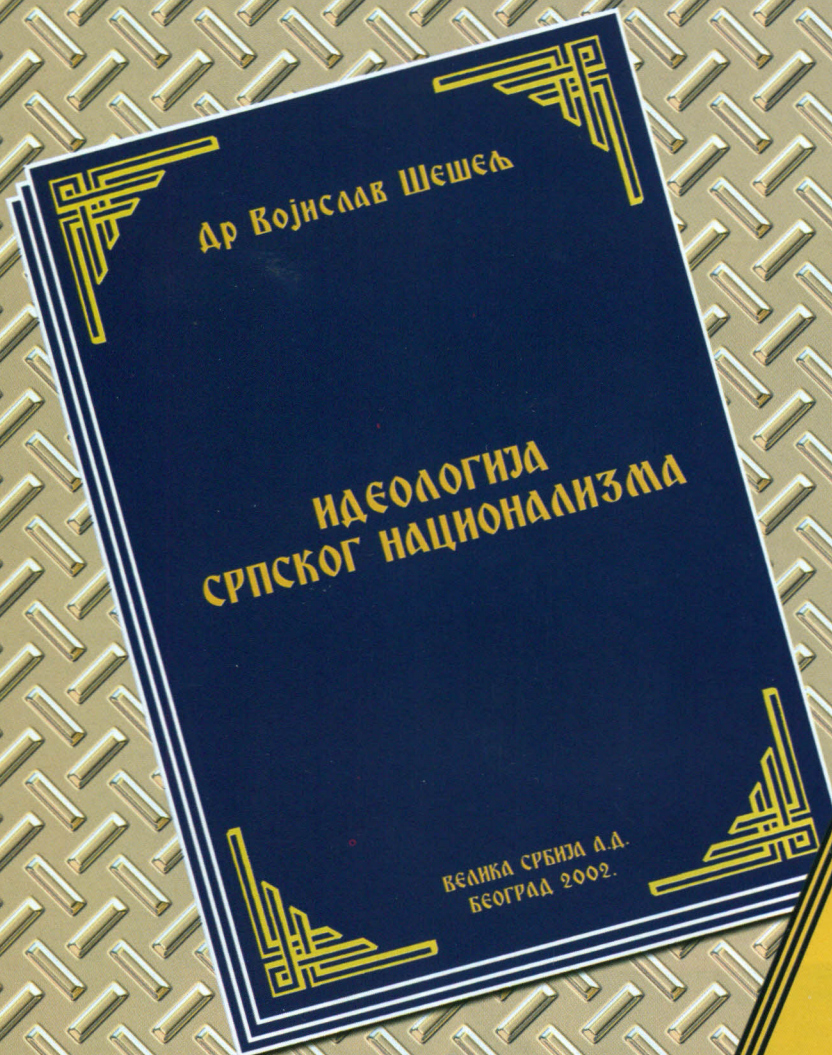
НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АВГУСТ 2009. ГОДИНЕ
ГОДИНА XX, БРОЈ 3321

МАФИЈА раскринкана

ТВРДИ ПОВЕЗ / ЗЛАТОТИСК

Капитална дела проф. др Војислава Шешеља у којима је објављена научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима, као и права природа, циљеви и морални судови српског национализма.

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазић,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић,
Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СРП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 стр

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Политичко разбојништво

- Вучићеве и Николићеве мафијашке везе

2

Интервју: Маја Гојковић

- Николић и Вучић
радили иза мојих леђа

12

Мућке

- Николић – гарант за пљачку

16

Мафијашка експозитура

- Тајкунско-мафијашка странка

18

Подвала

- Санадеризација Александра Вучића

22

Парама у зубе не гледају

- Прљава „Правда“

24

Струјни удар

- Енергетска мафија
платила Вучићево ћутање

29

По диктату Америке

- Одбацили Велику Србију,
прихватили Вашингтон

31

Политичке хијене

- Вучић и Николић
прижељкују Шешелеву смрт

34

Прилог за историју бешчашћа

- Легитимитет за мандате и паре

36

Стоп хашкој тиранији

- Противправно сте обуставили овај процес!

38

Кројачи граница

- Економија и статистика
параван за разградњу државе

51

Сејачи лажи и мржње

- НУНС амнестира злочинце
и лажно оптужује Србију

57

Како је припремано преузимање Српске радикалне странке

Вучићеве и Николићеве мафијашке везе

• *Кнежевићев интjервју у „Вијестима” као увод*

Пише: Ратко Личина

Ових врелих летњих дана свакако „најврелија” тема, како српске тако и јавности у региону, је интервју кума и некадашњег интjмуса, а садашњег великог противника црногорског „газде” Мила Ђукановића – Ратка Кнежевића.

У интервјуу који је у три наставка објавио црногорски дневник „Вијести” (20-22. јул 2009) Кнежевић открива везе мафије, тајкуна и политике. Као човек „изнутра” целе ове приче, изнео је неке досад непознате чињенице о овом политичко-мафијашком галиматијасу, а улазак Ђукановића у посао објашњава на следећи начин:

– Међутим, оно што је почело као „заобилазак” ембарга, прерасло је, након његовог скидања, у један од највећих бизниса у региону, па и у целој Европи, у којем су се „окренуле” милијарде долара. Нажалост, да бисте кренули у тај посао, као влада земље изложена томе, морате се ослонити на актере који познају илегална тржишта, „подземне” методе пословања и токова новца, те алтернативне канале транспорта.

Проблем настаје када ваши партнери из „илегале” постану и стални партнери у послу након што санкције прођу. Те неприродне алијансе из периода санкција настављају да живе и након њих, стварајући нераскидиве везе са влашћу и њеним коруптивним експонентима.

Тај процес ствара у земљама транзиције нову елиту богаташа која се везама, „бондовима”, створеним у „прљавим” пословима и енормном количином готовине добијене од истих, сада користи да би контролисала друштвене, политичке и економске процесе у земљи. Исто тако, у јавности се стварају блажи „филтери” према криминалним активностима, који деморалишу било какав озбиљни напор да се на здравим основама реорганизују друштвени и економски процеси.

То се управо десило у Црној Гори Милу Ђукановићу. Уместо да се са тим активностима, послом и његовим актерима престане оног тренутка када су завршене санкције, доласком Ђукановића на трон апсолутне власти у Црној Гори 1997. године, тај посао још јаче расте, цвета, да би, по извештајима агенција за заштиту законитости ЕУ и САД, у 1999. и 2000. износио неколико милијарди долара годишње. Црна Гора постаје роб тог посла, а Ђукановић његов главни експонент.

Спирала смрти

Кнежавић даље објашњава везу између Ђукановића и Станка Суботића, сведочи о позадини убиства Иве Пуканића и целог низа убиства или, како он каже, „спирале смрти”:

– Довољно је чудна коинциденција за сваки нормални људски мозак да су погинули, а да убице никада нису откривене, овим редом: Вања Бокан у Атини, зачетник тог посла, значајан финансијер ДПС-а и једно време Суботићев ментор; затим Радован Стојичић, звани Баца, убијен у Београду јер се усудио да рекетира господина Суботића; Јусуф Јуса Булић, убијен у Београду након покушаја да од Суботића наплати дуг за Бокана; Горан Жугић, убијен у Подгорици, шеф подгоричке полиције и најинтjмнији пријатељ Суботића и „дулен” Ђукановића; Бели Распоповић, други човек по функцији и први по моћи тадашњег црногорског ДБ-а; Милан Рајковић, сарадник црногорске службе, убијен у Београду након сусрета „блиске врсте” са Бајом Секулићем, Суботићевим интjмусом, те сам Секулић, који је убијен 2001, само две недеље након избијања афере „Национал”, као и Душко Јовановић, власник „Дана”, потенцијални сведок у Барију, и Иво Пуканић, власник „Риц”, убијен зверски у центру Загреба, након гомиле претњи које су стизале из Црне Горе.

Сусрети Николића и Вучића са Суботићем и Ђукановићем

Оно што је интересантно за нашу причу, и што је била главна вест из овог интервјуа је чињеница да је Ратко Кнежевић посведочио да су се са Милом Ђукановићем и Станком Суботићем, у париском хотелу „Риц”, више пута сусретали Томислав Николић и Александар Вучић:

– Знате ли да се у хотелу „Риц” у Паризу већ више пута сусрећу са Суботићем и Ђукановићем Александар Вучић и Томислав Николић (први сусрет је био октобра 2007. године, присуствовао му је новинар из Београда Миломир Марић). Зашто? Зато јер Суботић и Ђукановић одавно имају план да завладају медијским и политичким простором бивше Југославије, а зарад својих пословних интереса и илегалних активности. Ето, то је био је тај „паклени план”, који су Пуканић и његов „Национал” разоткрили, и због којег су Пуканић и Фрањић погинули. Није моје да се бавим том истрагом. На сву срећу, полиције и тужилаштва Хрватске и Србије, углавном су тај случај ријешиле. Ваљда ће доћи и до налогодавца, или више њих, убрзо.

Медијска бомба у Београду и немушта одбрана

Овај део интервјуа у српским медијима одјекнуо је као права медијска бомба и више медија у Србији (РТС, Б-92, Блиц, Прес...) баве се овом темом:

Б-92 (21. јул 2009) преноси делове интервјуа, а Томислав Николић се немушто брани.

Вучић и Николић са Ђукановићем и Суботићем

Кнежевић је и неке српске политичаре довео у везу са Ђукановићем и Суботићем. Он наводи да су се Александар Вучић и Томислав Николић у Паризу сусрели са Ђукановићем и Станком Суботићем.

Миломир Марић каже за Б92 да се не сећа таквог сусрета. За разлику од Марића, Томислав Николић признаје да је био у „Рицу”, али не да би се састао са Ђукановићем и Суботићем.

„Александар Вучић и ја смо те године били на састанку са инвеститорима и заиста у хотелу ’Риц’. То није тајно место и није био тајни састанак ни са ким. Требало је да се заврши тај посао око инвестирања у гасну електрану у Новом Саду, инвеститори су били из Русије, Швајцарске и Француске, договор је био у хотелу ’Риц’. Ми смо отишли ујтро, а вратили се поподне”, каже Николић.

„За једним столом је седео Мило Ђукановић у великом друштву. Устао је, поздравили смо се. Са сваким се поздрављам, чак смо и минут–два разговарали на теме о којим смо имали различите ставове, али сам заиста раговарао са њим. И коме ја ту да подносим извештај? Зашто да одговарам за своје речи”, Наводи Николић.

Николић тврди и да не зна да ли су за тим столом седели Марић и Суботић, наводећи само да је било у питању „велико друштво”.

Сличну причу Томислав Николић понавља и у „Пресу” (22. јул 2009):

Сусрет са Томом и Вучићем у Паризу

У делу интервјуа који је изашао у „Вијестима”, Кнежевић каже да су се Мило Ђукановић и Цане Суботић, пре две године у хотелу „Риц” у Паризу, срели са лидерима СНС-а Томиславом Николићем и Александром Вучићем и познатим српским новинаром Миломиром Марићем.

Томислав Николић каже за „Прес” да се са Ђукановићем случајно срео у хотелу „Риц”.

– Тачно је да сам 2007. са Александром Вучићем био у Паризу, у хотелу „Риц”, али смо се састали са инвеститорима који су желели да уложе новац у гасну електрану у Новом Саду. За једним столом седео је Мило Ђукановић. Пришао ми је, поздравио се и кратко смо попричали. Не знам да ли је са њим седео и Цане Суботић, чак мислим да га сада не бих ни препознао. Апсолутне су неистине да је наш састанак

био организован, па зашто бих се ја са њима састајао на месту на ком има хиљаду људи? – каже Николић.

Лист „Ало” (22. јула 2009) објављује текст под насловом „Вучић, Тома и ја смо били са Милом у „Рицу”, у коме Александар Вучић, одговарајући на оптужбе, тврди да је до сусрета дошло али да се то догодило сасвим случајно „То се догодило пре три године. Тома и ја смо ишли да разговарамо о инвестицијама у Нови Сад, а ту се сасвим случајно нашао Ђукановић са својим великим друштвом у коме не знам да ли је био и Суботић. Тома се поздравио са Ђукановићем, изменили смо неколико речи и то је све”

Само дан касније Александар Вучић покушава да спасе ситуацију и прича причу о „киселој води у париском ’Рицу’” за „Блиц” (23. јул 2009):

Вучић: У „Рицу” смо пили само киселу воду

Београд – Ако имате о мени нешто противзаконито, реците. Нећу никоме да се правдам због чега сам и колико дуго био у „Рицу”. У том хотелу смо попили само киселу воду. Имали смо пара и платили, а цена није била превисока – одсечно је јуче за „Блиц” рекао Александар Вучић. Он није желео да прецизира колики је био цех у том елитном хотелу, у коме ручак за једну особу кошта 170 евра, а ноћење без доручка, у зависности да ли је соба или апартамент, кошта од 550 до чак 13.000 евра.

Вучић каже да су он и Томислав Николић у октобру 2007. били у приватној посети Паризу, али не жели да било шта каже о сусрету с Милом Ђукановићем, наводећи да је „Томислав Николић већ све рекао”. Ратко Кнежевић у свом интервјуу тврди да су се Николић и Вучић у париском „Рицу” неколико пута сусрели са Ђукановићем и Станком Суботићем, и да је првом састанку присуствовао и новинар Миломир Марић.

Вучић каже да су били с људима који су требали да потпишу уговор о изградњи гасне станице у Новом Саду. – Нисмо били у званичној посети јер смо били опозиција. Само три сата смо провели у Паризу – каже Вучић.

Нешто се, међутим, не уклапа...

Збуњеност нових миљеника америчке и британске администрације у Београду је очита, али на њихову жалост, нешто се у њиховој причи о „састанку са инвеститорима за гасну електрану у Новом Саду” не слаже, не пије воду (ни ову киселу Вучићеву из „Рица”). Наиме, у новосадском „Грађан-

ском листу” (23. јул 2009) демантује их тадашња градоначелница Новог Сада – Маја Гојковић:

Николић и Вучић нису преговарали у име града

НОВИ САД – Некадашња градоначелница Новог Сада Маја Гојковић не зна ништа о наводним сусретима Томислава Николића и Александра Вучића с инвеститорима из иностранства који су планирали да граде термоелектрану у Новом Саду. Лидери Српске напредне странке су претходних дана више пута поновили како су о градњи електране разговарали с пословним људима „из Швајцарске, Француске и Русије”, и да су током преговора у париском хотелу „Риц” случајно видели црногорског премијера Мила Ђукановића, одбацујући наводе из интервјуа Ратка Кнежевића који је изјавио како су они у француску престоницу ишли ради сусрета с Ђукановићем и Станком Суботићем, али Гојковићева тврди да Николић и Вучић нису имали мандат да воде такве преговоре у име града.

– Не знам шта су Николић и Вучић радили у Паризу, али знам да мене нико није обавестио о томе да су разговарали о инвестицијама у Новом Саду. Верујем да би се мени, као тадашњем градоначелнику Новог Сада, неко ипак обратио ако је таквих разговора заиста било, а оно што сигурно знам јесте то да нико о томе није могао разговарати у име града. Уосталом, за област енергетике надлежне су покрајина и република – каже Гојковићева.

Протокол о изградњи термоелектране на гас у Новом Саду потписан је 10. маја 2006. године у новосадској Градској кући, а потписници су били представници руске компаније „Технопромпекспорт”, швајцарске фирме „Ментор енерџи” и новосадског предузећа „Ментор енерџи Србија”.

Контрадикција у датумима

Сусрет Николића и Вучића с Ђукановићем, за кога напредњаци кажу да је био случајан, према Николићевим речима, **одиграо се пре две године, дакле 2007.** Протокол о изградњи ТЕ–ТО, међутим, **потписан је још у пролеће 2006,** односно **знатно пре него што су Николић и Вучић наводно причали с инвеститорима.**

С истином на видело!

О свему наведеном на конференцији за штампу, говори потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић, а преноси Б-92 (22. јул 2009):

„Српска радикална странка очекује да надлежни државни органи испитају наводе Ратка Кнежевића да су се Мило Ђукановић и Станко Суботић Цане састајали са Томиславом Николићем и Александром Вучићем, да би, како је навео, завладали политичким и медијским простором бивше Југославије.”

Радикали наводе да имају сазнања да су се Николић и Вучић, осим у Паризу, како је навео Кнежевић, са Ђукановићем и Суботићем састајали и у Цириху и Москви. Николић тврди за Б92 да се никада није састао са Суботићем.

Дојучерашњи партијски колега Томислава Николића и Александра Вучића, Драган Тодоровић, изненађен је тврдњама Кнежевића, јер како каже, Српска радикална странка никада није дала одобрење да се они састају са Ђукановићем и Суботићем.

„Ми знамо да је било неколико путовања у Париз, знамо да је било неколико путовања у Цирих, да је било једно путовање у Москву од стране Александра Вучића и имамо сазнања да се тамо срео са Станком Суботићем Цанетом”, тврди Тодоровић.

„Очито да ћемо ми до тих информација тешко долазити, али сигурно ћемо доћи и доћи ћемо у ситуацију, вероватно, односно јавност Србије, да сазна разлоге због чега су у то време Томислав Николић и Александар Вучић водили разговоре са Станком Суботићем Цанетом и Милом Ђукановићем”, каже он.

„Како да Томислав Николић и Александар Вучић разговарају наводно о гасној електрани која треба да буде изградњена у Новом Саду, да то разговарају у Паризу, да то разговарају у Цириху са представницима неких руских фирми, а иза тих руских фирми, изгледа да је само назив руска фирма, да су се крили неки други”, оцењује Тодоровић.

У „Блицу” (28. јул 2009) Ратко Кнежевић поближе објашњава Николићеве и Вучићеве „излете у Париз”, такође објашњава њихову везу са француском обавештајном службом.

Према Кнежевићевим тврдњама, у читаву причу је умешана и Француска, чија је тежња да има већи утицај на Балкану, а са друге стране је циљ њиховог, како Кнежевић истиче, клијента Суботића, да се поступак против њега обустави. Кнежевић објашњава да је француски обавештајца Арно Данжан (који је иначе у Саркозијевој партији), повезао Суботића и Николића. Он даље тврди да састанак у париском хотелу „Риц” крајем октобра 2007. године није имао за тему никакву термоелектрану у Новом Саду, већ како омогућити Николићу да преузме Српску радикалну странку, као и да се није све завршило само на том састанку, поготово зато што се динамика у Српској радикалној странци и на српској политичкој сцени одвијала другачије него што је Данжан замишљао.

Николић, на крају, каже Кнежевић, са Цанетовом финансијском подршком и лобирањем једне јаке европске државе хоће да преузме власт у Србији, све за рачун Суботића и Ђукановића и заштите њиховог бизнис модела.

Цанетовим новцем и Николићевим политичким статусом формира се Напредна странка, која треба уз помоћ „наклоњених медија”, те новооснованих (Правда) да узме власт у Србији, истиче Кнежевић. То је, према његовим речима, била једина тачка дневног реда састанка Мила Ђукановића, Станка Суботића, Томислава Николића и Александра Вучића у хотелу „Риц” у Паризу 2007. године, и на састанцима у Женеви и Москви, који су уследили касније.

Уместо закључка

Једино сигурно у овом политичко-тајкуњско-шпијунско-мафијашком замешателству је да су расколници Николић и Вучић све само не оно за шта се представљају, и да је покушај пуча у Српској радикалној странци одавно припреман и финансиран управо из горепомнутих кругова.

Ускоро ћемо свакако открити нове истине.

Кнежевић о покушају преузимања власти

„Велика Србија” преноси писање „Блица” од 28. јула 2009. године

„Велика Србија” преноси у целини текст објављен у „Блицу”, 28. јула 2009. године под насловом „Тадићу прети дуванска мафија”, аутора Ненада Јаћимовића:

Пигуран сам да кризни штаб, који заседа у вили Станка Суботића на Светом Стефану или у кафићу „Гранд” у Подгорици, разматра како да заустави могући разговор Слободана Ђуровића Кардинала са хрватским или Сретена Јоцића са српским тужиоцима, каже у интервјуу за „Блиц” Ратко Кнежевић, бивши инсајдер црногорске владе и кум премијера Мила Ђукановића.

Кнежевић тврди да је проблем за дувански картел, којим руководе Мило Ђукановић и Станко Суботић, настао оног тренутка кад власти у Хрватској и Србији, и претходне и садашње, нису хтели да направе никакав договор са њима.

• Постоје информације да је угрожена безбедност државника Србије и Хрватске због хапшења осумњичених за убиство Пуканића, пре свега Сретена Јоцића, и због потернице за Суботићем.

– Колико ми је познато, има озбиљних индиција да је председник Хрватске Стјепан Месић предао Борису Тадићу у Софији материјале у вези са угроженошћу председника Србије до којих се дошло у истрази убиства Иве Пуканића и Нике Фрањића – тврди Кнежевић.

• Убиство Пуканића је, дакле, била црвена лампица за власти у обе државе.

– Хрватској јавности је добро познато о чему се ради. Објаснио им је то Пуканићев „Национал”. Ни Србија не жели никакав договор са Картелом који је затечен и уплашен сарадњом хрватске и српске полиције на откривању починилаца и наредбодаваца убиства Иве Пуканића и Нике Фрањића. Неко је у Картелу, из бахатости и ароганције, направио огромну грешку мислећи да ће Загреб постати исто што и Милошевићев „оловни” Београд и Ђукановићева Подгорица деведесетих. Мала „плочица” са „лежовог” скутера и институт заштитеног сведока јако су забринули Картел. На све могуће начине се покушава, чак и дипломатским каналима, утицати на даљу истрагу. Но, ствари су далеко одмале.

• Какви дипломатски утицаји?

– Ђукановић шаље кума и човека који је његов „гуру” из омладинских и партијских дана, Горана Сита Ракочевића. Он као нови амбасадор Црне Горе у Хрватској има задатак да „шармира” хрватску извршну власт, не би ли одустала од истраге која несумњиво води према Подгорици и Будви. Не би ме изненадило да Мило понуди Србији и отклон од признавања Косова, само да се више не „чачка” његова и Цанетова „мечка”. То је он. Најбољи Милошевићев ђак. Да је жив, и из Хага, Милошевић би био поносан на њега.

• Суботић је у последњем интервјуу тврдио да је афера око њега потекла из кухиње Војислава Коштунице и Александра Никитовића.

– Суботић и Ђукановић, само у два-три дана разлике, дају наручене интервјуе загребачкој штампи у којима се „перу” и при том, и један и други, у нешто другачијем, осенченом изразу оптужују структуре бивше српске владе за све – од афере „Национал” до убиства Пуканића.

• Због чега се Суботић сада брани тврђом да му власти „смештају”?

– Зато што је Суботић на оптуженичкој клупи у Специјалном суду у Београду као организатор и промотер злочиначке организације. Али и због тога што су загребачки и београдски затвори пуни потенцијалних сведока терористичког акта у Загребу у коме је убијен Пуканић. Зато што је Суботић на Интерполовој потерници која му омогућује само боравак у Црној Гори, где је заштићен као „црна кутија” црногорског саро di tutti сари. И Швајцарској где је резидент, где је можда због омашке у дефиницији дела на потерници наведена „превара”, па је Суботићу омогућено кретање. Иако сви знамо да није само превара у питању, већ удар на финансијски систем земље, оружани напади, отмице службених лица. Суботић је отворио и канцеларију у париском хотелу „Риц”, и Француска, оснивач и домаћин Интерпола, чија се централа налази у Лиону, као да не мари да о томе обавести надлежне српске органе.

• Због чега би то Француска чинила Суботићу?

– Одговор је следећи. Суботић је већ више година „клијент” бившег водећег француског обавештајца на просторица Балкана, у БиХ, Хрватској, Црној Гори и на Косову, господина Арноа Данжана, сада члана Европског парламента на листи Саркозијеве странке. Пре Суботића, Данжанови клијенти за лобистичко-стратешке игре су и Хашим Тачи, Чедомир Јовановић, у последње време и Ђукановић. Суботићу и Ђукановићу је од животне важности да се успостави „њихова” влада у Београду, јер су уплашени пресуде или хапшења Суботића у Београду и његовог евентуалног стављања на полиграф. Очито је да су сви напори да се поткупе људи око Тадића остали неуспешни и да се председник Србије, изгледа, не осећа одговорним за камате на „кредит” од десет милиона евра, за који је Суботић, по сопственом признању у интервјуу „Јутарњем листу”, рекао да је дао ДС-у. Како медијска кампања Бебе Поповића није донела резултате, како није успело застрашивање челних људи српског апарата за заштиту законитости преко њима блиског тајкуна из Београда, остао им је један једини начин. Рушење Тадића кроз политички процес.

Кабинет без коментара

У кабинету председника Србије јуче нису желели да потврде, али ни да демантују информацију да је председник Хрватске Стјепан Месић недавно у Софији предао Борису Тадићу материјале о угрожености председника Србије, до којих се дошло у истрази убиства Иве Пуканића и Нике Франђића.

Катић без коментара

Небојша Катић није желео јуче да прича о тврдњама Ратка Кнежевића да је он за Јовицу Станишића и Станка Суботића отворио фирме на Кипру и у Лихтенштајну, са рачунима у тамошњим банкама које су, како је навео Кнежевић, служиле за набавку робе и прање новца.

„Хвала вам што сте се јавили, али ваша питања су дошла прекасно. Претпостављам да сте наводе господина Кнежевића, кога не познајем, требали да проверите пре него што сте их пустили у етар и тако ми нанели велику штету. Но, ако то подиже тираж 'Блица', добро било. Ето неке користи", навео је Катић.

Француски шпијун повезао Суботића и Николића

Управо је Арно Данжан, продајући свом партијском шефу и председнику Француске Николи Саркозију причу о пацифизацији ултрадесне српске странке, СРС, преко идеје „Шешелја у фраку”, односно Николића, смислио генералну идеју како ће једним ударцем задовољити две ствари.

Прва је легитимна аспирација Француске да има већи утицај на Балкану, а друга је животно важна потреба његовог клијента Суботића да се поступак који би могао би-

ти фаталан – обустави. Идеја је била и да се Суботићу у међувремену омогући „заклон” у Паризу. Састанак у париском хотелу „Риц”, крајем октобра 2007. године, није имао за тему никакву електрану у Новом Саду, већ како омогућити Николићу да преузме странку, како да је „умије и преобрати”. Не заборавите да одмах креће јавни наступ Николића у којем један ултрадесничар шаље маслинову гранчицу мира мањинама, Европи, суседима... Николић на крају, са Цанетовом финансијском подршком и лобирањем једне јаке европске државе, хоће да преузме власт у Србији, све за рачун Суботића и Ђукановића и заштите њиховог бизнис модела.

• Николић је демантовао да је било састанака.

– Није се завршило само на том састанку, поготову што се динамика у СРС и на српској политичкој сцени одвијала другачије него што је мозак целе „операције”, Данжан, замислио. Оно што мене занима јесте начин на који „прљави” новац, и те како зачињен крвљу, жели да утиче на друштвене и политичке процесе у нашем региону. Како управља или жели да управља владама, државама и ултимативно судбином целих народа.

• И Миломир Марић је изјавио да се не сећа сусрета с Ђукановићем и Суботићем.

– Марић је био тог дана у Паризу. Од Цанета и Мила је тражио новац за поновно покретање „Профила”, али је отишао „празних руку”. Знам да га је Мило специјално замолио да ником не каже да је видео Вучића и Николића у друштву са њим и Цанетом. Марић је сада уплашен, јако, и ја то разумем.

Обавештајац у Европском парламенту

Арно Данжан, дугогодишњи шпијун француске обавештајне службе DGSE, према тврдњама „Национала” један је од главних помагача и логистичара Станка Суботића, понајвише у избегавању хапшења по потерници Интерпола.

Данжан, који је део шпијунског мандата одрадио и у Хрватској, према наводима „Национала”, у Загребу је био неколико недеља пре Суботићевог хапшења у Москви. Између њих двојице је било телефонских контаката, а у фебруару 2007. виђени су у париском хотелу „Риц”. Данжан је 1994. године постао шеф француске обавештајне службе DGSE у Сарајеву. У наредних шест година служио је као шпијун на подручју БиХ, Хрватске, Косова и Црне Горе. Након 2000. постао је саветник за Источну и Југоисточну Европу, да би се 2002. придружио француском министарству спољних послова као саветник за Југоисточну Европу. У Србији је, осим са Суботићем, био близак и са Чедомиром Јовановићем, Бебом Поповићем. Данжан је изабран на изборима за Европски парламент 7. јуна за европосланика партије Унија за народни покрет Николе Саркозија, председника Француске.

Т. М. С.

Јоци Амстердаму продужен притвор

Сретену Јоцићу, осумњиченом за организовање убиства Иве Пуканића, јуче је одлуком Врховног суда продужен притвор за још два месеца због тежине кривичног дела за које је осумњичен и висине законом забрањене казне од 30 до 40 година затвора.

Против Јоцића истрагу води Специјални суд у Београду, а осим њега, у Србији се поступак води и против Жељка Миловановића и Миленка Кузмановића, док су на пријави хрватске полиције и Јоцићев кум Слободан Ђуровић Кардинал, Роберт и Лука Матанић, Амир Мафалани и одбегли Бојан Гудурић.

Специјално тужилаштво, како је раније писао „Блиц”, спремно је да Јоцићу понуди статус сведока сарадника уколико открије ко су налогодавци Пуканићевог убиства.

Гангстерска ујдурма Томислава Николића и Александра Вучића

Организовани криминални двојац Вучић-Николић у офанзиви

- *Елементарна обавеза тужилаштва је да ишчисти државу од мафијаша и да ради по закону, а не по налогу. Уколико се настави ћушање тужилаштва по ишчању мафијашко-криминалне сирење Вучића и Николића са Цанетом, доказаће се народна пословица да се малим лојовима скида глава а великим кайа*

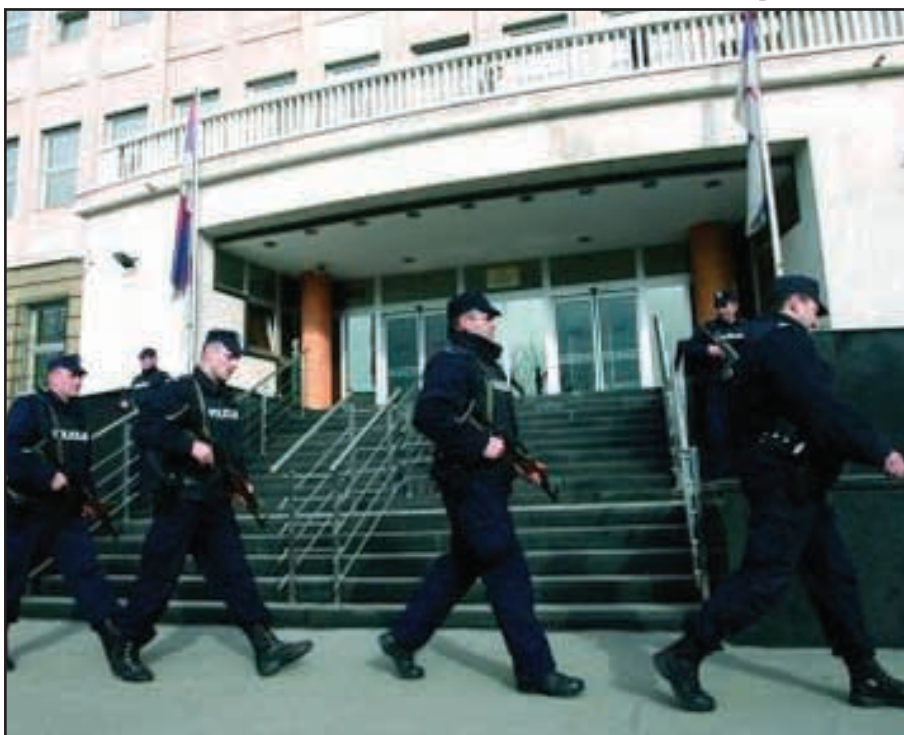
Организовани криминал, чији су актери и тзв. напредњаци Томислав Николић и Александар Вучић, разара државу Србију, све њене институције и друштво. Нове, потпуно непознате чињенице о мафијашким сплеткама ове двојице политичких конвертита изнео је, пре отприлике месец дана, нико други до Ратко Кнежевић, некадашњи шеф Трговинске мисије Црне Горе у Вашингтону и блиски сарадник Мила Ђукановића. Он је посведочио да су се Николић и Вучић, у октобру 2007. године, у луксузном хотелу „Риц“ у Паризу сусрели са Милом Ђукановићем и Станком Суботићем – Цанетом Жапцем, краљем балканске дуванске мафије. Сусрета је било и у Москви и Женеви. Током сусрета разговарало се о детаљима довођења на власт једне нове партије, СНС, чији би предводници били Вучић и Николић, а преко које би дувански картел остваривао свој интерес у Србији. Очигледно, у питању је повезаност организованог криминала и политике, односно дуванске мафије и Александра Вучића и Томислава Николића.

У чему је суштина „дила“ између Цанета, Николића и Вучића? Суштина је у томе да мафија жели да обезбеди не-сметано функционисање својих структура и послова у Србији. Уосталом, то је иста она логика којом се руководе САД и Европска Унија. Они хоће да њихови буду не само људи из власти, већ и они из тобожње опозиције. А то онда значи да је свака суштинска промена у Србији унапред немогућа, јер је потпуно свеједно да ли је на челу Србије Борис Тадић или Томислав Николић, кад и један и други воде политику која је супротна интересима Србије. Очигледно је да су од Српске радикалне странке страховали многи. И Борис Тадић и Европска Унија, тајкуни попут Мишковића и Бека, али и мафијаша као што су Мило Ђукановић и Станко Суботић. Никома од њих није одговарало постојање снажне националне странке у Србији, спремне да успостави најширу могућу сарадњу са Руском Федерацијом, да у великој мери заустави ширење НАТО-а на исток и да се бескомпромисно обрачуна са криминалом и корупцијом. Страх од Српске радикалне странке и њеног председника Војислава Шешеља стрпао

је у исту врећу Бориса Тадића и Олија Рена, Хавијера Солану и Хилари Клинтон, америчког и британског амбасадора у Београду, Мишковића, Бека, Мила Ђукановића, Цанета Жапца и многе друге. Било је потребно извршити пуч или формирати нову странку која би штитила њихове интересе.

Организовани криминал разара Србију

Сматрајући да је организовани криминал ушао у све поре српског друштва и државе, посланици Српске радикалне странке су те податке изнели у Народној скупштини, тражећи да се тужилаштво позабави изнетим чињеницама и спречи даље разарање Србије. Код Николића је то изазвало праву ерупцију беса и незадовољства, човека који се преко ноћи трансформисао из четничког војводе у „финог и углађеног политичара европских манира“ и чије је европејство до те мере јако да је нико други до Оли Рен одлучио да га прими у званичну аудијенци-

ју, са све плавим заставама и жутиим петокракама и уз неизбежне осмехе и тапшања по рамену. Вучић је пак на уобичајено хистеричан начин предложио да буде испитан о везама са Ђукановићем и Цанетом уз помоћ полиграфа. Једино што је остало нејасно јесте то да ли је мислио на полиграф из емисије „Тренутак истине” на ТВ Пинк или на судски полиграф. На страну то што Вучић намерно користи ситуацију да према Законику о кривичном поступку полиграфска испитивања не могу да буду непосредан доказ у судском поступку.

Тужилаштво мора да покрене истрагу

Грађани Србије, на лествици проблема који муче српско друштво и државу, организовани криминал сврставају на високо треће место. Одмах после незапослености и сиромаштва који су, с друге стране, у последичној вези са организованим криминалом. Мафијашки картели су ти који контролишу велике пословне трансакције, служе се митом и корупцијом. Једном речју, ради остваривања својих интереса не презају ни од чега. Тиме се директно омета развој не само економије, већ и напредак друштва у целини.

Обавеза је државе да спроведе свеобухватну истрагу поводом навода Ратка Кнежевића и онога што су у Скупштини износили посланици СРС-а. У питању је криминал огромних размера који доводи у питање опстанак саме државе Србије и који је нанео немерљиву економску и финансијску штету не само држави, већ и грађанима.

На сцени је покушај мафије да непосредно преузме полуге политичке моћи и да обезбеди доношење закона и политичких одлука који ће јој непосредно ићи у прилог. Ако се тај сценарио оствари, Србија ће, нажалост, дефинитивно постати држава мафије.

Постојеће законодавство Републике Србије, иако мањкаво као и све што је ДОС радио, пружа довољно могућности држави Србији и њеним органима да стану на пут мафији и организованом криминалу, а режим Бориса Тадића ставља у позицију да изабере једну од две могуће алтернативе: или ће се ухватити у кошпац са мафијом или ће се ставити у њену службу.

Р. В. С.

Изводи из говора посланика Александра Мартиновића на седници 24. јула ове године

Вучић био курирска веза између Јоце Амстердама и Станка Суботића

– Даме и господо народни посланици, господо из Владе, Српска радикална странка даје свој допринос борби против организованог криминала у Србији и на тај начин што вам, ево, дајемо информације које могу бити од далекосежног значаја за расветљавање бројних криминалних афера.

Српска радикална странка тврди да је курир између Сретена Јоцића, званог Јоца Амстердам, и Станка Суботића, Цанета Жапца, краља дуванске мафије, био Александар Вучић. Он је ишао у Москву на састанке са Цанетом Жапцем и преносио информације од Јоце Амстердама Цанету и обрнуто.

Српска радикална странка даје сугестију Министарству правде и надлежним државним органима да Сретену Јоцићу, званом Јоца Амстердам, дају статус заштићеног сведока, односно сведока сарадника и нека онда он проговори о токовима новца на Балкану од раних 90-их година па до данас, о томе какве су везе политичара из разних држава бивше СФРЈ, ко је трговао наркотицима, ко је трговао белим робљем, ко је трговао дуваном и како је могуће да су док је огромна већина грађана Србије, али и других држава бивше Југославије, материјално пропадала, остајала без посла, појединци дошли до енормног богатства.

Већ сам вам рекао да је у новембру 1996. године италијанска влада јавно рекла да има поуздане доказе да је Црна Горе стецилште организованог криминала и да је организатор тог криминала Мило Ђукановић, човек кога је пре два дана посетио Оли Рен, човек коме сте дали пасош Републике Србије супротно Закону о путним исправама и човек који сада очигледно има намеру да увеже политичаре и криминалце у један ланац и да тај ланац буде јачи не само од државе Србије, него од свих држава на простору бивше Југославије, а да му покровитељ буду људи из ЕУ.

Скрећем вам пажњу, господо из Владе, постоје ексадрони смрти Мила Ђукановића, Цанета Жапца, краља дуванске мафије, који су убили много људи и у Србији, и у Црној Гори и у Хрватској. Јоца Амстердам зна поуздано детаље око убиства Иве Пуканића, човека који је преко свог листа „Национал” објавио многе истине о томе како се финансирао Мило Ђукановић и како је организовао трговину дуваном, наркотицима и белим робљем и како је постао главни мафијашки бос на Балкану.

Одговор Ратка Кнежевића Станку Суботићу Цанету

Редакција „Велике Србије” преноси писање „Блица” од 12. августа 2009. године

„Велика Србија” преноси у целини текст објављен у „Блицу”, 12. августа 2009. године, под насловом „Цане и Мило уклонили све противнике”, аутора Ратка М. Кнежевића и Веселина Симоновића:

В ећ сам једном на вашим страницама рекао да стојим иза сваке своје ријечи коју сам изговорио у разговорима са новинарима подгоричких „Вијести”, београдског „Блица” и НИИ-а.

Било би ми, још једном морам рећи, велико задовољство сусрести се и суочити са Станком Суботићем на београдском, загребачком или лондонском суду. Ова друга два помињем јер имам осјећај да због нечега што он најбоље зна, господин Суботић избјегава Београд и правосудни систем Републике Србије. Надам се да ћу се на неком суду, прије Суда историје, наћи и са мојим бившим пријатељем Милом Ђукановићем. Доста тога бих ја имао обојици за рећи.

Овом мом јављању додао бих слjedeће, или појаснио моје досадашње јавне исказе. Бизнис модел „Станко Цане Суботић” осмишљен је у мозгу Јовице Станишића, унапријеђен и скоро доведен до савршенства у партнерству са Милом Ђукановићем.

Модел осмислио Станишић

Модел се заснива на:

а) Шверцу огромних количина цигарета на, углавном, српско тржиште (иако се један дио „извози” и у Босну, Републику Српску и Хрватску), преко Црне Горе, уходаним каналима, без икаквих плаћања царина, трошарина и пореза на промет. Од тог је посла само у 1999. и 2000. години зарађено милијарду и триста милиона тадашњих њемачких марка. Тај новац припада буџету и грађанима Србије, и дјелимично буџету и грађанима Црне Горе. Такозвани српски посао нема никакве везе са шверцом цигарета према Италији. Суботић као шверцер у том, „италијанском” послу, није учествовао. У „италијанском послу” господин Суботић је кориштен зато што има авионе, пилоте, курире и уходану мрежу за прање новца на Кипру и у Лихтенштајну. Сада само љеност државних органа Републике Србије и недостатак политичке воље може спријечити да се тај новац блокира и врати одакле је отет!

б) Контроли државе или држава и самог политичког процеса. На тај начин идеја већине часних родољуба црногорских, међу којима сам и ја, који су распадом Југославије хтјели да поврате своју државност, јер смо на то имали сва историјска права, вратила се као најгори могући бумеранг и Црној Гори и, што је само на први поглед парадоксално, самој Србији. Хтјели ми то признати или не, данашња је државност Црне Горе резултат преданог рада и „брака из рачуна” српске службе безбједности под командом могућег ратног злочина Јовице Станишића, његовог пулена Станка Суботића Цанета и халапљивости Мила Ђукановића и његовог најужег круга пријатеља. Та „мафијашко-удбашка” творевина створена је прљавим новцем украденим из буџета Србије, Италије, и малим дијелом БиХ и Хрватске, а и грађани Црне Горе остали су без свог дијела. Због тога данас у Црној Гори само фиктивно постоје институције: демо-

кратија се тамо очитује попут кинеског театра сјенки. Два човјека која „ведре и облаче” Црном Гором партнери су у криминалу: Мило Ђукановић и Цане Суботић. Срамно је да је један криминалац данас јачи по утицају у Црној Гори од председника Вујановића, председника парламента или државног тужиоца. Како је Србија од виталног значаја, а опстанак и даље пословни прогрес ове братије, она је била и остала њихово „главно ловиште”. У Србији су похрањени докази њихове пљачке, њихових злочина и без српског тржишта овом картелу нема опстанка.

Ништа без српског тржишта

Зато је урађено све да се падом Милошевића, који је до краја свог живота био контролисан од Станишића, до данашњег дана, „зајаше” опет српска држава, тиме и велико српско тржиште и оно најбитније, српска полиција и српско судство, како би се крвни деликти извршени у име и за рачун картела заборавили.

Тако, децембра 2001. године, авион господина Суботића слијеће у Београд са, по његовом и признању господина Кестнера, његовог до тада кључног пословног партнера, пет милиона еура кеша. Авион су „дочекали” Владимир Беба Поповић и Чедомир Јовановић, који зналачки искоришћавају своју тадашњу позицију. О томе колико је Поповић био укључен у послове дуванског картела најбоље говори његово властито писање о његовом „учешћу” у враћању Суботићевог дуга истом Кестнеру. Смрт покојног премијера Ђинђића, данас је јасно, немојмо се више лагати, успиједила је јер није хтио бити дио те „подјеле плјена”.

Падом Бебе Поповића, на интервенцију америчког амбасадора, несретном погибијом премијера Ђинђића, и касније падом владе Зорана Живковића, картел креће на Кошпуничину власт свим средствима. Прво им се нуди сва врста сарадње (отуд и понуда Тијанићу да преузме вођење WAZ-а у Србији, јер је коруптивни Хомбах већ одавно био у Суботићевом „депу”), а онда, пошто сарадње нема, почиње се уцјенама и пријетњама. Зато се користи Војин Лазаревић, београдски пословни човјек, наводно близак Кошпунци. Лично сам видео, на једној пословној вечери у Аустрији 5.

априла 2007. године, уз присуство више свједока којима је то показано, на дисплеју Лазаревићевог телефона претњу убиством њему, Јоцићу и Никитовићу уколико српско судство не одустане од акције „Мрежа”, упућену од самог Суботића. (Овдје ваља напоменути да се никада у свом животу нисам видио, нити срео, нити чуо са господом Коштуницом, Јоцићем и Никитовићем. Господин Радета Булатовића знам из студентских дана и сада је тачно 28 година да се он и ја нисмо чули, срели и видјели. Господин Тијанића познајем добро, био ми је главни уредник у листу „Интервју”, последњи пут сам га видио у Црној Гори лjeta 1997. И никада касније). Након притиска на Коштуницу, Суботић и Ђукановић настављају притиске према ДС и Борису Тадићу. Већ сам рекао, јавна је тајна, господин Тадић, изгледа, нема намјеру да враћа „кредите” које су од картела узели Беба и Чеда. То сада картел чини нервозним, јер би могућа блокада имовине и рачуна Цанета Суботића у иностранству, те могућа пресуда у судском предмету „Мрежа” довели до расплета српско-црногорске криминалне саге у последњих 15 година. **Зато, и само зато, напусти се финансирање мањих, сада већ маргинализованих играча на политичкој сцени Србије и креће се на финансирање, у први мах, Николићевог СРС, а када им то није успјело, Цанетовим новцем и Николићевом политичким статуом формира се нова партија, СНС, која треба уз помоћ „наклоњених медија”, те новооснованих („Правда”) да преузме власт у Србији. То је била једина, понављам, једина тачка дневног реда на састанку Суботић/Ђукановић – Николић/Вучић (присуствовао Миломир Марић) у хотелу „Риц” у Паризу, у октобру 2007, и на састанцима у Женеви и у Москви који су касније успијели.**

ц) Физичкој ликвидацији свих потенцијалних противника, уз ангажман тренутно најјачег „шефа подземља” у Београду, ко год то био, и логистику црногорске Удбе. По пријазњу самог Мила Ђукановића које је казао мени у више наврата: када се појавила могућност да Радован Стојичић Баца преузме „безбиједносни систем” Србије, а тиме и онај дио у овом лукративном послу, узета је, могу слободно рећи, „невиност” једном до тада фином момку који је одрастао у никшићком предграђу и у Подгорици, а сазрио по централним комитетима – сину часних и поштених родитеља Радована и Стане – Милу Ђукановићу.

Хтео сам да помогнем Милу

Тог тренутка „пукла је погибија” и Ђукановићу и пројекту демократије у Црној Гори. Сам ће се Ђукановић сјетити како ми је новембра 1999, на рођендану његовог сина Блажа у салону хотела „Црна Гора”, управо сам, надуго и нашироко, ламентирао над „злом судбином” која га је спојила са Станишићем и Суботићем. (Бог ми је свједок, све сам урадио да га извучем из тог „смртог загрљаја”. Као што се види, нисам успио!) Како је Распоповићева „екипа”, састављена од парамилитарних структура тадашње црногорске Удбе, „завршила” за рачун Станишића и Суботића ово убиство, а Ђукановић све одобрио и наложио – повратка више није било! Тако су Станишић, Суботић и Ђукановић постали браћа „по крви” и то „љигаво братство” (термин Милана Кундере) нико до данас није, нити смије да напусти. Нови случајеви су ту везу само јачали: у августу 1998, на рођендану кћерке Цанетовог „послушника” у Црној Гори, а Ђукановићевог пријатеља Жељка Михаиловића, помало алкохолизиран, пред више гостију међу којима сам био и ја, Суботић је говорио, цитирам: „Рекао сам Аркану да Бокана помете његов ветар врло брзо”. Цанетове планове мало су одложили догађаји и смрт његовог тадашњег „супконтрактора” Жељка Ражнатовића Аркана: Бокана је у Атини убио нико други него Ба-

јо Секулић, користећи лажни швајцарски пасош и такозвану „медену клопку”, а сву логистику одрадио је сада нови полицијски пулен – Горан Жугић. Како је Бели Распоповић са својим „командосима” био склоњен, те није више учествовао у добити и није имао наклоност „шефова”, одлучио је ликвидирати и Жугића и Секулића. Успјело му је за Жугића, али је онда Секулић био бржи. Јавна је тајна у Црној Гори, а Црна Гора је мала, вох рорупи је јак, незаобилазан, у сваком подгоричком или будванском кафићу ова се прича зна: исти плаћеник из Републике Српске који је својевремено осветио, раније у једној свађи убијеног Секулићевог оца, убио је Белог Распоповића на главном подгоричком тргу. Полиција Вука Бошковића и Вукашина Мараша, дотадашњих Распоповићевих колега, омогућила је „слободан пролаз” убици, а за ову операцију Суботић је „наградио” Секулића 25-метарском јахтом „Сунсекер”. На одговор се није дуго чекало. Најбољи Распоповићев пријатељи, неки и данас запослени у ДБ Црне Горе, а неки пуштени на „одмор у тишини” до следеће акције, осветили су Распоповића пуцајући у дуп Баје Секулића у Будви. Интересантно, на све три сахране, и Жугића, и Распоповића и Секулића, Мило Ђукановић је уредно плакао. (Наметати мени било какву помисао на учешће у убиству Секулића је задње „дно дна” једног криминалног картела који је суочен са истрагама које се воде на више нивоа и у више земаља свијета, и са немогућношћу да се физички допре до мене лично како бих био ликвидан. Моје једино оружје читавог мог радног и животног вијека био је мој IQ, моја едукација и моје перо. То понајбоље зна Мило Ђукановић који је моје таленте и моје вријеме и те како искористио за свој лични пробитак и успјех).

Брзоплето спремљен атентат

На бази ових индиција, на бази документованих пријетњи покојном Иву Пуканићу и мени, током трајања афере „Национал”, склон сам повјеровати да је истим методом ан-

гажована „екипа” Јоце Амстердама. Чудно је да је само девет дана након Ђукановићевог свједочења у Барију покушан први агентат на Пуканића, који је био очигледно брзоплето спремљен, да му је у августу 2008. понуђено „гостовање” на јаhti тајкуна блиског картелу, које је Пуканић одбио, јер је добио сигнал да би управо том јахтом био отет и пребачен у Црну Гору. Чудно је да се у вили „Монтенегро” на Светом Стефану, 23. октобра прошле године, славило до јутарњих сати, уз шампањац и чивас, када су стигле вијести да је Пуканић мртав. Чудан сплет индиција, зар не? Такође, само би нам свима, а поготову полицијско-правосудним органима Републике Србије, Суботић могао рећи о чијој погибији он у „дискрецији” прича са својих телефона, међу својим пријатељима последњих мјесеци. Кога је требао убити Жељко Миловановић Гавра, враћен, врло ризично, из свог црногорског скровишта на београдски асфалт, неколико мјесеци након „одрађеног” посла у Загребу? Мислим да одговор на ово питање не знам само ја и, што је најбитније, доказе имају званични органи. То је то што „сврби” господина Суботића и господина Ђукановића, који преплаћен, прво на јаhti у Француској, а сада у Подгорици ћути као сфинга, и пушта у ватру, за сада, само Суботића.

Телефонски позив

Такође користим ову прилику да разјасним моје фамозно „уцјењивање” Суботића за наводних милион и шесто хиљада њемачких марака. Као што сам рекао и документовао јавном тужиоцу за антимафијашке истраге у Барију, господину Ђузепу Шелзију, у мом свједочењу априла 2002. године, одмах након првих помињања Суботића у Пуканићевим новинама услиједиле су тихе, индиректне пријетње према мени. Након мог писма Ђукановићу, у којем сам га обавијестио о томе, услиједио је документован телефонски разговор између Суботића и мене из кога, за илустрацију, доносим само један дио.

Суботић: „Слушај, ово је писање далеко отишло. Причао сам са шефом (шеф је Мило Ђукановић – прим. Р.К) требали би се наћи у шест очију, нас три, и ријешити то између нас једном засвагда...”

Кнежевић: „А зашто би се налазили у шест очију? Ја немам ништа с тобом, тебе површно знам, Ђукановић је био мој пријатељ, мој кум, сарадник... ја се само могу наћи са њим...!”

Суботић: „Како хоћеш, али ја са мојим људима могу бити и опасан, знаш...”

Кнежевић: „Знам врло добро... 'Позабавио' сам се мало тобом... Заиста си опасан...”

Суботић: „Шта си ти, нека истражна агенција... нека полиција?”

Кнежевић: „Нисам, али бих можда могао да будем...”

Након тог разговора и мог одбијања да се нађем са њим услиједила је прича о мојој уцјени и Суботићева приватна кривична пријава за клевету и уцјену поднесена Другом општинском суду у Београду. Брже-боље је полиција Вука Бошковића потврдила београдском суду да се ја не одазивам на судске позиве (иако тада већ двије године нисам живио у Подгорици, већ у Лондону и Загребу) и за мном је по аутоматизму расписана потрага суда у Београду, никако и потјерница, јер се, колико ја познајем право, међународна потјерница не може расписати по приватној тужби.

Када сам, путем међународне правне помоћи, у присуству мог адвоката Рајка Даниловића, саслушан у Загребу по овом предмету, Други општински суд у Београду је у редовном поступку одбацио ту тужбу као неосновану. Уцјене и приче о њој никада није ни било. Све остало је лаж и подвала Станка Суботића и његовог медијског савјетника Бебе Поповића.

И да се не понављам више: као што сам већ рекао, за сва могућа разјашњења стојим на располагању свим институционалним субјектима и државним агенцијама за заштиту закона које су заинтересоване у овом случају.

Ратко М. Кнежевић, Лондон

Николић и Вучић су радили иза мојих леђа

- Нисам знала ништа о пројекту изградње термоелектране-топлане у Новом Саду фирме „Ментор енерџи”, за коју Николић тврди да је био гаранција инвеститорима
- Не дозвољавам да неко каже да је ишао у име града било где, а да ја као градоначелник нисам знала ни годину дана касније да се ти преговори одвијају
- Вучић и Николић нису имали контакат са мном годинама и изненадила сам се када су дошли у Градску кућу на пописивање пројекта о изградњи ТЕ-ТО
- Изненадило ме је и када ме је Вучић посећивао када је формирао нову странку
- Нисам желела да учествујем у расколу који се у Српској радикалној странци приближавао
- Вучић, Николић и Мировић чекали да Шешељ буде осуђен па да преузму странку
- Српска радикална странка је разбијена с циљем. То је највише било у интересу грађана у Србији, јер, без обзира што нисмо у истим странкама, Српска радикална странка би се борила против свега онога што нагрiza Србију
- Волела бих да се суђење Шешељу заврши и да дође

Разговарала: Елена Божић-Талијан

Последњих дана је Ратко Кнежевић пажњу јавности усмерио на повезаност политичара са организованим криминалом у нашој земљи и на простору бивше Југославије, и на тенденцију криминогених кругова да овладају политичким простором како би заштитили бизнис.

У том контексту је говорио и о сусретима Николића и Вучића са Станком Суботићем Цанетом и Милом Ђукановићем у париском хотелу „Риц”, почев од октобра 2007. године. Николићев неуспео покушај да оправда ове сусрете тврђом да су се случајно срели са Ђукановићем, а да је разлог њиховог боравка у „Рицу” био наводно сусрет са инвеститорима који су хтели да граде термоелектрану-топлану у Новом Саду, иначе пројекат фирме „Ментор енерџи”, довела је у жижу јавности тадашњег градоначелника Новог Сада и високог функционера Српске радикалне странке, Мају Гојковић.

Гојковићева је демантовала Николићеве тврдње да је било ко у име града преговорао о овом пројекту, истичући да ни она није ништа знала о овом послу. У разговору за „Велику Србију”, она истиче да је на потписивању протокола, у мају 2006. године, први и последњи пут видела Вучића и Николића у Градској кући јер иначе нису долазили, нити су контактирали са њом. Гојковићева је, такође, потврдила да је дан од сусрета у „Рицу” зна већ седам месеци.

Изненадио ме долазак Николића и Вучића

• Николићеву оправдање да је разлог његовог и Вучићевог боравка у „Рицу” 2007. године био сусрет са инвеститорима је очигледна лаж, јер је протокол о изградњи термоелектране-топлане потписан још 20. маја 2006. године, а после тога је све заустављено. Да сада занемаримо ову Николићеву измишљотину, а да се задржимо на потписивању поменутог протокола. Том свечаном потписивању, осим Николића и Вучића, присуствовали сте и ви и руски амбасадор. Ко је организовао свечано потписивање? Ко је конкретно вас позвао да присуствујете?

– Прво, треба да разграничимо то свечано потписивање и ко је уопште то све организовао. Још 2006. године, дан-два пред читав тај догађај, било је доста чудно када ми је моја шефица протокола, жена која је иначе радила те послове у Градској кући, рекла да су јој господин Игор Мировић (прим. аутора – у то време директор Завода за изградњу града) и још неко, јавили да ће се код нас, у Градској кући, обавити некакво потписивање уговора велике инвестиције.

Мене је, онако, мало зачуђило све то и тражила сам да прибави неке податке – да ли град има некакве везе са тим, она ми је рекла да нема, да ми треба да будемо домаћини, да ће присуствовати и руски амбасадор. Рекла сам да то све провери. И стварно је руски амбасадор требало да дође. Међутим, нисам била обавештена да ће свему томе присуствовати Николић и Вучић док се нису појавили господин Мировић и господин Драган Дунчић (прим. аутора – у то време на функцији градоначелника) који су ми то рекли у одвојеним разговорима.

Дунчић ми је објаснио какве ће то бити инвестиције на територији града на приватном земљишту, добро је звучало, ништа ту није било тако алармантно зато што град буквално није имао никакве обавезе, јер све дозволе које су у области енергетике код нас воде покрајина Војводина, у нешто мањем обиму и републичка администрација.

• **То значи да град није имао никакве везе са тим пројектом?**

– Што се тиче тог пројекта, очигледно је то била приватна иницијатива страних инвеститора, вероватно и домаћих који су са њима повезани, јер једна од фирми је регистрована у Београду. Што се тиче града, град је само донео регулациони план тог приватног земљишта. Значи, оно што градови што се тиче енергетике и обављају.

Дошао је тај дан. То је било негде у мају месецу 2006. године и руски амбасадор је дошао, а после њега су дошли и Вучић и Николић, које сам први и последњи пут видела овде у Градској кући јер они иначе нису долазили, нити су са мном контактирали у вези са било чим. Не зато што сам, како каже господин Николић, ја само певала и играла четири година па да зато ништа нисам ни знала, него ништа о свему томе нисам знала зато што ја, очигледно, нисам била погодна личност да се са мном прича о пословима, па су о томе причали са другим челницима који су сада са њима у Српској напредној странци.

• **Дакле, ви нисте били упознати са позадином читаваог тог пројекта?**

– Не, не. Видела сам пројекат на потписивању споразума, где сам седела поред руског амбасадора, сви остали су седали далеко од мене, свако из неког свог разлога. Ту је био представник руског дела фирме, представник швајцарског дела фирме и представник „Ментор енерџи Србија” – професор Бачевић.

После тога са мном нико није разговарао о том пројекту. Претпостављам да се разговарало са господином Дунчићем, са господином Игором Мировићем. Зашто? Не знам, јер нису постојале никакве дозволе које би град издавао.

Како је опозициона странка могла да даје гаранције за било какав посао?

• **Како вам звучи она сулуда Николићева изјава да је он био гаранција инвеститорима, којом је покушао да објасни откуд то да баш он преговара о том послу: „Руси су тражили да ја будем гаранција, није била довољна локална власт, пошто смо ми тада били на власти у Новом Саду. Они су тражили да ја у име СРС гарантујем да ће град да испуни те обавезе, да ја гарантујем да ћу код министара - ми смо били у опозицији у Републици, да ћу ја да обезбедим све сагласности, све дозволе.**

Да ли су Николић и Мировић били утицајни у покрајини и републици, ја то не знам. Мало ми је чудно, јер смо били дубоко опозициона странка у то време и не знам како је могла уопште опозициона странка да даје неке гаранције за било какав посао.

Знам колико је било тешко и у време када смо били на власти у Новом Саду, јер нисмо имали власт ни у покрајини, нити у републици. Били смо жестоки критичари, па ме не чуди што је министар Наумов тај пројекат и зауставио.

Али хоћу да разјасним нешто, пошто се често брка један други пројекат у коме заиста градска власт јесте учествовала. То је државни пројекат рађен са градом Новим Садам, то је реновирање постојеће термоелектране-топлане на гас. Е, можда је то засметало неким, па зато што сам учествовала у том државном пројекту неко ме је изоловао из свега тога и обратио се онима...

• **Биће да је пре зато што није требало да се колач дели на много особа?**

– Овде у државном пројекту очигледно колача нема, тако да сам могла да се бавим државним пројектом „без певања и играња.”

Николић и Вучић треба да кажу с ким су разговарали о изградњи ТЕ-ТО

• **Да се вратимо на овај пројекат „Ментор енерџија”. Склапајући мозаик на основу свега овога што је испливало у јавност, да ли вам се чини да је Томислав Николић искористио ауторитет странке, вашу позицију градоначелника и да је искористио и самог руског амбасадора који је био врло незадовољан када је касније сазнао о каквом пројекту се заправо ради, ко је све укључен, чији новац је ушао, да то нема никакве везе са градом и зато се и руска фирма повукла из целе приче?**

– Руског амбасадора сам видела више пута после тога, али пошто је он прави дипломата, није ништа коментаришао. Ја сам дуго у овом послу и уосталом и адвокат сам, тако да сам се и ја мало распитивала. Мислим да је чак и то земљиште под знаком питања, да се воде одређени поступци. Тако да од тог пројекта није било ништа.

Сигурно је да се тако нешто о чему ви говорите дешавало, и они који су учествовали треба да одговоре на то питање. Требало би да кажу нешто и Драган Дунчић и Игор Мировић. Заиста, господин Николић и Вучић годинама нису имали контакт са мном, зато сам се тада изненадила када су дошли.

Николић и Вучић, који су били у Паризу и разговарали, према њиховим наводима, о термоелектрани-топлани, сада треба да кажу с ким су разговарали, са представницима којих фирми, како се зову представници тих фирми, које су то услове тражили од једне опозиционе странке да им гарантује да ће бити испуњени.

Зашто није Тодоровић био тамо? Ако се разговарало у вези са Новим Садам, зашто тамо није био неки мој сарадник, ако не и ја, јел’ тако? Требало је да будем ја у Паризу ако је требало дати гаранције, пошто представник извршне власти треба да да гаранције. Можда је кључ тога било моје склањање из странке. Зашто се то дешавало иза мојих леђа?

Ниједан легални представник власти града Новог Сада није тамо био сигурно. Све је то шкрипало, чак и то потписивање.

Не знам зашто нам је Марић испричао за сусрет у „Рицу”

• **Да се вратимо на сусрете Николића и Вучића са Станком Суботићем и Милом Букановићем у париском „Рицу”. Рекли сте да за те сусрете знате већ неких 6-7 месеци јер вам је господин Миломир Марић, у присуству још две особе, непосредно пред почетак његове емисије у којој сте били гост, испричао да је видео Николића и Вучића у „Рицу”.**

Господин Марић није желео о томе да говори, разумљив је његов страх, ипак су у питању врло опасни кругови и моћни босови који се, упркос свим доказима који постоје против њих, још увек нису нашли на оптуженичкој клупи.

– Мислим да смо ми сви дужни да говоримо истину ако хоћемо да нешто направимо од ове државе Србије. Онај ко се плаши треба да се повуче и ради неке обичне и не толико опасне послове, али ако хоћеш да будеш новинар, ако хоћеш да будеш политичар, онда мораш да говориш истину.

Не дозвољавам да неко каже да је ишао у име града било где, а да ја као градоначелник тог града нисам знала ни го-

дину дана касније да се ти договори, преговори и одвијају. Градоначелник је, према претходном закону, био једини представник извршне власти, дакле нису онда постојала никаква друга лица која су могла обављати извршну власт.

Значи, не могу да будем део те велике завере око изградње „Бердапа П“ у Новом Саду када ја заиста нисам учествовала у томе и када ја не знам да је неко ишао у Париз годињу дана касније и давао некакве гаранције у име државе, покрајине и града.

А истине ради, пошто су рекли да сам ја део кампање против Српске напредне странке, не могу да прихватим да ме неко етикетира тако ружно само зато што говорим истину. Нисам део никакве политичке кампање против Српске напредне странке, и зато сам и рекла да ја знам за њихов пут у Француску већ шест-седам месеци. Па ваљда бих онда, да сам била део завере, одмах отрчала пред новинаре и наравно да бих имала публицитет, али нисам схватила уопште да је то нешто битно.

Господин Марић то јесте рекао, ја могу да идем и на полиграф, то је доста модерно сада и не треба никада више те полиграфе ни да искључују, што се мене тиче. Марић је то рекао, био је ту Саша Адамовић, сада члан моје странке који води информисање, и био је ту још један човек, заиста не желим његово име да откривам, зато што видим да се његова странка дистанцирала од било каквих коментара.

Не знам зашто је Марић то нама рекао, вероватно као и сви новинари који обично када мене виде почну да причају или о Српској радикалној странци или о Николићу и Вучићу, вероватно је и он хтео да ми каже, у смислу шта ће се десити у Српској радикалној странци, када је срео у Паризу, у том и том хотелу, Николића и Вучића, и ту се зауставио и рекао „у врло интересантном“, каже, „познатом друштву“. Ја кажем – Ето, баш лепо што су и они били у иностранству, што су били у Паризу, нисам знала, нисам видела ништа у медијима.

Марић ми је још потврдио, то сам заборавила тада да кажем новинарима, да на његово наводно питање, ограђујем се од Марићевих изјава, можда се човек само шалио – шта раде у Паризу у „Рицу“, они су рекли да имају сусрет са дијаспором.

После смо Адамовић и ја до Новог Сада, када смо се враћали, анализирали зашто је Марић нама то причао. Тада смо то коментарисали и заборавили, све док се сада није покренула та прича у медијима.

• Очигледно је господину Марићу одмах било јасно шта тај сусрет значи у смислу утицаја на политичку сцену у Србији?

– Вероватно, хтео је нешто нама да каже. Можда је мислио да ћемо ми сутра да закажемо конференцију за штампу. Једноставно ме није интересовало где се неко креће, ко није у неком мом окружењу.

• Вучић је рекао да учествујете у кампањи која се против њих води. Том приликом вас је оптужио за вазе са Радомиром Бајом Живанићем, познатим као Баја Пласти.

Ово је занимљиво и зато што се, једном приликом, почетком прошле године, чини ми се, када је неко у Српској радикалној странци јавно оптужио Живанића, више се не сећам за шта, Вучић оштро успротивио томе бранећи Живанића.

– Навео је он тамо још неке људе, и Бојана Пајтића, вероватно да би супа била гушћа. То је само скретање пажње на мене. Ма, нисам ја тема ових написа у штампи.

Ја сам, заиста, како воле неки у нашој бившој странци да кажу да су деца са асфалта, ја сам дете са асфалта, али ново-садског, не београдског. Познајем јако, јако пуно људи, с јако пуно људи се дружим или сам се дружила. Није уопште

проблем кога познајете, кога не познајете, важно је да нико послове не обавља преко вас. То је суштина свега.

Ја познајем многе, али никоме никада није пало на памет да ми нешто понуди или да тражи да се нешто уради преко мене. То је кључ свега. Дакле, није проблем што је неко био у Паризу, није проблем ни да седиш са неким и да причаш из било ког да је милеа, пословног, политичког, криминалног, било каквог, него је проблем да ли је тај нешто тражио од тебе, да ли си ти нешто узео од тих људи и шта је то требало да урадиш за њихов рачун. Е, то је проблем.

• Још једна карика дуванске афере у којој су главни играчи Суботић и Ђукановић, по свему судећи је и Санадер који је изненада поднео оставку управо под претњом обелодањања његове улоге.

– Не бих се ту сложила, ја мислим да је, ипак, Санадер поднео оставку због економске ситуације у Хрватској. То је моје дубоко уверење.

• У реду ако тако мислите, један други део те приче ме занима. Да ли имате неких сазнања о везама и контактима Вучића и Санадера? Санадер је Вучићу гарантовао безбедност када је крајем прошле године обилазио Србе у Крајини. Вучићев пут је био под покровитељством Хрватске обавештајне службе и хрватских тајкуна. Да ли вам је било необично што је Вучић тада добио заштиту која приличи шефу једне државе? Баш када се одрекао граница Велике Србије, изненада је осетио потребу да обиђе Србе који живе у тим границама.

– Да, та посета ме је зачудила. Као политичара ме је интересовало коме је била намењена политичка порука, шта се добило са том посетом. Али, не знам ништа више зато што су Николић и Вучић прекинули сваки контакт са мном негде од 2006. године. Зато ме је изненадило када ме је Вучић посетио када је формирао ту нову странку.

• Према нашим сазнањима, у време када су се Николић и Вучић састајали у париском „Рицу“ са Суботићем и Ђукановићем, био је присутан и Санадер. Да ли вам је можда Миломир Марић, причајући о том интересантном друштву у којем су се затекли Николић и Вучић, поменуо и Санадера?

– Не, није.

• Да ли имате сазнања о Николићевим и Вучићевим везама са Мишковићем и Беком?

– Не, немам никаквих сазнања, зато што сам просто из неких разлога била изолована из странке, појма немам зашто и какве су ту биле игре, тако да са мном нису контактирали. Али, веома је интересантно да ако је било таквих контаката на било ком нивоу и ако је заменик председника странке требало да даје некакве гаранције, сигурно су у Новом Саду морали да разговарају са још неким, а да то нисам била ја. Нисам ја била политички фаворит Мишковића зато што је Нови Сад био отворен за све инвестиције, а не само привилеговано за његов холдинг, за његову фирму.

За Србију су опасне странке које су паравани за нечије финансијске интересе

• Ако сагледамо све што је до сада изашло у јавност када је у питању повезаност политичара, тајкуна, криминалаца и иностраног фактора, као и чињеницу да су у формирању ове републичке владе учествовали Мишковић, Беко, амерички и британски амбасадор, поставља се питање – ко заправо влада овом државом и у чијем интересу.

– Па, поставља се питање, али ја ту не бих ништа ружно рекла за амбасадоре. Знате зашто? Они штите интересе своје државе. Мени су проблем ови тајкуни који много зарађују од ове државе. Прво су стекли тај капитал овде, у овој држави, да ли осамдесетих, да ли деведесетих, мало више још двехиљадитих, али они живе од овога овде. И сву криви-

цу сваљујем на њих. Зато што њих баш брига ко ће бити, у ствари, на власти и није их брига за интерес ове државе, него само за свој.

• Видите ли опасност по Србију у странкама које, попут Вучићевог и Николићевог, имају снажну финансијску подршку тајкуна и моћних људи из криминогеног миљеа?

– Апсолутно. Знамо како пролазе те државе и како су на маргини свих важних догађања, и ваљда ће се појавити нека политичка снага и странка која ће се томе свему супротставити.

Ако је ово што износи Кнежевић почетак краја таквог начина размишљања, онда је добро што се то појављује у нашим медијима, али не сме да стане. Дакле, надлежни органи морају да се позабаве свим тим и да једном подвучемо црту.

Важно је да се рашчисти, дакле, ко се бави политиком у нашој држави и да ли су политичке странке паравани за неке финансијске интересе, без обзира да ли су то домаћи финансијски интереси или страни. То је начин да се рашчисти са митом и корупцијом, а то је и један од услова за улазак у Европску унију.

Мора да се појави српски Путин, да каже – Сада твоје цене неће бити толике, сада ћете ви тајкуни да финансирате толико и толико фабрика и толико и толико болница. Наши тајкуни су само увознички лоби, увозе најјефтинију робу из иностранства, треће, пете, десете категорије и то овде продају.

Тако да сам убеђена да су тајкуни, који се баве само трговином и продајом овде и куповином грађевинског земљишта и пољопривредног земљишта, и преко политичара, куповином Србије, да су они рак-рана. Не брину мене никакви странци, већ то што имамо такве спонзоре политичких партија.

• Зашто се нисте придружили Вучићевој и Николићевој странци?

– Зато што нисам знала шта њихова странка представља, зато што мислим да им је намера била само да ме политички угуше јер сам ипак политичка конкуренција. Можда зато што смо претходно били заједно, па се јако добро познајемо.

Разбијање Српске радикалне странке је највише било у интересу тајкуна

• Разбијена је највећа опозициона странка, Српска радикална странка. Зашто? Мислите ли да је то урађено са одређеним циљем и којим?

– Сто посто. У то сам убеђена, без обзира што дуго нисам члан, пошто су ме избрисали из чланства неки који раде на евиденцијама. Изненадило ме је све то када је Мировић устао на конференцији за штампу и рекао новинарима да се он кандидује за градоначелника Новог Сада. На питање шта је са Мајом Гојковић, рекао је – Она је формирала неку другу странку и избрисана је из чланства или избачена, не знам ни ја.

Морате размишљати о томе, ако сте толико дуго били у једној странци, шта се то десило. Мислим да јесте са циљем разбијена. Сада је толико тешка и економска и политичка ситуација у Србији да је очигледно да би Српска радикална странка заменила овај владајући конгломерат странака.

• Који су то фактори којима је Српска радикална странка сметња и којима је био циљ да је разбију?

– Ихај, који фактори, а који нису, али очигледно да је то највише био интерес неког пословног света, хајде, назови тако, лепо речено, тајкуна у Србији. Сигурно. Мислим да, без обзира што нисмо у истим странкама, Српска радикална странка би се борила против свега онога што нагриса Србију.

Дакле, да видимо да ли тајкуни финансирају политичке странке, ако финансирају, које политичке странке и зашто

се то крије. То у свету није забрањено. У свету, у кампањама је дозвољено да богати људи финансирају политичке странке. То се објављује јавно. Рецимо, у Америци има случајева да новац дају и једном и другом председничком кандидату, али се онда прати да тај кандидат за време свог мандата не учини нешто што није законито или да финансијеру да неки привилеговани статус.

Хајде да видимо ко колико пара добија за те кампање, колико су уопште те кампање скупе и да видимо да ли постоји један круг тајкуна који можда дају новац свим великим играчима, па где прође. Можда је то тајна зашто што се сакривају.

Можда сам и ја неком засметала, не политички, него су се тајкуни удружили да ме мало склоне, Нови Сад је доста атрактиван град.

Вучић, Николић и Мировић чекали да Шешел буде осуђен па да преузму странку

• Прошле године сте у једном интервјуу открили да су Томислав Николић и Александар Вучић припремали тзв. реформу Српске радикалне странке, рачунајући да ће Шешел бити осуђен у Хашком трибуналу.

Дакле, они су чекали да Шешел буде осуђен, или би можда за њих најбоља опција била да се штрајк глађу трагично завршио па да преузму странку и промене и окрену њену политику у другом правцу?

– Колико ја знам, чекали су да Шешел буде осуђен. Ми смо разговарали о томе, то није била тајна уопште. Прво су све учинили да не одем из странке. Када сам ја видела да то иде ка нечему што неће бити добро, да ће ту бити раскола, једноставно нисам желела у томе да учествујем. Мој отац је умро као члан Српске радикалне странке, деда ми је био радикал, нисам желела да учествујем у таквим стварима, јер стварно ако нешто поштујем, поштујем своју породицу, све остало иде после тога. Ја нисам желела да учествујем у нечему таквом, али се доста отворено причало о томе. Николић, Вучић, Мировић, тако нешто су ми спомињали, па сви они који су сада у Српској напредној странци. Није ме уопште изненадило који су људи отишли, то мене лично није изненадило јер знам какве смо све разговоре водили.

Волела бих да Шешел изађе што пре

• Да ли пратите суђење Војиславу Шешелу и шта мислите о процесу или процесима који се против њега воде у Хашком трибуналу?

– Понекад да. Људски, ја бих волела да Војислав Шешел изађе што пре и мислим да би се онда доста тога променило.

• А са правног аспекта?

– Са правног аспекта сам, као адвокат, давно рекла своје мишљење – да се јасно види да је то класичан политички процес и да га држе тамо као таоца док се овде мало политички не промешају карте. Војислав Шешел је тамо, колико већ, седам година, па не знам шта да је урадио, давно је требало да буде овде у Србији. Тако да бих волела да се то што пре заврши, јер мора, сваки процес, па и Кафкин, мора имати некакав крај, и да дође.

Николић – гарант за пљачку

- *Томислав Николић узео ђаре на ђројектју изградње ТЕ-ТО у Новом Саду који никад није заживео*
- *Николић учесђвовао у ђрљавом ђослу са Мануелом Вернлијем, мајором швајцарске обавешђајне службе и Бранком Црногорцем, главним ђословним ђарђнером Беђеђа Пађолија који је финансијер ђерористђичке ОВК*

Томислав Николић један је од главних учесника у афери о наводној изградњи термоелектране-топлане у Новом Саду у којој је проневерено 20 милиона евра инвестиционог новца. На ову аферу, која се одиграла 2006. године, случајно је ових дана подсетио и сам Николић, невестшто се правдајући да се у Паризу случајно сусрео са Ђукановићем после састанка са страним инвеститорима за изградњу ТЕ-ТО у Новом Саду.

Готово три године након помпезног најављивања да ће руска и швајцарска компанија „Технопромекспорт“ и „Ментор енерђи АГ“ уз подршку „Ментор енерђи Себре“ из Србије, изградити ТЕ-ТО, од великог инвестиционог пројекта нема ни трага, осим све више доказа који озбиљно терете Томислава Николића и његовог пријатеља, „бизнисмена“ Милана Бачевића (Николићев син се оженио Бачевићевом ћерком), да су умешани у малверзације у вези с њеном изградњом.

У Градској кући у Новом Саду, 10. маја 2006. године, потписан је уговор између руске компаније „Технопромекспорт“, швајцарске компаније „Ментор енерђи АГ“ и њене фирме ћерке „Ментор енерђи Себре“ д.о.о. коју су регистровали у Новом Саду, о изградњи термоелектране-топлане (ТЕ-ТО) у Новом Саду укупне снаге 900 мегавата. Најављено је да ће рок за изградњу бити три године, а да ће у томе учествовати око 6000 радника, чиме ће бити смањена незапосленост у Новом Саду.

Потписивању уговора присуствовали су Томислав Николић и Александар Вучић, који су тврдили да су најзаслужнији зато што су Србија и Нови Сад добили овај пројекат чија је укупна вредност износила око 800 милиона евра.

У време потписивања, директор „Ментор енерђи Себре“ био је Милан Бачевић, Николићев пријатељ, а директор швајцарског „Ментор енерђија АГ“ био је Мајкл Врусмер.

Град је био само домаћин потписивања уговора јер је на његовој територији требало да се инвестира. Град није имао никакве уговорне односе са тим компанијама, нити је био надлежан за давање било каквих дозвола. Град је само донео регулациони план за приватно земљиште и дао све неопходне податке, као што се иначе радило за било ког инвеститора.

Град је био заинтересован да разговора о испоруци топлотне енергије по бенефицираним ценама и о испоруци електричне енергије по бенефицираној цени за територију града Новог Сада, али разговори на ову тему нису прихваћени.

Томислав Николић је, покушавајући да оправда сусрет са Ђукановићем и Станком Суботићем у париском „Риђу“, рекао да је он тамо заправо преговорао са инвеститорима о изградњи ТЕ-ТО у Новом Саду, а да је случајно срео Ђукановића. Објашњавајући откуд то да баш он преговара са инвеститорима, Николић је изнео невероватну тврдњу – да је он био гаранција инвеститорима, да је у име Српске радикалне

странке гарантовао да ће град да испуни обавезе и да је гарантовао да ће код министара да обезбеди све дозволе, све сагласности. Прилично невероватно с обзиром да град није ни имао никакве обавезе осим оних које је испуњавао за сваког инвеститора, а то је израда регулационог плана, а још невероватније с обзиром да је Српска радикална странка била опозиција на републичком нивоу.

Маја Гојковић, тадашњи градоначелник Новог Сада, одмах је демантовала Николићеве тврдње да је било ко у име града преговорао о овом пројекту, истичући да ни она није ништа знала о овом послу. У разговору за „Велику Србију“, она је истакла да је на потписивању протокола, у мају 2006. године, први и последњи пут видела Вучића и Николића у Градској кући јер иначе нису долазили, нити су контактирали са њом. Гојковићева је нагласила да не дозвољава да неко каже да је ишао у име града било где, а да она као градоначелник није знала да се ти преговори одвијају.

Интересантно да о уговору о изградњи ТЕ-ТО у вредности од око 800 милиона евра, тада у државним институцијама и компанијама нису знали ништа. У Министарству рударства и енергетике, као и у покрајинском Секретаријату за енергетику и минералне сировине, тврдили су да су о томе сазнали из медија.

Заправо нико у том тренутку није могао да каже шта је поменути уговор конкретно садржавао.

Због околности око склапања уговора и чињенице да се томе приступило без претходног обавештавања надлежних органа и прибављања дозвола, енергетски стручњаци су одмах изразили резерве да ће пројекат икада бити изграђен и окарактерисали га као „превару“.

Инвеститор од 500 евра

Пројекат изградње ТЕ-ТО од самог старта био је пун контроверзних чињеница. Пројекат је водила компанија „Ментор енерџи АГ” регистрована у Швајцарској тек 28. априла 2006. године, мада је фирма постојала и раније али је пословала под другим именима. Акционари компаније били су Мајкл Врусмер, Ђиа Чавдија, Мануел Вернли, Пит Каллин и Милан Бачевић, Николићев пријатељ, који је имао 18 одсто власништва и који је био члан Управног одбора ове компаније. Фирма „Технопрокекспорт” требало је да обезбеди пројекат за изградњу и дозволу за гас од „Гаспрома”.

Фирма „Ментор енерџи Себра” из Србије, једна од страна уговорница у послу, регистрована је тек 8. маја 2006. године, само два дана пре званичног потписивања уговора о изградњи ТЕ-ТО?! „Ментор енерџи и Себра” основала је швајцарска фирма „Ментор енерџи АГ” са оснивачким капиталом од 500 евра. Предузеће је регистровано за обављање спољнотрговинског промета и грађевинских специјализованих радова.

Тако је фирма стара два дана и са капиталом од 500 евра требало у Србији да спроведе инвестицију од 800 милиона евра.

Нестало 20 милиона евра

Главни финансијер компаније „Ментор енерџи” био је Александар Киржњев, руски емигрант, који живи и ради у САД. Из Русије је побегао после велике афере са трговином потраживањима, приликом које је оштетио многе руске компаније. Један је од највећих финансијера Републиканске партије у САД. После сазнања ко стоји иза „Ментор енерџија”, „Технопрокекспорт” се повлачи из пројекта. А у тој ситуацији није било шансе да „Технопрокекспорт” обезбеди дозволу за гас од „Гаспрома”.

Киржњев је у САД осуђен на 10 година затвора и зато је свом куму и акционару „Ментор енерџија”, Мајклу Врусмеру, дао на располагање 20 милиона евра, како би он инвестирао тај новац. Врусмер је обмануо Киржњева да је свих 20 милиона евра инвестирао у пројекат ТЕ-ТО у Новом Саду. Међутим, око четири петине тог новца поделили су акционари међусобно, заједно са домаћим партнером, Николићевим пријатељем Миланом Бачевићем. Наравно да је Бачевић свој део поделио са својим пријатељем Николићем. У ком односу су њих двојица поделила свој део колача, није нам познато.

Када је након три године Киржњев изашао из затвора, схватио је да је највећи део новца нестао, односно да је подељено међу акционарима, а да је свега 3 милиона евра потрошено на стварне трошкове везане за пројекат који никада није заживео, нити је компанија добила било какве дозволе за рад, ни од Покрајине нити од Владе Републике Србије, а да је 17 милиона нестао. Киржњев преузима „Ментор енерџи Себра” и поставља свог човека на чело компаније.

Остаје питање колико новца је од ове преваре профитирао Томислав Николић, имајући у виду да је, по сопственом признању, он најзаслужнији за потписивање уговора о изградњи ТЕ-ТО у Новом Саду, која се претворила у вишемилионску превару.

Ко су Николићеве сарадници у превари са изградњом ТЕ-ТО

Акционар компаније Мануел Вернли је мајор швајцарске обавештајне службе и сарадник британске МИ 6, иначе активан и присутан на Балкану током деведесетих година.

Добро обавештен извор из врха полиције тврди да је Томислав Николић био добро упознат са тим ко је Вернли, пошто је непосредно пре НАТО агресије ухапшен у Србији под оптужбама да се бави шпијунажом.

Вернли је, иначе, после Бачевића, био директор „Ментор енерџи Себра”. Фирму је преузео 2007. године.

Албанска веза

Главни човек за везу компаније „Ментор енерџи АГ” са Томиславом Николићем, Миланом Бачевићем и Скупштинском града Новог Сада, односно Игором Мирковићем (тадашњим директором Завода за изградњу града) у то време био је контроверзни бизнисмен Бранко Црногорац, познат као трговац нафтом у годинама санкција и по малверзацијама у банкарству.

Бранко Црногорац, који је у то време живео на релацији Београд-Швајцарска, постао је познат широј јавности када је Народна банка Југославије одузела дозволу за рад његовој БЦ банци, јер је лажно приказивала стање на свом рачуну.

Црногорац је један од главних актера у корупцији и финансијским малверзацијама и када је у питању афера из 2004. године у вези са изградњом станова за припаднике Војске СЦГ, у којој се појављује као посредник при уступању војних објеката у замену за изградњу 400 станова.

Главни пословни партнер Бранка Црногорца, још од деведесетих година, је Беџет Паџоли, финансијер терористичке ОВК-а и пројекта „независног Косова”.

Против Бранка Црногорца су више пута подношене кривичне пријаве, али се он преселио у Швајцарску и презиме Црногорац променио у Монтенегро.

У Босни и Херцеговини су прошле године подигла велика бука око избора конзорцијума ЈСЦ КазТрансГас и БМГ АГ за стратешког партнера за планирање, изградњу и управљање термоелектраном Какањ. „Дневни аваз” тада пише да је дошао у „посјед шокирајуће документације о томе како се највећи природни ресурси БиХ, односно вода, то јест хидропотенцијал и угаљ, поклањају бјелосвјетским криминалцима”. Утврдили су да се не ради ни о каквој великој казахстанској корпорацији, већ о фирми која се у Швајцарској може регистровати за неколико хиљада евра, а на чијем су челу Беџет Паџоли и Бранко Црногорац.

„Дневни аваз” је 22. 01. 2008. открио на који начин је требало да се спроведе енормна отимачина: „Једноставно они покушавају концесије које су добили криминалним путем преко Хеће (федералног министра енергије, рударства и индустрије) и Оручевића препродати некој од моћних свјетских компанија, које имају новац и људе за ове мегапројекте”.

Нови покушај реализовања „посла” у БиХ уследио је након заустављене изградње ТЕ-ТО у Новом Саду. Председник Управног одбора компаније КазТрансГас АГ Бранко Монтенегро и директор продаје КТГ-а Мануел Вернли потписали су, јуна ове године, са начелником општине Зеница, уговор о изградњи термоелектране у Зеници. Босански медији су поново дигли прашину због спорних учесника, подсећајући на аферу око ТЕ Какањ и пишу да је и ово најобичнија превара.

Посао по уграном шаблону

Као и у случају афере око ТЕ Какањ, такав је план био и када је у питању спорна изградња ТЕ-ТО у Новом Саду. Наиме, план учесника у овом послу био је да када у Србији добију све дозволе и све што им је неопходно, да онда препродају инвестицију и да на томе зараде енормне количине новца.

Р. В. С.

ТАЈКУНСКО- МАФИЈАШКА СТРАНКА

- Николић и Вучић ишћише финансијске ишћересе моћника из криминолоног миљеа и ишћјкуна, а на ишћеишћу гџраћана Србије

Велелепна башта резиденције британског амбасадора у Србији Стивена Вордсворта, 17. јуна ове године, била је стециште многобројних званица из јавног и политичког живота Србије које су се окупиле како би прославиле најважнији празник британске дипломатске службе, рођендан британске краљице Елизабете Друге.

Међу њима се нашао и власник „Делта холдинга“ Мирослав Мишковић, који је стигао у пратњи супруге Љиљане. Власник „Делта холдинга“ је, са приходом од 2,8 милијарди долара и плаћеним порезом од 200 милиона долара у прошлој години, постао финансијски најмоћнији тајкун у региону. Од босоногог привредника, Мишковић је доспео до „Форбсове“ листе најбогатијих људи света, купујући све живо и тргујући са свим чиме може да се тргује, користећи вешто слабости државе и рупе у закону. Предузеће за трговину „Хемслејд трејдинг лимитид“ основао је давне 1991. године на Кипру, са свега 500 евра уложеног капитала. За 18 година постао је један од најутицајнијих људи у земљи, главни финансијер многих политичких партија, тајни купац многих фирми, мешетар и монополиста.

Тешко је набројати шта све тај човек има, а вероватно би и њему било тешко да се сети свих фирми и некретнина, полова којима се бави и са чиме све тргује, као и људи које плаћа. Према подацима „Делта холдинга“ и базе хартија од вредности, Мишковић је данас власник или сувласник око 70 предузећа у Србији. Поседује велике малопродајне ланце „Макси“, „Ц маркет“, „Пекабета“ и „Темпо“, ауто-куће, инвестиционе фондове, пољопривредно земљиште и комбinate, фирме за производњу меса, пијаће воде, уља, кућне хемије, лекова... а бави се и осигурањем, инвестиционим фондовима, заступањем и многим другим пословима. Власник је или закупац око 25.000 хектара пољопривредног земљишта. Због свега тога се не узбуђује много што компанија „Делта“ укупно дугује између 700 и 900 милиона евра. Са супругом Љиљаном има сина Марка и ћерку Ивану, удату Карић. Деца живе у Лондону, у одвојеним кућама на Тргу Викам, близу улице Кенсингтон Хај, а Мирослав и Љиљана имају своју у улици Адисон Роуд, у најскупљем делу Лондона. Те три куће вредне су око 27 милиона фунти.

На пријему у британској амбасади, у друштву Стивена Вордсворта и његове супруге Никол, осим Мирослава Мишковића и супруге Љиљане, у разговору и коктелу је уживало и руководство Српске напредне странке, Томислав Николић и Александар Вучић. Ту су се нашли и потпредседник Владе Србије Божидар Ђелић, министри Снежана Маловић, Драган Шутановац, Снежана Самарџић-Марковић, Срђан Срећковић, Јасна Матић и Горан Богдановић. Демократску странку су представљали Драгољуб Мићуновић и Срђан Шапер. Сви они су пред крај коктела традиционално испраћени химном Велике Британије „Боже, чувај краљицу“.

Шта је то на једном месту окупило британског амбасадора, водећег тајкуна у Србији и вође Напредне странке? Коктел и симпатично друштво? Тешко.

Прво, не треба заборавити на улоге британског и америчког амбасадора, тајкуна Мишковића и Бека у формирању ове владе.

Српска радикална странка је још пре више месеци, чим је сазнала, обавестила јавност да је Николић од Мишковића добио три, а Вучић 1,5 милиона евра да би извршили удар на Српску радикалну странку. Мишковић је тада инсистирао да Вучић обавезно уђе у договор око формирања нове странке. Када су Николић и Вучић питали Мишковића да ли је то новац за нову странку, Мишковић им је одговорио да ће новац за формирање Напредне странке добити накнадно, а да је то „новац за њих.“

Примопредају тог новца је организовао агент ЦИА и члан Управног одбора Кошаркашког клуба „Партизан“ Зоран Кораћ, који је учествовао у преврату 5. октобра 2000. године и у другим мутним радњама. Кораћ је данас задужен за комуникацију између америчке амбасаде, атлантистичких тајкуна у Србији и њихових послушника у политичком естаблишменту. Са Кораћем у Управи Кошаркашког клуба „Партизан“ седи и премијер Републике Српске Милорад Додик, почасни председник клуба.

Штићеницима, попут Николића и Вучића, тајкуни отварају простор у режимским медијима за напад на своје политичке противнике, пре свих на Српску радикалну странку, и заступање интереса домаћих монополиста, пре свих Мирослава Мишковића. Тако је Николићева Напредна странка постала „политичко-медијски пластелин“, који добија своју форму по наруџби и за дневну употребу.

Када буду потребни гласови сиротиње, употребљаваће социјалну реторику, а када буде потребно да брани „слободу предузетништва“, што је Николићу очигледно много важније, она ће иступати у одбрану тајкуна. Тако се Николић, док је још био у Српској радикалној странци, успротивио формирању анкетног одбора који је требало да утврди да ли компанија „Делта“ има монопол на српском тржишту.

Александар Вучић је непосредно после тога, посланицима Српске радикалне странке на Одбору за безбедност, пренео налог Николића да не нападају Мишковића, Бека и још неке тајкуне јер не знају ко од њих финансира странку.

Огромне количине новца од тајкуна су узимали и узимају Вучић и Николић. Николић је признао да је извесну суму новца добио од Мишковића и Бека у време кампање за последње парламентарне изборе. Међутим, то његово призна-

Нарко-дилер Кека финансирао Вучићеву кампању

Према тврдњама из врха СНС, један од финансијера Александра Вучића је и познати новобеоградски нарко-дилер Дејан Стојановић Кека за којим је расписана међународна потерница, а који се крије негде по белом свету. Кека је кампању за локалне изборе у Земуну, тзв. напредњаке донирао са 100.000 евра.

Наш извор наводи да се веза између Вучића и Кеке одвија посредством Славише Кокезе, угледног члана СНС-а хашпеног током акције „Сабља“. Славиша Кокеза је власник ресторана „Контакт“ који слови за центар окупљања Кекине групе.

Током кампање за последње локалне изборе у Земуну, ресторан „Контакт“ је био главно састајалиште СНС-а. Иначе, Вучић је и раније, поменути ресторан користио за састанке. Између осталог, ту се састајао са Ђиласом и многим другима.

У Белој књизи МУП-а Србије из 2001. године Кека је означен као оснивач и вођа новобеоградског клана са седиштем у Блоку 45. Према наводи-ма из Беле књиге, услов за улазак у Кекин клан био је да су чланови извршили неко убиство или да су то покушали. Полиција је Кекину групу сумњичила за убиства, силовања, разбојништва, изнуде уцене, насиље, крађу аутомобила, трговину наркотицима. Полиција ју је означила као веома организовану, наоружану, агресивну и сурову.

ње било је смешно јер је изнео податак да се финансијска помоћ сводила на закуп једног телевизијског термина и изнајмљивање аутомобила.

Исповедајући се нацији, „домаћин” Тома је у Утиску недеље рекао да се финансијска помоћ сводила на закуп једног телевизијског термина и изнајмљивање аутомобила. Домаћин Тома, из срца Шумадије, замало да политичку емисију, овом својом „искреном” изјавом претвори у комедију.

Тај новац, према финансијском извештају СРС за 2008. годину, који је иначе потписао Томислав Николић, никада није стигао до рачуна Српске радикалне странке, која се финансира из буџета и чланарина, што значи да се радило само о једној у низу личних донација тајкуна Мишковића и Бека Томиславу и Александру. Нешто раније, Николић је признао да се неколико пута видео са тајкуном Мишковићем и да „у његовој банци држи паре”, мислећи на Делта банку, коју је Мишковић тада већ продао италијанској Интези.

Очигледно је да Николић и Вучић и не крију да узимају новац од тајкуна, они само не желе да се сазна колико узимају.

Вучић је, у интервјуу за један недељник, чак искритиковао Мишковића јер је Николићу и Вучићу дао мање пара него другима: „Испоставило се да је и у оној кампањи Мишковић нама убедљиво најмање дао”, пожалио се Вучић.

Вучић је, такође, био погођен и очајан када је, у време преговора око формирања градске власти у Београду, након последњих избора, сазнао да се Беко састао са Демократском странком њему иза леђа, а сматрао га је за кућног пријатеља.

Када се све то узме у обзир, не треба да чуди изјава Томислава Николића на седници Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке 12. септембра 2008. године, када се расправљало о његовој оставци и одласку из странке. Тада је Николић рекао да „има довољно пара за цео живот”, а касније је истакао да ће његову (Напредну) странку „финансирати њени чланови, али да неће одбити богате пословне људе”, уколико „они буду били заинтересовани”.

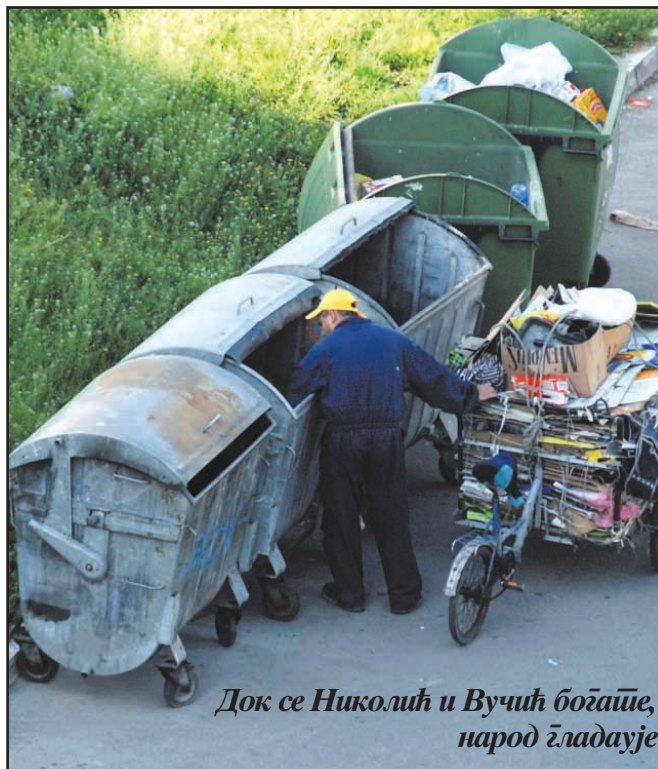
Колико су богати, пословни људи заинтересовани за финансирање Вучићеве и Николићеве странке, показао је Ратко Кнежевић, некадашњи саветник и кум председника Вла-

де Црне Горе Мила Ђукановића. Према Кнежевићевим тврдњама, у читаву причу је умешана и Француска, чија је тежња да има већи утицај на Балкану, а са друге стране циљ њиховог, како Кнежевић истиче, клијента Суботића, да се поступак против њега обустави, Кнежевић објашњава да је француски обавештајац Арно Данжан (који је иначе у Саркозијевој партији), повезао Суботића и Николића. Он даље тврди да састанак у париском хотелу Риц крајем октобра 2007. године није имао за тему никакву термоелектрану у Новом Саду, већ како омогућити Николићу да преузме Српску радикалну странку, као и да се није све завршило само на том састанку, поготово зато што се динамика у Српској радикалној странци и на српској политичкој сцени одвијала другачије него што је Данжан замислио.

Николић, на крају, каже Кнежевић, Џанетовом финансијском подршком и лобирањем једне јаке европске државе, хоће да преузме власт у Србији, све за рачун Суботића и Ђукановића и заштите њиховог бизнис модела.

Џанетовим новцем и Николићевим политичким статусом формира се Напредна странка, која треба уз помоћ „наклоњених медија”, те новооснованих (Правда) да узме власт у Србији, истиче Кнежевић. То је, према његовим речима, била једина тачка дневног реда састанка Мила Ђукановића, Станка Суботића, Томислава Николића и Александра Вучића у хотелу „Риц” у Паризу 2007. године, и на састанцима у Женеви и Москви, који су уследили касније.

Не треба заборавити да се Николић у интервјуу сарајевском магазину „Дани”, објављеном 25. априла 2008. године, 16 дана пре одржавања парламентарних избора у Србији, жалио како „не може (од Мишковића) извући било какав новац, а да то не сазна Млађан Динкић”, јер је „он (Динкић) свима за вратом”, али је напоменуо да ће у сваком случају сарађивати са тајкуном Мишковићем, јер „мора да сарађује са свима.” Зашто мора да сарађује, показао је неколико месеци касније, када је између осталог Мишковићевим и Суботићевим новцем формирао Напредну странку. Николић је то објаснио речима да „капитализам не може без богатих

*Док се Николић и Вучић богаће,
народ гладује*

људи”, па ако власт „устопави добар однос са богатим људима” и ако они „добују доста”, онда „држава функционише.” Како је до сада држава функционисала када тајкуни „добују доста”, грађани Србије су већ осетили на сопственој кожи.

Николић је у том интервјуу чак похвалио тајкуна Мишковића како је „запослио 25.000 људи”, тражећи од новинара да израчуна колико је то породица, не рачунајући колико је породица Мишковић оставио на улици слањем у стечај фирми у којима су деценијама радили. Хвалоспеве тајкуну Мишковићу, Томислав Николић је завршио речима да је Мишковић „превелики (тајкун) за Србију”, која му „ономогућава да се прошири” и да „треба успоставити сарадњу са Русијом, како би Делта ушла на руско тржиште”. Напоследку, Николић је у интервјуу изјавио да ће се „заложити за све велике фирме, јер хоће да преузме власт и заинтересован је за пуњење буџета”. Питање је само чијег буџета.

Ни Николић ни Вучић никада се нису усуђивали да приговоре или стану на пут тајкунима, чак и када су директно радили против њихових личних интереса. Нису ни могли. И сами су били у кругу у коме су послушно чекали на свој ред за „скромну” донацију.

А колико Вучић и Николић желе да њихови контакти са тајкунима буду далеко од очигу јавности, Вучић је потврдио у интервјуу листу „Политика” 16. октобра прошле године. Новинар је тада упитао Александра Вучића да ли је икада пио кафу са тајкуном Мишковићем, што је он прво уплашено негирао, а када га је новинар упозорио да су то речи Томислава Николића, Вучић је био принуђен да призна како се два пута видео са Мишковићем. На питање новинара о количини новца који су он и Николић добили од тајкуна, Вучић се по обичају пожалио да су „Мишковић и Беко њима давали најмање”. Вероватно очекујући да нација пусти коју сузу над трагичном судбином Николића и Вучића. Међутим, Вучић данас нема проблема са тим да јавно каже како живи добро, „Ја данас живим боље, ако мене питате лично. Али мислим да грађани живе тешко, да имамо много сиромашних људи и плашим се да људи данас осећају бесперспективност и безнађе више него икада” (Полиграф, 13. 4. 2009)

Мишковић и Вучићев пут у Хрватску

Захваљујући контролисаној доброј дела политичког естаблишмента у Србији, попут Николићеве групе грађана у Скупштини Србије, чија Напредна странка служи као политички комитет „Делта холдинга”, Мирослав Мишковић је створио регионалну финансијску империју. Тако су, према незваничним информацијама, Мирослав Мишковић и водећи хрватски тајкун Ивица Тодорић, власник компаније „Агрокор”, пре неколико година најавили заједнички наступ на српском тржишту и продор у регион. Иако су у јавност стизале информације да је договор пред потписивањем, обе стране су, уместо похвале новом партнерству, које је оцењивано као пакт нових господара Балкана, волшебно заћутале. Загребачка штампа је у више наврата писала да је „Мишковић паметно наслоњен на јаког партнера Ивицу Тодорића” и да на тај начин „лази у Хрватску на мала врата”, тако да се експанзија Тодорићеве „Идее” у Србији вероватно одвија под зеленим светлом Мишковића.

Ивица Тодорић је због тога прошле године најављивао да ће ширити послове у Србији. После Босне и Херцеговине и Црне Горе, где је већ присутан у малопродаји, Србија је следеће тржиште на коме ће се развијати преко „Идее”. Према прошлогодишњим подацима који су објављени у хрватским пословним круговима, најпожељнија земља за ула-

гање је Србија, због чега је и била на мети хрватских инвеститора. У последњих 15 година Хрвати су уложили 281,6 милиона евра у Србију. Познато је да у тим улагањима предњачи управо „Агрокор”, који је ушао у сектор прехране становништва, аквизицијом фирми попут „Фрикома”, највећег српског произвођача сладоледа и смрзнуте хране, и куповином преко две хиљаде хектара ораница у Војводини.

Међутим, због хрватског признања такозваног независног Косова и хрватске тужбе за геноцид против Србије пред Међународним судом правде у Хагу, дошло је до погоршања политичких односа између Србије и Хрватске, што је угрозило Мишковићеве и Тодорићеве пословне интересе. Због тога је Мишковић био принуђен да, као чин добре воље, крајем прошле године у Хрватску пошаље заменика председника СНС Александра Вучића, који је својевремено у априлу 1995. године у Републици Српској Крајини држао говоре у којима је истицао да Крајина никада неће бити Хрватска.

Вучићев прошлогодишњи обилазак окупираних делова Републике Српске Крајине је био замаскиран причом о помагању „српској мањини” у Хрватској. Тако је српски народ обманут, јер су прави разлози Вучићеве посете били пословне природе. Један од тих пословних разлога је заправо био слање поруке Загребу да у Србији постоје политичке снаге које су спремне да, на српску штету, оду много даље од Бориса Тадића у успостављању „добросуседских односа са Хрватском”, који су кључни за остваривање заједничких корпоративних интереса Мишковића и Тодорића (о осталим разлозима Вучићеве посете опширније у тексту под насловом „Санација Александра Вучића”).

Вучићева посета је била брижљиво припремљена, са јаким полицијским обезбеђењем, подршком новинарских камера, припремљеним дочеком и намештеним питањима. Вучићу је чак обезбеђена и политичка подршка, добродошлицом коју му је пожелело председник проушташке Хрватске странке права Анте Ђапић. Иначе је ова странка познате по величању хрватског нацистичког режима Анте Павелића из времена Другог светског рата. Ђапић је тада, за београдски лист „Ало”, иза којег стоји тајкун Мишковић, изјавио да је Вучићева посета „у реду, ако је у функцији бољих односа Србије и Хрватске” и подсетио како је и он сам пре неколико година био у Суботици па „није имао никаквих проблема”.

P. B. C.

Санадеризација Александра Вучића

- *Вучић је имао више разлога пословне природе за контакти или са људима из Санадеровог окружења или и са самим Санадером, али, сигурно, разлог његовог пуца у Крајину није био брига и обилазак Срба у Крајини. Српски народ је обманути и искористићен као погодан параван за сакривање њених разлога*
- *Вучић је повезан са главним играчима дуванске афере – Ђукановићем, Суботићем, Амстердамом*

Политичари и тајкуни, мафија и шпијуни....

Врело политичко лето донело нам је многа сазнања о целој палети веза „пучиста у покушају“, како са мафијашко-такјунске тако и са оне обавештајне, шпијунске стране.

Бивши пријатељ и кум Мила Ђукановића, Ратко Кнежевић, човек који много зна, разоткрио је са ким су се све сретали и са ким су у пословно-политичке аранжмане ступали Томислав Николић и Александар Вучић.

Био је то прави дефиле моћних босова од Мила Ђукановића и Станка Суботића Цанета, Сретена Јоцића – Јоце Амстердама ... до многих из мафијашко-такјунског миљеа. Споменута су и имена из обавештајних структура, од припадника, како безбедносних служби у Србији и Црној Гори тако и шпијунски капиталци, какав је Арно Данжан из Француске.

Осим „француске везе“ ту је и хрватска...

Веома важна чињеница за сагледавање читаве слике јесу блиске везе Александра Вучића са Санадером, Хрватском

обавештајном службом и хрватским тајкунима. Вучић је у блиским, готово пријатељским односима са Санадером. Његов изненадни пут у Крајину, крајем прошле године, био је под покровитељством Хрватске обавештајне службе и хрватских тајкуна. Вучићу је Санадер гарантовао безбедност и он је на том путу добио заштиту која приличи шефу једне државе.

Подсетимо се само неких чињеница.

Први интервју, после одлуке коме ће се приволети у време покушаја пуча, Александар Вучић дао је баш загребачком недељнику „Глобус“ 11. 10. 2008. под насловом „Санадеризират ћемо Србију“. Овај интервју је урадио Вучићев веома близак пријатељ, хрватски новинар Дарко Худелист, са којим се Вучић често виђа и у Загребу и у Београду. Вучић је у овом разговору пун хвале за Хрватску и хрватске производе, или како су хрватски новинари то прокоментарисали, показао је „изненађујуће изливе љубави према ономе што је некада називао усташким“:

„Умивенији Вучић, али и странка у коју је прешао, подсећа помало на умивенији ХДЗ, због чега Вучић и каже да ће

‘санадеризирати’ Србију“.

(коментар новинара)
„Ако мислите да нешто од нас сматра да се у овом тренутку можемо сукобљавати или ратовати – не. Ми мислимо да је потребно разговарати о свему, па и о проблемима.“ (Александар Вучић)

„Ја Крапчеве бајадере и данас волим, то није спорно. Попијем који пут и Козловићев мушкат момјански. Али попијем и нешто за што ви Хрвати још не знате. С Виса – вугаву Липановићеву. Одлично бијело вино, особито оно барикирано. Обожавам и плавац с Пелешца, Корчуле, Виса, Брача...“ (Александар Вучић)

Прави разлози Вучићеве посете

Вучић је имао више разлога пословне природе за контакт или са људима из Санадеровог окружења или и са самим Санадером, али, сигурно, разлог његовог пута у Крајину није био брига и обилазак Срба у Крајини. Српски народ је обманут и искоришћен као погодан параван за сакривање правих разлога. Веома је zgodно што је иза политичког мотива могуће сакрити многе ствари.

Не треба изгубити из вида да је изненадна Санадерова оставка уследила управо под претњом обелодањивања његове улоге у дуванској афери у којој су главни играчи Мило Ђукановић и Станко Суботић. Ако овоме додате сусрете Вучића и Николића са овом двојицом, који су јавности обелодањени из два извора – преко сведочења Ратка Кнежевића и преко сазнања које Маја Гојковић има од Миломира Марића, као и чињеницу да је Вучић био курирска веза између Суботића и Јоце Амстердама, онда је лако да се закључи да је у питању исти круг пословних веза и интереса, у чијој позадини су многи крвави злочини.

Вучић је, дакле, повезан са главним играчима дуванске афере – Ђукановићем, Суботићем, Амстердамом и Санадером, чија се улога углавном прећуткује по налогу британске обавештајне службе.

Још један важан разлог Вучићеве посете је да се помогне тајкунским интересима Мишковића и Тодорића (опширније о овоме у тексту под насловом „Тајкунско-мафијашка странка“)

Медијске лажи о храбром одласку

Не треба заборавити да је Вучић, баш у време када се одрекао граница Велике Србије, изненада донео одлуку да посети Србе у тим границама. Након тога креће медијска кампања о Вучићевом „храбром одласку у Крајину“. Припрема се прича о некаквом наводном покушају атентата („медијски“ атентати, изгледа, постају манир?) на Вучића на том путу, а о свему томе говори Марко Ницовић у Вучићевој „Правди“. Иначе, важно је рећи да је Марко Ницовић рођени брат Ђорђа Ницовића, иначе „станодавца“ СНС. Случајност или не – просудите сами!

Док Вучић једе купус и месо хрватски полицајци га будно чувају

Након тога Вучић на пут одлази уз врхунску пратњу и обезбеђење које му је пружила Хрватска. О томе говори и чланак из хрватског дневника „Слободна Далмација“ од 9. децембра 2008. године:

Доњи Лапац: полиција цијелу ноћ чувала Вучића

Пошто је први дан посјета Вучића Хрватској прошао уз појачано полицијско осигурање, што је дојучерашњи српски радикал и сам примјетио у сусрету са новинарима у Далмацији, цијелу ноћ полиција је провела на -5 Целзијевих ступњева будно чувајући приватни апартман у Доњем Лапцу у коме је Вучић одсео и преспавао своју прву ноћ у Хрватској.

Прије спавања Вучић је са још тридесетак особа вечерао у ресторану „Лика“, гдје му је био домаћин СДСС-ов начел-

ник опћине Илија Обрадовић. Вучићу су сународњаци сервирали личку вечеру, домаћи кисели купус, сушено месо и личке крумпице, након чега је бивши радикал похвалио хрватску кухињу.

Ђапић: Добро дошао, Вучићу!

Уместо закључка, нека послужи добродошлица председника проуштакше Хрватске странке права, Анте Ђапића, на Вучићеву најаву одласка у Хрватску („Ало“ 8. новембар 2009. године):

Анто Ђапић (ХСП): Вучићу, добро дошао у Хрватску!

Лидер десничарске и својевремено проуштакше Хрватске странке права Анто Ђапић каже да не види ниједан разлог „зашто би се госпон Вучићу забранило доћи у Хрватску“.

– Колико знам, он није учествовао у рату, нити је оптужен за неке злочине, па сматрам да слободно може путовати по Хрватској. Ако ће његова посета бити у функцији бољих односа Србије и Хрватске и ако ће помоћи интеграцији Срба, онда је то у реду. И ја сам пре неколико година био у Суботици и никаквих проблема нисам имао, па не мислим да ће их имати и Вучић – каже Ђапић за „Ало!“.

Р. В. С.

Прљава „Правда”

- *Александар Вучић је, да би финансирао штампање листа „Правда”, ошито сарадњу са мафијашима за којима је расписана потерница, улаживао се функционерима ДС, а појединим финансијерима се захвалио иако ишито их је поставио на функције у општини Земун*

Заменик председника такзованих напредњака, Александар Вучић, је већински власник и неформални уредник дневног листа „Правда”. Како би успео да одржи редовно штампање листа, Вучић је злоупотребљавао страначку функцију, склапао договоре са тајкунима, одбеглим криминалцима, па чак и са функционерима Демократске странке.

Лист „Правда”, чији је већински власник и уредник Александар Вучић, почео је са излажењем почетком 2007. године. Желећи да сакрије да има било какве везе са листом, Вучићево име се не појављује ни у оснивачком акту, пошто су поменути подаци доступни јавности. Вучић је за осниваче поставио неколико својих пријатеља и сарадника. Формални оснивачи фирме „Правда прес”, која је издавач листа, су три Вучићева најближа сарадника и пријатеља: Никола Петровић, Југослав Петковић и Немања Стефановић.

Петровић, који поседује француско држављанство, у Србији је започео приватни бизнис и временом постао близак Вучићев пријатељ и сарадник. Из тог дружења, између осталог, родила се и Вучићева невероватна љубав према винама (Петровићев отац поседује приватну винарију). Као добар ђак, Вучић је једно време имао потребу да стално јавности показује како је савладао све лекције о вину. Прво се хвалио да поседује подрум пун скупочених вина, а затим је своју позицију љубитеља вина запечатио изјавом како би се у кризним временима одрекао свега, па и хлеба, али вина никако. Док је давао поменуту изјаву, вероватно је заборавио на сиромашне грађане Србије.

Немања Стефановић је рођени брат Небојше Стефановића, Вучићевог помоћника и члана Председништва СНС. Југослав Петковић је такође један од блиских сарадника Александра Вучића, а недавно је испред СНС постављен за начелника Општинске управе у Земуну без конкурса и положеног испита за рад у органима управе. Сви они уложили су по симболичну суму новца како би основали привредно друштво „Правда прес”: Петровић је уложио 50 евра, Петковић 470 евра, а Стефановић 480.

У првим данима листа, чија се редакција налазила у Француској улици, Вучић је надзор над новином поверио свом брату Андреју, као и Браниславу Пространу (садашњем председнику општине Земун и функционеру СНС). Касније се „Правда” сели у Карађорђеву улицу 65, а као већински власник запосленима се представља Југослав Петковић. Неколико месеци касније поново се одржава представа за запослене и на колегијуму се као нови већински власник представља Никола Петровић, да би само неколико месеци као нови већински власни био инаугурисан Бранислав Простран. Ипак, сви они су били само марионте, јер је Вучић заправо већински власник, и од оснивања „Правде” испуњавају искључиво његова наређења, па он има пуну контролу над уређивачком политиком.

Претњама дизао тираж

Како од самог старта „Правда” има малу продају, јер својим лошим квалитетом није могла да учествује у тржишној утакмици са другим листовима, Вучић је, злоупотребљавајући инфраструктуру СРС, вештачки подизао тираж. Користећи позицију генералног секретара СРС, Александар Вучић позива председнике општинских одбора странке, захтевајући од њих да убеди страначке активисте да купују „Правду”. Вучић

им наређује да организују акције лепљења рекламних плаката и поделу летака за „Правду”. Вучић је сваког месеца добијао из фирме „Футура плус”, чији је власник његов пријатељ Станко Суботић Цане, извештаје о продаји „Правде” по општинама и ако не би био задовољан резултатом у некој општини, позивао је и претио локалним функционерима захтевајући да појачају промовисање „Правде” код чланства.

Финансирање

Ипак, ни то није помагало да се тираж подигне, а новина је правила све веће губитке, па је Вучић почео да тражи од својих пријатеља и разних бизнисмена новац, обећавајући да ће им све надокнадити кад дође на власт. Донације за „Правду” давали су скоро сви Вучићевим имућнији пријатељи, али и бројни други бизнисмени. Осим Николе Петровића и Бранислава Пространа, који су свој новац, зарађен другим пословима, пребацивали у „Правду”, у финансирању овог листа учествовао је и Петар Комљеновић, власник компаније „Интерспид” и тадашњи валсник „Фокус радија”, као и многи други.

Према тврдњама из врха СНС-а, у првим месецима листа, Петар Комљеновић има највећу улогу у финансирању „Правде”. Осим што „Интерспид” свакодневно закупује огласни простор у „Правди”, Комљеновић даје и донације у кешу.

– Знам да је у више наврата новац за плате запослених и друге трошкове доношен из „Интерспида”. Курири би у кесу доносили новац који је најчешће био у еврима, а онда би обилазили мењачнице по граду да све то промене у динаре. Комљеновић је редовно давао новац, а „Правда” је давала огроман медијски простор његовом сину и просечном реловозачу Милошу – каже наш саговорник.

Вучић и Комљеновић, иначе некадашњи члан ЈУЛ-а, имали су заједничке везе и преко „Фокус радија”. Управо је Вучић, већ тада користећи своје политичке везе и пријатељства у Демократској странци, обезбедио Комљеновићевом „Фокус радију” добијање националне фреквенције. „Фокус радио” је добио националну фреквенцију упркос чињеници да није испуњавао услове ни за градску јер чак ни подручје Београда није успевао да покрије сигналом.

– Сваке суботе су људи из „Правде” гостовали на радију. Касније, када је Комљеновић схватио да Вучић неће скоро доћи на власт и да је његова инвестиција неизвесна, обуста-вио је финансирање „Правде” – каже наш саговорник.

Вучићев возач у управи „Правда преса”

Вучић је покушао и бизнисмена Милован Ђуровића, власника „Глобус осигурања” и члана УО „Универзал банке” да на превару привуче да финансира „Правду”.

– Вучић је од Ђуровића тражио паре обећавајући му да ће постати председник Управног одбора „Правде”. Међутим, пошто „Правда” није имала прави УО који функционише, Вучић је организовао неколико лажних састанака како би Ђуровић стекао утисак да је реч о озбиљној компанији. На састанке УО Вучић је поред формалних оснивача „Правде прес” и оних који су се у јавности представљали као већински власници, иако је то заправо био он, слао чак и свог возача Дејана Матића. Одржано је неколико састанака, а онда је то прекинуто – објашњава извор из врха СНС-а.

Он наводи да је тих дана „Правда”, како би на превару привукла Ђуровића, бесплатно објављивала рекламе за књигу Љиљане Ђуровић-Хабјановић, иначе супруге Милована Ђуровића.

Лицемер

Последњих дана тзв. Српска напредна странка и Александар Вучић непрестано говоре о правима радника у Србији, међутим њихов прави однос према овом питању најбоље се види на примеру запослених у листу „Правда”. У новини која је под пуном контролом Александра Вучића ради око 100 људи, од којих је тек 20-ак пријављено док остали раде без икаквог уговора. Плате се исплаћује на руке, али сада касне четири месеца.

– Од првог дана постојања „Правде” запослени су потпуно обесправљени. Закон о раду никада се није поштовао. Услови за рад су катастрофални, готово сви раде без уговора, плате се смањују без икаквог образложења. Недавно је отпуштено неколико новинара политичке рубрике и уредник спортске јер су ступили у штрајк на који имају законско право. Штрајкачима је забрањен улаз у зграду, а речено им је да неће добити заостале плате. Онај ко да или добије отказ може да се опрости од плата које касне – тврди извор из врха СНС-а.

Пријатељство са Цанетом

Управо преко „Правде” Вучић интензивира своју сарадњу за бизнисменом Станком Суботићем Цанетом, који се данас налази у бекству јер је расписана потерница за њим због шверца цигарета. Вучић одлучује да ће главни дистрибутер листа „Правда” бити Суботићева фирма „Футура плус”. Вучић преко Цанета договара да „Правда” буде боље позиционирана у продајној мрежи „Футуре” која броји на стотине киоска.

Повезаност Вучића са Суботићем иде дотле да он у више општина интервенише код локалних функционера да се не уклањају нелегално постављени киосци компаније „Футура”. Поново се Вучић користи претњама и притисцима, овај пут како би заштитио Цанетове киоске. Када је 7. јуна 2007. полиција расписала потерницу за Станком Суботићем Цанетом и ухапсила део његове криминалне групе, „Правда” је била једини лист у Србији који је имао информацију о томе.

– Било је невероватно када „Правда” чак није ни објавила вест о потерници за Суботићем. Све остале новине су имале то на насловној страни осим „Правде”, која је то игнорисала као да се није догодило. Толика непрофесионалност показује колико су Вучић и Суботић били блиски у том тренутку – тврди извор из врха СНС-а.

Ипак, „Правда” ускоро креће да објављује текстове о афери, али у корист одбеглог Суботића, а преко Вучића уредништво ступа у контакт са самим Суботићем који даје изјаве за тај лист. Вучић чак финансира, и преко појединих омладинских удружења организује писање графита „Слобода за Цанета” по фасадама у центру Београда. Ти графити се и даље могу видети у улици Народног фронта и на многим другим местима у граду.

По свему судећи, Цанетово одсуство тешко пада Вучићу, па он у октобру 2007. са Томиславом Николићем, одлази у Париз да посети одбеглог мафијаша. О овом сусрету недавно је проговорио Ратко Кнежевић, некадашњи блиски сарадник Мила Ђукановића који је био упознат са Суботићевим криминалним активностима.

– Знате ли да су се у хотелу „Риц” у Паризу већ више пута сусрели са Суботићем и Ђукановићем Александар Вучић и Томислав Николић? Зашто? Зато јер Суботић и Ђукано-

Парама у зубе не гледају

вић одавно имају план да завладају медијским и политичким простором бивше Југославије, а зарад својих пословних интереса и илегалних активности – рекао је недавно Кнежевић за више српских и црногорских листова.

Убрзо, Кнежевић је у новој изјави објаснио о чему су Ђукановић о Суботић разговарали са својим пријатељима Вучићем и Николићем.

– Цанетовим новцем и Николићевим политичким статусом формира се нова партија, СНС, која треба уз помоћ „на-

Телефонско уређивање

Извор из врха СНС-а тврди да Вучић сваког дана зове уредништво „Правде” како би им поделио задатке.

– Вучић их сваког дана зове дајући упутства шта треба да објаве. Због тога се дешава да истог дана изађу по четри велика текста о СНС или да „Правда” објави и интервју са Вучићем и Николићем у истом броју. Заправо Вучићево мешање у уређивање је главни разлог очајног тиража „Правде” јер је он одличан лажов, али никакав новинар – објашњава наш саговорник.

клоњених медија”, те новооснованих („Правда”) да преузме власт у Србији. То је била једина, понављам, једина тачка дневног реда на састанку Суботић/Ђукановић - Николић/Вучић у хотелу „Риц” у Паризу, у октобру 2007, и на састанцима у Женеви и Москви који су касније услиједили – објаснио је Кнежевић

300.000 за штампарију

Према тврдњама из врха СНС-а, као резултат тих састанака, Вучић већ крајем 2007. године, поред донација за потребе оснивања тзв. СНС, добија и 300.000 евра за куповину штампарске машине за „Правду” како би се смањили трошкови штампе. Међутим, Вучић паре троши за личне потребе и финансирање оснивања нове странке тако да „Правда” не добија машину.

Са друге стране, 2008. године, Суботићеве инвестиције у тзв. Српску напредну странку све више оптерећују пословну сарадњу „Футуре” са „Правдом”, односно главни дистрибутер Вучићевих новина престаје да уплаћује новац од продајне листа.

– „Футура” се од подизања потернице за Суботићем налази у великим финансијским проблемима и касни са исплатом новца свим листовима. „Футура” данас „Правди” дугује око 11 милиона динара, али то је једини лист који не сме да им пусти меницу јер то Вучић не дозвољава. Суботић је, по

Страначки лист

– Они који су се у јавности представљали као већински власници „Правде”, скривајући на тај начин Вучића, су члан СНС Никола Петровић, функционер општине Земун Југослав Петковић и Бранислав Простран (изабран за председника општине Земун испред Српске напредне странке). Поред њих у „Правди” раде још многи други чланови СНС-а. У „Правди” има више напредњака него у било ком општинском одбору те странке – каже извор из врха СНС-а.

свему судећи, дао много новца Вучићу, како на име „Правде” тако и на име странке, да овај мора да одустане од тог потраживања – објашњава наш саговорник.

Последицу тога највише су осетили запослени у „Правди” којима плата сада касни четири месеца.

Један од људи који се састајао са Суботићем је и Бранислав Простран, актуелни председник општине Земун и функционер СНС.

– Простран је више пута одлазио у Швајцарску да би се сreo са Суботићем и узео новац, а једном је Цане послао 100.000 евра за „Правду” преко Николе Петровића – тврди наш саговорник.

Најдражи Вучићев тајкун – Ђилас

Међу добротитељима листа „Правда” налази се чак и потпредседник ДС и градоначеник Београда Драган Ђилас. Пријатељство Ђиласа и Вучића, по свему судећи, датира много пре оснивања „Правде”. Једна од званица на прослави стотог броја „Правде” у ексклузивном клубу „Колонијал сан” био је управо Ђилас.

Ипак, веза између Ђиласа и Вучића није се завршила само на пријатељском дружењу. У „Правди” су убрзо почеле да се појављују огласи-тендери Скупштине Града као и општина у којима је ДС на власти, попут Раковице. Са друге стране, новинарима је било забрањено да пишу лоше о Ђиласу, а морали су да испрате сваки јавни догађај у ком је учествовао.

– Новинари су пратили Ђиласа из дана у дан. Где год би ударио камен темељац, засадио дрво, посетио школу или обданиште, то је морало да се појави у „Правди”. Само у изборној кампањи новинари су смели да пишу негативне текстове о њему, али чак ни тада није било дозвољено да се пише о свим Ђиласовим аферама – каже наш саговорник.

Помоћ Ђиласа „Правди” нарочито се појачала после неуспелог пуча у СРС, када су издајници Вучић и Николић основали СНС. Нагла промена уређивачке политике и напади на СРС и Војислава Шешеља отерали су већину од ионако малог броја читалаца, а тираж „Правде” је више него преполовљен. Како се Вучићев лист суочио са банкротством, јер је штампарија „Борба” најавила да ће обуставити штампу, због вишемилионског дуга, Скупштина града Београда закупила је више од 20 страна огласног простора и одмах уплатила новац на рачун. Градоначелник и даље наставља да објављује огласе у „Правди” и тако финансира Вучића.

Осим преко Скупштине Београда Ђилас је, у више прилика, уплаћивао новац „Правди” преко своје маркетиншке агенције „Дајрект медија”.

– Сваки пут када би били пред банкротством, „Дајрект медија” је авансно закупљивала огласни простор у „Правди”. Значи, плаћали су унапред за огласе који ће тек бити објављени. Чим би новац легао на рачун „Правде”, био би пребачен „Борби” која је претила да ће обуставити штампање – објашњава наш саговорник.

Обавезно опрати руке

Александар Вучић је, да би финансирао штампање листа „Правда”, отпочео сарадњу са мафијашима за којима је расписана потерница, улагивао се функционерима ДС, а појединим финансијерима се захвалио тако што их је поставио на функције у општини Земун (вероватно да би им надокнадио трошкове). Упркос милионима евра које су потрошили на финансирање „Правде”, садржај тог листа углавном код читаоца остане запамћен по прљавштину од неквалитетне штампарске боје која остаје на рукама после читања.

Р. В. С.

Како је Цане у Вучићевим очима израстао од криминалца до успешног бизнисмена

Вучићев политички салто мортале

Пише: Ратко Личина

Афера „Састанак у Рицу” коју је између осталог у интервјуима, најприје у подгоричким „Вијестима”, а након тога и у београдском „Блицу”, на светло дана изнео бивши интимус Мила Ђукановића, Ратко Кнежевић, у којој се први пут открива веза Томислава Николића и Александра Вучића са тајкунима и дуванском мафијом, заталасала је београдску чаршију.

Синдром „Доктор Цекил и мистер Хајд” – поново...

Некако (то као да већ постаје правило!) на целу ову причу најбурније је реаговао Александар Вучић.

Попут малог детета, по систему „Нисам ја, мајке ми!” у свом приватном гласилу „(Не)Правди” покушава (безуспешно!) да се опере од нечега у шта је очито умешан. Патетично и неуверљиво, у листу који је дефинитивно постао оличење слогана „Продаје се на трафици, а нису новине!” из дана у дан имамо прилике читати његове тираде о томе како, ето, он нема везе са тим, како је то „радикалска ујдурма” и слично.

Мржња коју испољава према странци којој је донедавно припадао постала је већ опсесивна. Из неког, само њему знаног разлога, има потребу да се обрачунава са свим и сваким.

О Цанету Жапцу – некад и сад

У свом „ексклузивном интервјуу” „(Не)Правди” (25. јула 2009) обрушава се на све и на сваког, а посебно на Српску радикалну странку:

– Они су организовали харангу, а као извођаче радова, врло јефтино, ангажовали су радикале.

• Платили су им?

– Да, радикали су већ наплатили своје учешће у овој хајци.

А о Цанету Жапцу – ни речи!

Да се подсетимо шта је Александар Вучић говорио о Станку Суботићу Цанету, пре 7 година, 12. децембра 2002. године на промоцији књиге „Станко Суботић Цане Жабац, краљ дуванске мафије” одржаној на Убу:

„Да вас питам, можда би неко помислио колико помиње тог Цанета Жапца, да имамо нешто лично против њега. Немамо ништа. Мислим да га нико од нас никада у животу није видео. Али се поставља једно питање – Којим се послом тај човек бави? Какав је то бизнисмен, ако већ на Ђинђићевој и Коштунчиној телевизији кажу да је то угледни бизнисмен? Изгледа да што си већи криминалац, то си угледнији бизнисмен. Од оног Миодрага Костића из Новог Сада, који шећеране купује за три евра, куће на Дедињу за десет евра, како год окренете, шта год хоћете, има више него сви ми овде заједно да то скупимо. Одакле Станку Суботићу све то што има? Чиме се то бави? Коју је то школу завршио па толико зна, па толико има? Шта то толико ради? Ништа, осим што се бави шверцом дувана, шверцом наркотика и тиме убија људе, што је много горе од свега тога.”

„Европски” Вучић

Данашњи „европски” Вучић о „европском” господину Суботићу ни слова, него поново о радикалима и некаквим заверама (лист „Правда”, 25. јул 2009):

• Имате ли доказе?

– Да, имам. Пре него што вам их кажем, важно је да поменем да је конкретна стратегија утврђена на састанку који је између 4. и 6. јула одржан у Лондону. У ресторану „Ћипријани”, у улици Дејви стрит, састали су се један политичар-тајкун, један бизнисмен, као представници српске власти, и један опскурни криминалац. Тада је договорено да тај криминалац почне да шири приче које су они наручили.

• И за то имате доказе?

– Да, имам.

• Какве везе са тим имају радикали?

– Чим је тај прљави план направљен, радикали су се укључили у харангу. Прво су добро намиренни. Два дана пре конститутивне седнице Скупштине општине Земун, на вол-

шебан начин, Привремена управа је донела решење о враћању неких чланова СРС на старе функције. Кад је преузео управу, Привремени орган је неколико радикалских функционера распоредио на радна места у Грмовцу, Угриновцима и Батајници, а онда су враћени и неки су добили боља места. Ни Звонко Станковић, мучени председник Привремене управе, није знао за ту „своју“ одлуку, јер је донета у врху ДС-а, много изнад њега.

А сад поново „флешбек“ у 2002. годину, на промоцију књиге „Станко Суботић – Цане Жабац, краљ дуванске мафије“.

– И опет на сваким изборима добијамо све више и више зато што се истина не може зауставити, зато што људи схватају да оно што говоримо јесу чињенице, зато што људи виде да морамо да се боримо против мафије, јер поједе нам мафија сву супстанцу, убија људе, уништава живот у Србији, свако у Србији би могао да живи макар мало боље, да не кажем много боље, да смо у стању да уништимо Станка Суботића Цанета Жапца, Јовицу Станишића, његовог пријатеља и налогодавца, и њихове мафијаше који су одговорни готово за сва убиства у последњих десет година у Србији, који имају озбиљнију мафијашку позадину. Ја знам да је неке људе страх да о томе причају, страх је неке људе да слушају, али је то тачно, ако ми имамо Србију у којој се дешава да неко некога сече на комаде, да му делове тела баца у кесе, а затим у Дунав, ми то морамо да спречимо, иначе нам опстанка нема.

„Правда“ као медијска позорница за Станка Суботића Цанета

Вучићево гласило „Правда“, поготово последњих месеци, показује зашто је створено. То је лист у коме се редовито оглашава Станко Суботић Цане.

Овај лист, 15. маја 2009, доноси следећи текст:

Станко Суботић спреман да говори о хајци која се води против њега.

Тражим правду у Србији

СУБОТИЋ: Ускоро ћу Специјалном суду и јавности доставити видео и писану изјаву о догађајима који су везани за мене и кампању која се против мене води, али су утицали и на политичку ситуацију у земљи, о чему поседујем доказе релевантне за суд.

ХОМБАХ: Тијанића сам први пут срео 19. маја 2005. године. Тада је Станко Суботић, који је у то време био наш пословни партнер у „Футури плус“, повео Тијанића на вечеру у Дизелдорф.

ТИЈАНИЋ: У Дизелдорф сам путовао са кумом, који је адвокат, а не са Станком Суботићем. Хомбахову понуду за посао сам одбио, јер сам из разговора схватио да би добио новац из касе поштеним радом обогаћеног Цанета.

А поводом интервјуа Ратка Кнежевића, Суботић се оглашава 10. августа ове године:

Станко Суботић тражи да тужилаштво поступи по његовој тужби против „бандита“ који га оптужују за шверц цигарета.

Ја сам мета терориста

„Никитовић, Булатовић, Јочић и Тијанић учествовали су у убиству Ђинђића и наручили кампању против мене.

Чим сам најавио да ћу суду дати изјаву о свему – Тијанић, Никитовић, Булатовић, Јочић, Шапер... започели су нову кампању.

Зар је за данашњу власт ДС-а важније ко је шверцовао цигарете 1996. од тога ко је учествовао у припреми терена за убиство њеног председника?

Судови у Европи су ме ослободили сумње да сам се бавио тиме за шта ме је теретила Кошгуничина четворка.

Чуди ме пређутно одобравање ове хајке, коју власт дозвољава због Тијанићевих веза са Шапером.

Неколико дана након што је рекао да га Ратко Кнежевић уцењује, Благога Секулић је убијен“.

Суботић за Вучића некад криминалац, а данас успешан бизнисмен!?

Дакле, „Правда“ је дефинитивно постала место на коме своје ставове износи Станко Суботић, човек о коме је, само седам година раније, „патрон“ исте те „Правде“ Александар Вучић говорио следеће:

– Свакоме ко стане на пут криминалцу, који мисли да што више тужби поднесе и што више огласа по новинама плати, да је утолико бољи и да је своју наводну невиност тиме доказао. Сваки пут када иде суђење Цанета Жапца против Војислава Шешела, сваки пут његови адвокати ћуте као заливени, немају шта да кажу на главној расправи. Војислав Шешел изнесе стотине података, много ствари, шта и како чини Станко Суботић, а ови његови адвокати, нико ништа. Тек кад укључите телевизију, дан, два, три или пет после тога, видите да изгледа они сазнају, радују се, биће нека пресуда против Шешела. Биће нешто друго, треће, и тако даље. А Цанета Жапца нема на суђењима, не појављује се. Кажу, тражили га у Женеви, тражили га у Кнеза Милоша где се пријавио, нема га нигде, нема га ни на Убу, нема га нигде. Али га зато има када треба да плати оглас на читавој страни у „Новостима“, где ће тобож да буде угледни бизнисмен. Како је то неки угледни бизнисмен могао да стекне? Колико овде има поштених домаћина, часних људи, колико овде има српских сељака, колико овде има грађана Уба који раде не осам сати, него и десет и дванаест сати дневно, па не могу да стекну ни десети део онога што има Станко Суботић Цане Жабац. Да ли то може поштеним послом? Не може. Али не би то био толики проблем да они за то не убијају људе, е то је оно што мора да се прекине, то је оно против чега морамо да се боримо. И нема тих претњи, нема тих напада које су они у стању да изговоре, које су они у стању да спроведу у дело, којима могу да спрече једног човека да о томе јавно и отворено говори.

На крају свега, питање је шта је данас за Александра Вучића – Станко Суботић Цане!

Тајкун, криминалац?

Или нешто потпуно супротно – успешни бизнисмен за неку нову будућу мафијашко-тајкунску подршку некој новој гарнитурџи нових Еуроцепаца?

Шта је резултат оваковог његовог политичког салто морталеа?

Питања и даље чекају одговор.

Како је Вучић уновчио заташкавање афере са злоупотребама у трговини струјом

Енергетска мафија платила Вучићево ћутање

- Ускоро излази моја књиџа „Мој ѿуи“, у којој је све ишио сам забележио о енергетској мафији, криминалу у Србији и свима који су узимали ѿаре од криминалаца – рекао је Александар Вучић у иштервјуу за „Курир“ средином 2006. године
- Књиџа никада није узгледала свеишлоси дана јер је Александар Вучић од Вука Хамовића и Војина Лазаревића добио 200 000 евра да би заишаикао енормну ѿачку у којој је Србија оишћеена за око ѿола милијарде долара, оишкрива за „Велику Србију“ извор из врха Наишредне сишранке

Заменик председника Напредне стране, Александар Вучић, последњих дана показује изузетну забринутост јер Влада, како он каже, „уништава енергетски систем Србије и земља губи огроман новац“. Вучић је, како преносе медији, рекао да се све то ради „само да би поједини тајкуни преко неких министара, посебно преко министра енергетике, имали што значајнији утицај и што је могуће већи уплив и искоришћавање српских извора за сопствени беневит“. Не би било ничег необичног у овој изјави да и сам Вучић није примењивао разне методе искоришћавања зарад сопственог беневита, поред осталих, управо и у области енергетике.

Брижни Вучић је био учесник заташкавања једне од највећих криминалних афера у Србији – афере „Енергетска мафија“ у којој су ЕПС и држава Србија изгубили на стотине милиона долара. Поједини стручњаци су тврдили да је склапањем штетних уговора Електропривреде Србије са фирмом ЕТФ Вука Хамовића и Војина Лазаревића, у време Владе Зорана Ђинђића, Србија била оштећена и до 500 милиона долара, а да су у све били умешани тадашњи Ђинђићеви министри, али и функционери неких других странака. За тај новац у Србији је могло да буде изграђено око 700 школа, 1000 вртића, 7 болница, итд.

Анкетни одбор

Притисак јавности и кампања коју је предводила Српска радикална странка довели су до тога да је почетком 2004. основан Анкетни одбор ради утврђивања чињеница и околности у трговини електричном енергијом. Скупштина је изабрала шест чланова одбора: Ђорђе Мамула (ДСС), Милко Штимац (Г17 плус), Драган Јовановић (СПС), Дејан Рајчић (СПО-НС), Слободан Михајлови (ДС) и Александар Вучић који је изабран за председника Анкетног одбора. У самом старту, Одбор је био подељен: Мамула, Штимац и Јовановић тврдили су да није било злоупотреба у трговини струјом док су Вучић, Михајловић и Рајчић тврдили да је ЕПС оштећен. Рајчићево мишљење је било јако важно јер је колиџија СПО-НС тада била у власти. Анкетни одбор је, током свог рада, саслушао 28 сведока и прегледао обимну документацију. Седнице Анкетног одбора преносила је телевизија, што је Вучићу дало могућности за медијску промоцију, а он је то обилато користио.

Вучић је најгласније нападао виновнике афере тврдећи да неће одустати док они не буду ухапшени а држави надок-

наћена штета. Правећи медијски спектакл, Вучић је са својим садашњим председником Томиславом Николићем подносио кривичне пријаве, а највљивао је и издавање књиџе са свим доказима о енергетској мафији. Ипак, све ово било је кратког даха, а он је убрзо „изгубио вољу“ да разоткрије мафијаше.

Вучић наместио гласање

Пошто је Анкетни одбор саслушао све сведоке и прегледао доказе, приступило се гласању. Као што се очекивало, Мамула, Штимац и Јовановић тврдили су да нема доказа да је било злоупотреба док су Вучић, Михајловић и Рајчић тврдили да је ЕПС оштећен. У више наврата чланови Анкетног

одбора гласали су 3 према 3 тако да није било могуће донети коначну одлуку, а рад Одбора био би настављен у недоглед. То није одговарало учесницима афере јер би подразумевало даље интересовање медија за пљачку у ЕПС-у.

Нажалост, убрзо ће се испоставити да је Вучићев став био чист маркентиншки трик јер ће управо он омогућити изгласавање одлуке у корист мафије.

Добро обавештен извор из врха СНС тврди да је на седници Анкетног одбора, која је одржана 12. маја, Вучић искористио одсуство Дејана Рајчића, који је имао смртни случај у породици, и уместо да одложи седницу одржао гласање, свестан каква ће одлука бити донета.

– Вучић је као председник Анкетног одбора могао да откаже седницу, међутим ставио је предлог на гласање знајући да ће због одсуства Рајчића бити донета одлука да није било

махинација у ЕПС-у. Вучић се касније правдао да није знао да је Рајчић имао смртни случај у породици и да би одложио седницу да му је то јављено, што није истина – тврди наш саговорник.

Он наводи да је Рајчић у више наврата звао Вучића и остављао поруке код секретарице о разлозима свог одсуства, али да му се овај није јавио током целог дана.

Ипак, ни негативан резултат гласања није значао крај проблема за енергетску мафију јер је требало одлуку да потврди Скупштина Србије, али захваљујући Александру Вучићу тај предлог никада није дошао на дневни ред.

– Распоред снага у Скупштини је био такав да би већина посланика одбацила одлуку Анкетног одбора да није било злоупотреба у ЕПС-у. Ту одлуку би одбацила и одборничка група тада владајућих СПО-НС, чији је представник Рајчић тврдио да је било злоупотреба у ЕПС-у. Нажалост, Вучић више није тражио да одлука Анкетног одбора дође на дневни ред Скупштине и тиме је помогао заташкавање афере – тврди извор из врха СНС-а.

Вучић узео паре!

Извор из врха СНС-а подсећа да се у политичким круговима тада спекулисало да је један од власника ЕФТ платио Александру Вучићу 200.000 евра за ћутање, али ово је заташкано као и цела енергетска афера. Он истиче да су спекулације, нажалост, биле тачне.

Вучићев „пут” финансирала енергетска мафија

Вучић је, осим обећања да ће написати књигу, у више наврата познаницима показивао рукопис за који је говорио да је његова књига.

– Вучић је показивао те табаке папира говорећи да су ту сви докази против Хамовића и Лазаревића. Због чега је сакрио доказе уместо да их објави? Због пара – тврди извор из врха СНС-а.

– Чињеница је да је Вучићу у то време требао новац због кандидатуре за градоначелника тако да се продао Хамовићу и Лазаревићу за неколико стотина хиљада евра. Вучић је тада имао веома скупу кампању, објашњава наш саговорник.

Александар Вучић од тада не говори о енергетској афери и спомиње је само када му новинари поставе то питање, указујући на информације да је плаћен да ћути.

Тако, на пример, у листу „Курир” средином 2006. године, Вучић, испровоциран питањем новинарке, још једном обећава да ће ускоро објавити књигу о енергетској мафији:

Више не прозивате оне које сте својевремено називали енергетском мафијом. Кажу да сте се „измирили”?

– Није истина. Ни са ким од њих нити сам се мирио нити ћу икада да се мирим. Поднео сам и кривичну пријаву, заједно са Томиславом Николићем, надлежном тужилаштву против Вука Хамовића, Млађана Динкића и Војина Лазаревића, и још нам нису одговорили. А истовремено, да обрадујем читаоце „Курира”, ускоро излази моја књига „Мој пут”, у којој је све што сам забележио о енергетској мафији, криминалу у Србији и свима који су узимали паре од криминалаца – рекао је Вучић за „Курир”.

Вучић је, међутим, скренуо са „свог пута” и узео паре од криминалаца пошто књига никад није објављена. Ни пет година после завршетка рада Анкетног одбора Вучић није издао књигу и презентовао доказе јавности, а по његовом ћутању закључило би се да је одустао и од кривичних пријава на рачун Хамовића, Динкића и Лазаревића.

Р. В. С

Вучић спречио да Анкетни одбор изгласа да је Србија покрадена

Како открива извор из врха СНС-а, Вучић је од самог старта одбијао сарадњу са Дејаном Рајчићем у Анкетном одбору.

– Вучић се око испитивања сведока увек договарао са демократом Михајловићем. Борис Тадић је у то време у Демократској странци, која је тада била у опозицији, спроводио чистку Ђинђићевих људи и било му је у интересу да се расветли њихово учешће у махинацијама у ЕПС-у, тако да је Михајловић заговарао став да је било крађе. Са друге стране, Вучић је одбијао сарадњу са Рајчићем из НС иако је овај био једини члан Анкетног одбора из тадашње владајуће коалиције који је заступао став да је било махинација. Из тога се види да је Вучић од старта био несикрен – каже наш саговорник.

Политичка заокрет Вучића и Николића ка архитектама злочиначког концепта уништења наше државе и нашег народа

Одбацили Велику Србију, прихватили Вашингтон

Пише: Владимир Мишковић

„Треба помоћи сваком ко се бори и брани против Америке, а ту треба сви отворено и јасно, као ви, као ми, да се појаве на светским медијима да кажу стоп Америци. Стоп начину на који Америка одређује наш живот и уништава нашу децу”, изјавио је Томислав Николић у јуну 2006. године, током своје званичне посете Арапској Републици Сирији. А почетком августа 2009. године, заменик председника Напредне странке Александар Вучић је најавио свој одлазак у Вашингтон са циљем „припремања” разговора Томислава Николића са администрацијом Сједињених Држава. Само неколико дана раније, 27. јула ове године, Николић се у интервјуу листу „Прес” пожалио како су му, током посете потпредседника САД Џозефа Бајдена Србији, људи из Тадићевог окружења „забрањили” сусрет са Бајденом, који је својевремено, током агресије НАТО пакта на српски народ 1999. године, у емисији „Лери Кинг Лајв” на Си-Ен-Ену, изјавио да су „Срби банда неписмених дегенерика, убица беба, касапина и силоватеља”.

У истом маниру, Томислав Николић је 16. јануара 2008. године, током прошлогодишње кампање за председничке изборе, изјавио: „Навијам да Тадић 28. јануара потпише Спо-

разум о стабилизацији и придруживању са ЕУ, а да ја у року од једног дана докажем да је тај споразум губитак Косова и Метохије”. Почетком јула ове године Николић и Вучић су се у Бриселу састали и са комесаром за проширење Европске Уније, Олијем Реном, и директором Дирекције за западни Балкан, Пјером Мирелом.

Поставља се питање откуд нагли интерес Европске Уније и Сједињених Америчких Држава за сарадњом са Томиславом и Александром. Како је дошло до одлуке комесара за проширење Европске Уније, Олија Рена, да позове на разговор Томислава Николића који је, на пример, 11. маја 2007. године, изјављивао да би „било идеално да будемо и са Русијом и са ЕУ, али та два савеза се много разликују, јер ЕУ само уцењује, понижава, отима територију, док Русија помаже”? Оног Томислава Николића који је 17. априла 2008. године у кампањи за парламентарне изборе изјавио како је „Србија у робовском положају према ЕУ, која нашу земљу уцењује признавањем независног Косова”, Томислава Николића који је 21. фебруара 2008. године у интервјуу „Глас јавности” изјавио – „Договор Тадића и ЕУ је да се она као институција не изјасни, а да се у улози отимача формално нађу само њене државе чланице, а ја ћу окупљеном народу недвосмислено рећи да Европска Унија нама отима Космет и да ради тога шаље мисију (ЕУЛЕКС) у покрајину”? Да ли

је Томислав Николић у Бриселу упитао Олија Рена зашто Европска Унија, преко мисије ЕУЛЕКС, отима Србима Косово и Метохију и да ли ће у Вашингтону питати зашто Америка уништава нашу децу?

Подсећамо, Томислав Николић је почетком септембра прошле године поднео оставку на место заменика председника Српске радикалне странке и након неуспелог пуча у СРС-у, формирао паралелни посланички клуб „Напред Србија”, који је био увод у формирање тзв. Напредне странке. Тада је рекао да је разлог за такву одлуку то што посланички клуб СРС, „по налогу из Хага”, није гласао за Споразум о стабилизацији и придруживању са Европском Унијом, заборавајући да је и сам неколико месеци раније ССП назвао „несрећом”. О каквој несрећи се ради, Николић је објаснио у кампањи за парламентарне изборе 2008. године, ставом да је Европска Унија из политичких разлога понудила потписивање ССП-а Србији, како би помогла Демократској странци да победи на парламентарним изборима. А коме је онда Николић хтео да помогне када је због Споразума о стабилизацији и придруживању са Европском Унијом, уз помоћ гласова посланика Демократске странке у Административном одбору, формирао посланички клуб од 21 мандата Српске радикалне странке у Скупштини Србије?

Руководство Српске радикалне странке и председник др Војислав Шешељ су, после тог Николићевог потеза, за покушај пуча у СРС, осим Бориса Тадића, Драгана Ђиласа, Томислава Николића, Александра Вучића и тајкуна Бека и Мишковића, оптужили и стране обавештајне службе и амбасаде Сједињених Држава и Велике Британије. Убрзо је уследио низ састанака Николића са амбасадорима поменутих држава и њихови куртоазни коментари о политичком заокрету Томислава Николића. Тако је британски амбасадор Стивен Вордсворт, средином септембра прошле године, на отварању Међународне летње школе у Београду, изразио уверење да ће „Европа прихватити оне људе из СРС који су укључени у формирање нове партије и који у потпуности прихватају да будућност Србије, као стабилне европске демократије, лежи у сарадњи са суседима”. Наравно, не треба посебно напомињати да Вордсворт под „суседима Србије” подразумева и такозвану независну државу Косово. Вор-

дсворт је тада поручио Николићу да ће „прихватити његову промену ако је она искрена”, додајући да су се „поједини људи охрабрили и јасно ставили до знања да се не слажу са политиком свог лидера Војислава Шешеља”. Британски амбасадор је у тој изјави закључио да се „политичке партије и људи могу мењати, али да су вредности и политика оно што је важно”.

Колико је важно, показао је тадашњи амбасадор Сједињених Држава Камерон Мантер, који се, неколико дана после препоруке свог колеге Вордсворта, крајем септембра прошле године састао са Николићем. Према речима аташеа за штампу амбасаде САД у Београду, Рајана Хариса, Мантер и Николић су се састали како би разговарали о „подршци Српске напредне странке европским интеграцијама”. После Мантерове потврде састанка са Николићем у интервјуу објављеном у листу „Недељни телеграф”, и Николић је признао да се састао са Мантером „на једном пријему”. Мантер је тада рекао како је „веома значајно то што је разлаз међу радикалима био резултат дискусије око Европе”. Мантер даље наводи како је „веома добар почетак што је у појединим деловима СРС преовладало разумевање да је будућност Србије у Европи” и да „свака странка која ради на томе да одведе земљу у Европу, може бити добар партнер, чак и Сједињених Држава.”

Напредњачко „да” евроатланским интеграцијама

Ови сигнали из Лондона и Вашингтона, које су Николићу пренели амбасадори САД и Велике Британије, били су зелено светло за општар заокрет у дојучерашњој „евроскептичној” политици и Вучића и Николића. Тако је заменик председника СНС Александар Вучић, у изјави која је објављена 26. јуна ове године у листу „Данас”, поводом договора са Демократском странком Србије о формирању власти у општини Земун, изјавио да нема ничег спорног у „пет принципа националне опозиције”, који између осталог подразумевају референдум о приступању Србије НАТО пакту. Вучић је нагласио да СНС „нема ништа против евроатлантских интеграција Србије”, али да „Устав Србије прописује војну неутралност, па би за такву одлуку био потребан референдум са питањем да ли су грађани за или против уласка Србије у НАТО.” Тако је Александар Вучић јавно саопштио званичан став СНС-а да та странка нема ништа против уласка Србије у НАТО пакт. На питање новинара „Данаса” у којој се мери онда разликују поруке напредњака и владајуће Демократске странке, јер се стиче утисак да је напредњацима ближи ДС него ДСС, Вучић је изјавио како „између нас (СНС) и ДС више не постоје онако велике разлике као пре десет година” и да је то „добра вест за Србију”. Одмах после Вучићеве изјаве у „Данасу” да СНС нема ништа против уласка Србије у НАТО пакт и да је то добра вест за Србију, уследио је позив комесара за проширење Европске Уније Олија Рена, у коме се Николић и Вучић позивају да 2. јула ове године посете Брисел.

Николић је у интервјуу листу „Политика”, објављеном дан после сусрета са Реном, свој одлазак у Брисел образложио тиме што је „и Бриселу постало јасно да његова странка није против европских интеграција и да може много да помогне”. Поставља се питање коме то Николић у Бриселу може да помогне. Николић је такође изјавио како је са Реном „отворено разговарао о свему што су грађани Србије до сада учинили да би њихов пут у ЕУ био изванредан” и да „сви морамо много да урадимо и свима мора од тога да буде боље”. Вођа Напредне странке је тада у свом интервјуу „Политици”, пожурио да, попут потпредседника Демократске

Мортон Абрамовиц, функционер ЦИА заврбовао Вучића

Мортон Абрамовиц је функционер Америчке обавештајне службе (ЦИА), третира се као играч великог формата и обавио је многе прљаве послове за америчку администрацију на Балкану и у Азији.

У дипломатији је провео 30 година, као и на пословима војнообавештајне природе. Као амбасадор служио је на Тајланду и Турској. Био је помоћник државног секретара за обавештајне службе и истраживање, специјални саветник секретара за одбрану и специјални саветник заменика државног секретара.

Познат је податак да је Абрамовиц био главни снабдевач оружјем авганистанских муџахедина у време муџахединске побуне против совјетске војске у Авганистану.

Након повлачења из Стејт департмента 1991. године, као председник Карнегијевог фонда за мир, био је један од главних људи у формирању Клинтонове политике на Балкану. Његов утицај био је посебно изражен за време кризе на Косову и Метохији и у периоду пред НАТО бомбардовање.

Мортон Абрамовиц је био специјални саветник сепаратистичке терористичке албанске делегације у току преговора у Рамбујеу, где је Србима испостављен ултиматум. Његово ангажовање у преговорима је недвосмислено указало на нескривену подршку америчке администрације шиптарским тежњама. Био је заговорник бомбардовања Србије. Данас је он један од највећих албанских лобиста у Сједињеним Америчким Државама.

Мортон Абрамовиц је оснивач Међународне кризне групе, која је отворено пропагирала сецесију Косова и Метохије, а сада се залаже да што већи број земаља призна противправно проглашену независност Косова. Абрамовиц је такође активно учествовао у кампањи за отцепљење Црне Горе.

Мортон Абрамовиц је пре неколико година почео да врбује Александра Вучића. За сусрете Вучића са Абрамовицем врх странке је случајно сазнао из изјаве Џејмса Лајона из Међународне кризне групе, у једној од емисија „Утисак недеље”, пре неколико година.

Наиме, Лајон је, коментаришући Српску радикалну странку, рекао како су се и радикали „отворили” према Западу. На питање водитељке – како су се то радикали „отворили”, Лајон је рекао да се Вучић састао са Мртоном Абрамовицем.

Врх странке је био изненађен и Вучићу је постављено питање – шта он то ради са Абрамовицем. Он је неспретно објашњавао да је у питању „случајан сусрет”.

Дакле, још тада је Абрамовиц почео да врбује Вучића. А сада је већ сасвим очигледно да је Вучић под америчким утицајем направио политички заокрет од 180 степени.

Р. В. С.

странке Божицара Ђелића, јави „добру вест” за грађане Србије, како ће „олакшице за путовања наших грађана уследити најкасније до краја године”. Николић је, каже, „код саговорника приметио оптимизам у том погледу”. Лидеру напредњака ни то што је изговорио није било доста, па је саопштио јавности како је одлучио да у оквиру (своје) странке формира савет за европске интеграције, па је (од Олија Рена) затражио помоћ у обуци младих људи које ће „бацити у ватру”. Како ће Оли Рен и Томислав Николић обучавати младе људе европским интеграцијама, може се само претпоставити. Следећег дана, и дневни лист „Прес” је објавио интервју са Томиславом Николићем поводом његове посете Бриселу. Николић је у том интервјуу рекао како је сусрет између Николића и Рена договорен два месеца раније, а жеља Олија Рена је била да се састанак држи у „стројој тајности”, али је Демократска странка ипак на крају сазнала за састанак и „спречила да Николић и Оли Рен дају заједничке изјаве.” Тако је, по Николићевом мишљењу, Демократска странка, из политичких разлога, постала брана европским интеграцијама, јер Николић кроз европске интеграције покушава да помогне грађанима Србије, а Демократска странка чини све да то спречи, на штету грађана Србије. Звучи познато?

Десетак дана после његове посете Бриселу, Томислав Николић се, у интервјуу дневном листу „Прес” пожалио како је из интервјуа амбасадора САД у Србији Камерона Мантера сазнао да је потпредседник Сједињених Америчких Држава Џозеф Бајден, током своје посете Србији 20. маја ове године, изразио жељу да се сретне са њим, али су то спречили људи из окружења Бориса Тадића. Николић је, месец дана касније добио позив да посети Вашингтон, али је необичан жал оног истог Томислава Николића, који је почетком

децембра 2006. године, на митингу подршке Војиславу Шешељу одржаном пред Америчком амбасадом током Шешељевог штрајка глађу у Хашком трибуналу, позвао САД да „престану убијати Србе у Хагу”. Томислав Николић, који је на митингу СРС у земунској хали „Пинки” 27. фебруара 1999. године, непосредно пред бомбардовање НАТО пакта, изјавио како су „у Енглеској и Америци на власти хомосексуалци, педофили, лезбејке и неморални људи”, жали што се није састао са Бајденом, који је у америчком Сенату, током тог истог бомбардовања, изјавио да „све Србе треба ставити у концентрационе логоре налик нацистичким”. Неко ко је до јуче оптуживао Америку да је „силом окупирао Косово и Метохију”, жали што се није састао са једним од водећих америчких заговорника независности такозване државе Косово у америчкој јавности, човеком који је у јеку бомбардовања Србије изјавио како би „САД требале да оду у Београд и да успоставе окупацију у тој земљи по узору на јапанско-немачке окупације”. С обзиром да је Бајден био у Београду, да ли то значи да је окупација већ успостављена, а Николић жали што није учествовао у успостављању те окупације?

Наполетку, непосредно пре расписивања председничких избора у Србији 2008. године, у подгоричком листу „Дан”, Томислав Николић је изјавио како је „Велика Србија идеологија Српске радикалне странке” и да се „не стиди да јавно и на сваком месту то каже”, јер је „задужен за реализацију те идеје и један од њених утемељивача”. Као утемељивач идеологије Велике Србије, са чим се поносио, Николић је говорио и о свом „сну о Великој Србији”, од којег „никада неће одустати”. Неки су га убедили да ипак одустане. Сада свој сан о Великој Србији више не помиње. Николић очигледно данас, заједно са Вучићем, сања неки други сан.

Уплашени Шешељевим скорим повратком, „напредњаци” дали благослов за хапшење Младића и затражили да Шешељ остане дуже у Хагу

Вучић и Николић прижељкују Шешељеву смрт

- Вучић и Николић направили договор са Тадићем – да напредњаци не дижу буку око хапшења генерала Младића и да медијски припреме терен за ову акцију, а да се изврши притисак да се Шешељ задржи у Хагу
- Вучић плакао на раменима западних дипломата улашен Шешељевим повратком и молио их да изврше притисак да ићи дуже остане у Хагу
- Резултат је поновни захтев тужилаштва да се Шешељу наметне бранилац
- Вучић и Николић се надају да ће овај захтев довести до наметања браниоца и да ће Шешељев одговор бити нови штрајк глађу
- Николић се још 2006. састајао у Будимпешти са Дејвидом Толбертом, тадашњим замеником секретара Трибунала, који је потписивао све одлуке које Шешељу забрањују комуникацију

Пошто су се одрекли Републике Српске Крајине, ставили чланство у ЕУ испред Косова и Метохије, Николић и Вучић дали су подршку сарадњи са Хашким трибуналом и позвали Бориса Тадића да што пре ухапси генерала Ратка Младића. Разлог за овај заокрет у политици је договор који су Вучић и Николић направили са Тадићем – да њихова странка не диже буку око хапшења генерала Младића и да медијски припреме терен за ову акцију, а да се изврши притисак да се Шешељ задржи у Хагу. Са овом истом молбом, да се изврши притисак да Шешељ што дуже остане у Хагу, Вучић је обиграо све западне амбасаде и плакао на раменима западних дипломата.

Познато је да су ови отпадници Српске радикалне странке спремни на све само да отежају одбрану Војиславу Ше-

шелеу и да онемогуће његов скори повратак. Сада је сасвим јасно да је то био разлог оних измишљених прича о наводним атентатима на Николића и Вучића, као и обелодањивања транскрипата поверљивих разговора које је Шешељ водио са Тимом за одбрану.

Резултат договора који су Вучић и Николић постигли са Тадићем, и притиска који је извршен из Београда, а и од стране неких западних дипломата, јесте поновни захтев тужилаштва да се Шешељу наметне бранилац.

Вучић и Николић се надају да ће овај захтев довести до наметања браниоца и да ће Шешељев одговор бити нови штрајк глађу. Вучић и Николић прижељкују Шешељеву смрт.

Ове њихове активности, усмерене на задржавање Војислава Шешеља у Хагу, не представљају никакво изненађење, јер они одавно раде на томе. Томислав Николић се још 2006. године у Будимпешти састао са Дејвидом Толбертом, тадашњим замеником секретара Трибунала. Николић је имао званичан повод за пут јер се одржавао скуп Савета Европе у Будимпешти. Међутим, он је овај пут искористио да се састане са Толбертом.

Толберт је, иначе, потписивао све одлуке које су се односиле на забрану да Шешељ комуницира са породицом, пријатељима, Тимом који помаже одбрану. Два пута му је била онемогућена било каква комуникација у трајању од 7 и од 3 месеца.

О чињеници да су Вучић и Николић направили договор са Тадићем и позвали на хапшење Младића, говоре они сами. Преносимо њихове изјаве дате медијима.

СНС: Тадићу, ухапси Младића

Први је хапшење генерала Ратка Младића благословио председник СНС Томислав Николић. У интервјуу „Пресу” од 29. јуна 2009. године, Николић подсећа свог савезника, Тадића, да је обећао да ће ухапсити Младића до краја године, дајући му тако до знања да се „напредњаци” неће противити изручењу српског хероја.

На питање новинара, „Да ли бисте изручили Ратка Младића?” Николић одговара:

– То питање мора да буде решено до краја године, тако је обећао Тадић.

Апосултно поверење у свог пријатеља Тадића, Николић показује и у следећим одговорима:

• Кад следеће године дођете на власт, како најављујете, а Младић не буде изручен, да ли ћете га ухапсити? – упитао је новинар „Преса“.

– Тадић то дугује Србији, он је рекао да до краја ове године завршавамо сарадњу с Хагом. Нека је заврши! – апеловао је Николић.

Овим је Николић недвосмислено поручио да ће „напредњаци“ мирно посматрати хапшење Младића јер је то у складу са новом (антисрпском) идеологијом.

Александар Вучић на још јаснији начин позива Тадића да ухапси генерала Младића. У интервјуу за лист „Данас“, који је објављен 15. јула, Вучић каже да СНС неће излазити на улици ако ухапсе генерала Младића:

• Уколико дође до хапшења, да ли ће СНС организовати протесте или митинге подршке, по „угледу“ на догађаје после хапшења Радована Караџића?

„Не знам шта би значили било какви протести и шта бисмо могли да организујемо. Када је ухапшен Радован Караџић, протестовали смо због начина на који је ухапшен и због свега другог... Сада да ухапсе некога из било ког разлога, мислим да би било немогуће да ми будемо организатори тог скупа...“

Вучић у истом интервјуу подсећа Тадића да је хапшење Младића његов посао:

• Шта је с испоручивањем преосталих хапских оптуженика? Један од предуслова за укључење у ЕУ је пуна сарадња с Хагом, која подразумева хапшење Ратка Младића и Горана Хаџића.

„То су обећали неки из власти и тиме уопште нећемо да се бавимо. То су они обећали и то је њихов посао. Људи из власти су то обећали и урадиће све што је у њиховој моћи да то направе...“

Вучић касније, као папагај, понавља готово свим медијима у Србији да се СНС неће бунити ако ухапсе генерала Младића.

Истог дана када Вучић даје интервју листу „Данас“, његова новина „Правда“ креће у кампању припремања јавности за скоро хапшење генерала. На насловној страни „Правде“ ударни текст је „Хапшење Младића до 1. септембра“, а новинар се позива на анонимни извор из Владе, мада је извор вероватно био сам Александар Вучић.

А овако су некада говорили

Колика је издаја почињена од стране Александра Вучића и Томислава Николића најбоље показују њихове раније изјаве о генералу Ратку Младићу, чије хапшење сада подржавају свим срцем.

– Било какав покушај хапшења Младића и друге двојице официра представљао би и дугорочно укидање озбиљније војне структуре код Срба, и уместо Војске, стварање апарата окупационих слугу наоружаних дугим цевима, који би нас убеђивали глупостима о успешно обављеним реформама, демократизацији и трансформацији оружане силе Србије и Црне Горе. То што Американци, ни власт у Србији нису у стању да предвиде, а најважнија је последица покушаја Младићевог хапшења, јесте озбиљно народно незадовољство и бунт који би могао да се излије на улице, снажније, оштрије и шире него што је то икада раније било. Створиће се такав отпор према досманлијском режиму какав нису ни сањали – ијавио је Вучић за НИН у јануару 2003. године.

Поводом хапшења бившег Младићевог телохранитеља Јова Ђога, Вучић је на конференцији за новинаре, 30. јануара 2006. казао да „види неку врсту радости и задовољства код великог броја антисрба“, који су сретни сваки пут кад неко буде ухапшен.

– Мислим да држава Србија ништа до сада није добила још од када је ухапшен Слободан Милошевић. Чини ми се да држава полако, али сигурно, нестаје и да се нико због тога не секира – рекао је тада Вучић.

Међутим, иако Србија не добија ништа, изгледа да ће Вучић имати корист од хапшења Младића чим је променио свој став.

Садашњи заговорник Младићевог хапшења, Александар Вучић, у мају 2007. организовао је лепљење плаката „Булевар Ратка Младића“ на зграду Б92. Вучић је, 4. октобра 2007, са говорнице Скупштине Србије показивао плакат „Сигурна кућа за Ратка Младића“, говорећи да су све оптужбе против Ратка Младића „производ манипулације и лажи и покушај његове сатанизације“.

Вучић и Николић су раније жестоко критиковали власт због сарадње са Хашким трибуналом и испоручења грађана. Вучић је био учесник, па и предводник, свих антихашких демонстрација, почев од хапшења Веселина Шљиванчанина до хапшења Радована Караџића.

Издаја свим срцем!

За само годину дана и ко зна колико евра, Александар Вучић и Томислав Николић постали су највећи заговорници сарадње са Хашким трибуналом и хапшења генерала Младића. Борис Тадић је у њима нашао највеће савезнике за бацање Србије у амбис. На том путу, који њима доноси огромну материјалну корист, Вучић и Николић су спремни да згазе све које сматрају препреком, и Војислава Шешеља и Ратка Младића, јер они издају чине свим срцем!

Р. В. С.

Легитимитет за мандате и паре

Пише: Зоран Красић

На основу одлуке Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, у октобру 2008. године покренута су три поступка против Томислава Николића. Први, пред Трговинским судом у Београду тужбом против Томислава Николића и Банке Интеза да би се утврдило да је услед неовлашћеног потписивања уговора о кредиту од стране Томислава, Банка Интеза одобрила Српској радикалној странци кредит од 50 милиона динара и да уговор и касније анекс не производе правно дејство према Српској радикалној странци. Мало компликовано правнички, а врло једноставно када се прича српски, да те цео свет разуме. О чему се ради?

У марту 2008. године, и поред изричите забране од стране Војислава Шешеља и без било какве одлуке Централне отаџбинске управе, Томислав је потписао уговор са Банком Интеза и кредитно задужио Српску радикалну странку за 50 милиона динара. Средства су пребачена на рачун Српске радикалне странке и после неколико дана пренета на посебан рачун за парламентарне изборе. Ако се прескоче глупости које садржи тај уговор о кредиту у погледу екологије или градње објекта, важно је да по том уговору Српска радикална странка треба да врати кредит, са каматом, за три месеца.

Вероватно ни то не би био проблем за Томислава да се Александар Вучић није потрошио више него што је могла Српска радикална странка. Када је у јуну 2008. године морао да се врати кредит, испоставило се да код Томислава нема пара за враћање кредита. Ни оних више од 100 милиона динара уплаћених Српској радикалној странци из буџета Републике Србије по основу освојених 78 посланичких мандата није било довољно да се покрију трошкови које су направили Томислав и Александар. Од себе су правили препознатљиве брэндове Српске радикалне странке, па се није штедело, без обзира на изричиту забрану задуживања. Задужили су Српску радикалну странку, промовисали се, па онда тврде да за друге у Српској радикалној странци, осим за њих, нико не зна. „Ако нас нема, нема ни Српске радикалне странке“.

Касније се испоставило да је наш проблем што, осим Томислава, Александра, Верољуба Арсића (иначе другог који је са Томиславом по закону одговорно лице пред државом за трошкове изборне кампање) и још три жене из рачуноводства, нико други у Српској радикалној странци не зна за кредит, обавезе и дугове.

Незадовољан што у преговорима није кандидат Српске радикалне странке за будућег премијера, Томислав минира коалиционе преговоре око нове владе и почиње са интервјуима у којима најављује наводно скори одлазак са политичке сцене, јер му се све смучило. Постаје све јасније да више не може да се скрива чињеница да је неовлашћено задужио Српску радикалну странку.

Крајем јуна 2008. године, он потписује анекс уговора о кредиту и ствара нову обавезу Српској радикалној странци да краткорочни кредит прераста у дугорочни, негде до краја јуна 2012. године, и уговара каматну стопу од 18%. Наравно, издаје бланко менице на име Српске радикалне странке и уговорна овлашћења као средство обезбеђења враћања кредита. Нико не зна шта се дешава са забринутим Томиславом и увек до суза нервозно жалосним Александром. На-

водно неуспех у преговорима око коалиције на републичком и градском нивоу и није неко изненађење када се зна да годинама НАТО и Европска Унија воде акцију да нестане Српска радикална странка са политичке сцене у Србији.

Међутим, 5. септембра 2008. године појављује се велики проблем једног амандмана на Предлог закона о ратификацији неког споразума са Европском унијом. Од 15 чланова Председничког колегијума, 14 је (ту су и Вучић и Делић) против амандмана и Предлога закона, а једини који је душом и телом за Европску Унију која нам отима Косово и Метохију је „четнички војвода од Бајчетине“ Томислав. Подноси оставку на све функције у Српској радикалној странци и бежи са састанка Председничког колегијума. За њим, сцена као и раније, одлази Вучић да га врати, да „четнички војвода од Бајчетине“ не прави глупости, којима је иначе склон због кратког фитиља. Нико није могао ни да претпостави да је „четнички војвода од Бајчетине“ замислио да је постао „месија од Бајчетине“.

Све у свему, док са скупштинске говорнице Томислав, у изливу беса, није јасно саопштио да за неколико дана неће постојати Српска радикална странка, нико није ни знао шта је „четнички војвода од Бајчетине“ урадио, смислио и чему се надао. Онда се почетком октобра 2008. године појавио један телефонски позив неке службенице из Банке Интеза са констатацијом да нико из Српске радикалне странке већ месецима не долази да узме примерак уговора и анекса, а да је она прочитала у новинама да се нешто десило са Томиславом и да више није у Српској радикалној странци. Шта да ради жена, прва рата отплате дослева 24. октобра 2008. године и не жели да је неко из банке прозива да је нешто забрљала. Тако смо сазнали за уговор, анекс и стекли могућност да нам Банка Интеза омогући фотокопирање документације и да напокон видимо шта се дешавало на и са рачунима Српске радикалне странке.

Када је превара огољена, онда, због наводно јасних идеолошких разлога, Српску радикалну странку напуштају Душица Николић, Мира и Дана, све које су водиле књиговодство, а онда и Арсић. Ко су они, неком другом приликом, али да није било Војислава Шешеља, ко зна где би били и шта би радили. У наредних неколико дана, Српска радикална странка није могла да изврши увид у свој компјутер у странци, јер нико, осим ових што су „часно“ побегли, није знао шифру. Када је та Мира накнадно дошла да покаже шифру и узме радну књижицу, Александар је организовао новинаре да пишу како је та дотична киднапована. Информација тачна као што је била тачна о оном имену и презимену, наводно радикала, који прети Томиславу ако се појави у Хртковцима. Тачна као и она да се у Босни припремају за атентат на Томислава. Шта све Вучић може да пласира у медијима, то ником нормалном не би ни пало на памет. Шта да се ради, тако је са легитимитетом.

Касније се званично испоставило да је Томислав једини политичар у Србији који је кредитом код банке задужио политичку странку. Онако успут треба да се зна да Закон о финансирању политичких странака не предвиђа могућност да политичка странка узме кредит од неке банке и да по Статуту Српске радикалне странке нико не може да задужи странку без одлуке Централне отаџбинске управе. Кога то интересује када народ види и осећа да власт стоји иза легитимитета Томислава у Народној скупштини? Где је легитимитет,

не поставља се питање легалитета. А када саопштиш истину, испадне „јадни“ Томислав још већа жртва. Невероватно, али је у Србији могуће.

Без намере да се конкретни коментарише, али Трговински суд у Београду, преко судије Марине Томић, се огласио првостепеном пресудом. Судија се прославила пресудом којом је успела чак и да негира постојање неколико чланова Закона о облигационим односима, а за Закон о финансирању политичких странака и не зна да постоји и да је на снази. Зато јој је загарантовано место у једној од нових књига судских докумената у издању Српске радикалне странке.

О томе ко је она, а она је она која је са 7 година радног стажа била изненађена што није председник суда, а то какав је судија, најбоље зна Министарство правде и надлежна тужилаштва пошто имају на десетине, што кривичних, што других пријава о томе како ради и суди и с ким је све у интересној вези.

Жалбе су изјављене с позивом и на судску праксу, па чекамо како ће да одлучи Виши трговински суд. Једино нам остаје да се надамо да неће да надвлада легитимитет над легалитетом, мада је у току реизбор судија, а месија од Бајчетине се одавно види да је будућа власт. Шта да ради, тако му обећали Солани и Рен, па и криминалци и тајкуни у Србији и иностранству морају то да поштују.

За овај први поступак је важно да Српска радикална странка никада није рачунала на неосновано богаћење, али је сигурна да се и у овој парници мора жигосати неовлашћено заступање. Нека сви други закључе како је и зашто је и по чијем налогу Банка Интеза финансирала Томислава, коме је више пута и пред сведоцима Војислав Шешел изричито забрањено да задужује странку и доводи је у дужничко ропство. На те околности судија Марина Томић није дозволила да се изводе докази, мада је стварно чудно пошто у судници не постоји огледало и Томислав, да би доказао да је месија од Бајчетине, не би се непријатно осећао. Не би се осећао непријатно и зато што Банку Интеза и њега заступају проверени адвокати, као извесни Драганић и један што у судници носи фасциклу са натписом адвокатске канцеларије Томановић.

Зато смо и данас странка са блокираним рачунима, а „четнички војвода од Бајчетине“ проевропски се шири на латифундији и из хаџијенде најбогатијег села Шумадије, које доби и асфалт од проевропске владе Бориса Тадића, а по налогу Олија Рена. Шта учини један амандман за војводу и Бајчетину? Ако се не верује, онда сви следбеници месије од Бајчетине нека викендом похрле у Бајчетину светилиште, европским асфалтом повезану нову туристичку меку Шумадије и на лицу места приупитају „четничког војводу од Бајчетине“, иначе драгог Олију Рену и Хавијеру Солани, како и они да постану проевропски успешни и где је тај амандман.

Други поступак који Српска радикална странка води против Томислава Николића је по оптужном предлогу пред Четвртим општинским судом у Београду због кривичног дела које се односи на узимање, држање, па касније губљење бланко оставки и изјава народних посланика Српске радикалне странке.

Кривични предмет је крајње једноставан, јер је Томислав, све хвалећи се као месија, јавно признао. Прво, да су бланко оставке и изјаве код њега, да их чува и да неће никоме да их да, и после неколико дана изјава да их нема више, јер их је изгубио. Значи, уништио је оно што постоји и без чега не може да се реализује право и овлашћење из члана 102 Устава Републике Србије. Уништио је оно чиме се хвалио да је највећа предност новог устава, да не може њему неки Дика из Младеновца да прелеће у другу странку, рецимо код Карића. Додуше, заклео се у Цркви па заборавио. Ако је могао Бога да превари, а зашто не би и обичне смртнике? Једноставно је, само треба да се избаци огледало из купатила и проблеми савести су на први поглед решени. То што се хукће, фркће, врти у круг, презнојава и стално осећа да нешто

фали, а не зна се шта је, е то је резултат живота по правилима глобализма, а не наговештај буђења савести. Ко још држи до савести и честитости, када то није проевропски! Једном се живи. Зато је најважније да имаш пара, стално да имаш пуно пара и да си што лепши. Некоме се дограђује, а некима се скида и све у функцији европске лепоте.

Трећи поступак је такође кривични, односно захтев за покретање истраге против Томислава због кривичног дела злоупотребе службеног овлашћења, а у вези с оставкама и неовлашћеним кредитним задуживањем.

Ова два кривична поступка су покренута, али Четврти општински суд у Београду „мудро“ ћути.

Да су, рецимо, ови поступци покрени против просечног грађанина, а не против проевропског, Солани и Рену драгог „четничког војводе од Бајчетине“, сви би одавно били окончани. Није, ваљда, да би неко помислио да се променио Рен када је примио у Бриселу једног „четничког војводу од Бајчетине“? Не мењају се ови из Брисела, али понеки пут, када им користи, спремни су да покажу већу толерантност за глупост. Такав је био и чувени демократа, војвода Коста Пећанац. Шта ће Томислав, морао да се скине, па нека трпи. Може свог политичког сина Александра да позове у помоћ да му брише зној. Шта фали, и то је легитимно?

Међутим, легитимитет ништа не значи без легалитета. То што Тадић има далеко већу сигурност да му наручени политички противници буду Томислав и Александар, него неко други кога не може да контролише, нема никакве везе ни са легитимитетом ни са легалитетом. Не помаже, а ако се овај двојац побуне, одмах се позивају тајкуни и Ђилас да смирују ситуацију. За сада помаже, ако се рецимо хитно пусти оглас Града Београда у „Правди“, мало нахране и сасвим довољно пружи простор у медијима, а нарочито код курсаџија. Лако је да се браниш од оних које контролишеш и којима наручиш да те наводно политички нападају.

Пред крај 2008. године, Томислав се стварно забринуо да ће морати да врати мандате или ће му их Тадић одузети. Уплашио се да онда не иде и питање кредита и вештачки створеног легитимитета. Кроз скупштинске ходнике је махнито негодовао и претио да ће о овоме да пријава Тадића Американцима и да ће они преко ОЕБС-а у Београду да запрете Тадићу да не дира мандате. Замислите, Томислав је успео да реализује претњу, а нови устав?

Сада Тадић и Динкић морају да трпе легитимитет који су поклонили Томиславу и да се прибојавају да не прођу као Славко Перовић у Црној Гори, коме је Мило Ђукановић, захваљујући парам и медијима, преузео и бираче, па чак и идеологију. Ко данас може више да буде искрено опредељен за Европску Унију и НАТО од Томислава и Александра? Па и Карић је својевремено био далеко оданији Европској Унији и НАТО-у, али је негде погрешно.

Додуше, то је једна димензија, али друга која је далеко важнија за живот у Србији је да ли вештачки створени легитимитет Томислава (не и Александра, јер је он вратио мандат, пошто мало више зна од месије) неминовно значи и легалитет? Када брзо и хитно на ово питање добијемо правноснажне одговоре од надлежних судова, онда ћемо видети да ли има спаса за Србију. Ако легитимитет значи оно што је Тадић поклонили Томиславу у Народној скупштини, онда избори нису ни потребни, а вероватно ни народ. Тадић ипак највише воли себе. Зна он причу о неверном Томи, па је проценио да ће боље неверник да заврши прљав посао са Српском радикалном странком и Војиславом Шешелем, али осећа и да вештачки легитимитет зачас може да му намени судбину Славка Перовића. Каменчић је постао камен, а можда ће бити и стена настала од поклоњеног легитимитета. Тако је када се узме ствар која се не зна користити.

Да сада не буде већ касно за легалитет, пошто се месија позива на легитимитет!

Војислав Шешел, на статусној конференцији, поручио судском већу

Противправно сте обуставили овај процес!

Уторак, 18. августа, одржана је статусна конференција за поступак који се пред Хашким трибуналом води против лидера Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешелја. Др Шешел је затражио од судског већа да преиспита своју одлуку о обустављању процеса коју је донело 11. фебруара. Он је нагласио да не постоји ни један једини доказ који би могао да га доведе у везу са било којим ратним злочином и најавио да ће, када тужилаштво заврши доказни поступак, усмено да изнесе аргументацију зашто сматра да тужилаштво није доказало ниједну тачку оптужнице.

Др Шешел је судском већу указао да се три моћне обавештајне службе – америчка, британска и француска, мешају у процес који се против њега води како би остварили двоструки циљ – да њега удаље са политичке сцене у Србији и да униште Српску радикалну странку. У том смислу је лидер српских радикала указао и на чињенице о којима је недавно сведочио Ратко Кнежевић, да је француски обавештајца врбовао Николића и Вучића и покушао да преотме Српску радикалну странку.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Молим тајника да најави предмет.

Секретар: Хвала и добар дан часни суде, ово је предмет ИТ-0367-Т, тужилац против Војислава Шешелја.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Хвала. Данас је уторак, 18. колдовоз 2009. године, поздрављам прије свега господина Шешелја, господина Мандиса који заступа оптужбу, не заборавам ни њихове сараднике и све оне који нам помажу, тајника, судског послужитеља и све друге. Данас имамо расправу о административним питањима. Нисмо вас видјели више тједана, господине Шешел, и то због

судског распуста. Сада је потребно да размотримо питања о којима ви желите говорити, па ћу ето сада одмах вама дати ријеч.

Позивам вас да преиспитате своју одлуку о обустављању процеса

Проф. др Војислав Шешел: Па, ја се надам да ви унапред знате о чему ћу ја говорити, господе судије. Ви сте противправно обуставили овај поступак још 11. фебруара ове године, прихватајући сумњу тужилаштва да смо ја и моји сарадници вршили притисак на сведоке. И тада сте навели у вашој одлуци да ће поступак бити обустављен док друго судско веће не одлучи...

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Причекајте. У овај час чујем двоје преводиоца како говоре у исто вријеме. Наставите, молим.

Проф. др Војислав Шешел: Дакле, док друго судско веће не одлучи по наводима за непоштовање суда и застрашивање сведока. До данас никакав поступак против мене или мојих сарадника није поведен за евентуално застрашивање сведока. А ви и даље чекате. Повод да прихватите, да донесете такву одлуку, говорим о већини чланова судског већа, била је лажна изјава сведока ВС-008 да је застрашиван. И то како? Није њега нико директно застрашивао, него су моји сарадници ступили у контакт с њим, а моји сарадници имају право да ступе у контакт са сведоцима оптужбе и ја лично имам то право иако никад до сада нисам захтевао да ми се то омогући, али у принципу ја имам право, пре сваког појављивања сведока оптужбе у судници, да тражим да се с њим састанем. Па, једино ако он категорички одбије сусрет са мном, онда до сусрета не би дошло. Ја нисам имао потребе да то радим, а могао сам да сам хтео. Дакле, сусрет припадника тима одбране са сведоком оптужбе и заштићеним сведоком оптужбе није забрањена ствар, то је дозвољено. Забрањено је претити сведоку. А ја вас подсећам да је тај сведок изјавио да му нико од мојих сарадника није претио, да су били љубазни с њим, веома љубазни, али у општој атмосфери у Србији, која влада, по његовим речима, где су честа убијања, пљачке, претње застрашивања, итд, он је себе сагледао у ситуацији једног уплашеног човека.

Ја вас на још једну ствар подсећам. Тужилаштво вас је овде обавестило да их је тај сведок уцењивао – или ће њему и његовој жени да нађу смештај у некој страниој држави или ће он одбити да сведочи према изјави коју је дао тужилаштву. То нас је тужилаштво овде обавестило. Видели сте у унакрсном испитивању да сам доказао да је тај сведок у потпуности лажни сведок. Све сам разбио у његовом сведочењу. Онда је тужилаштво накнадно тражило информације од Републике Србије и добило информацију да тај сведок никад није радио у Министарству унутрашњих послова, а лажно се представљао као бивши службеник Службе државне безбедности. И надам се да имате пред собом ту информацију, да је то тужилаштво и вама доставило као што је мени доставило уз потврду 613, 14. јула. То је потврда да он никад није радио у полицији. И има потврда, друга потврда Министарства иностраних послова да је проглашен неспособ-

ним за војну службу. Дакле, никад ни војску није служио. Неспособан за војну службу у миру, што значи да је у ратним околностима могао бити ангажован на радној обавези колико му здравствено стање дозвољава. Дакле, имате овде сад два писмена доказа да је реч о лажном сведоку. Два писмена доказа која је прибавило тужилаштво, имате моје унакрсно испитивање и документа која сам користио у унакрсном испитивању, где сам доказао да сведок лаже, да никад није ни био на вуковарском фронту и да не говорим друге детаље о њему да не би био препознатљив јавности.

На основу тог несумњиво лажног сведока, ви сте донели овакву одлуку. Ваша одлука виси у ваздуху јер се други поступак за непоштовање суда уопште не води. Ја никад нисам обавештен да је против мене покренут поступак за непоштовање суда због застрашивања сведока. Ниједан од мојих сарадника никад није обавештен да је против њега покренут поступак за непоштовање суда због узнемиравања сведока, застрашивања сведока.

Наравно, против мене је донесена једна политичка пресуда у једном другом поступку. Та пресуда ће можда пасти. Ако и неће пасти, ја ћу је у жалбеном поступку толико правно и морално дисквалификовати да ће се црвенети уши судијама које су такву пресуду донеле, незакониту. Али у тој пресуди, нигде судско веће није констатовало да сам ја застрашивао сведоке, ни да сам ону моју инкриминисану књигу објавио у циљу застрашивања сведока. У пресуди стоји само да сам омогућио јавности да сазна имена заштићених сведока. Нема ниједне последице објављивања, а нигде нема константације о застрашивању иако је теза пријатеља суда, тужиоца, била да сам ја застрашивао на тај начин сведоке.

У пресуди нема да ми се приписује и намера застрашивања сведока, ни да је то застрашивање извршено. Дакле, пошто ова ваша одлука виси у ваздуху, не зна се шта даље чекам овом одлуком. Ако од 11. фебруара до 18. августа никакав поступак није покренут, чему онда чекање? Остало је још 10 сведока оптужбе. Тужилаштво има на располагању пет сати и 15 минута, тражило је додатне сате. Нема разлоге да им доделите додатне сате јер је судско веће најмање два сведока оптужбе преузело као сведоке суда. И ту употребило три или више сати за главно испитивање. Дакле, тужилаштво је практично добило, уштедело време за два сведока, најмање два. Е сада, за ових пет сати и 15 минута оно би требало да испита остале сведоке.

Ја сам вам направио спецификацију на прошлој или претпрошлој статусној конференцији који су ту сведоци заиста релевантни, а који нису. Односно, који би могли да буду релевантни по локацијама кривичних дела о којима сведоче. Доводити, у тој временској стигци, сада опет неке сведоке који сведоче наводно о моделу понашања, а заправо сведоче о материјалном бићу кривичног дела кога нема у мојој оптужници, било би бесмислено.

Ја вас зато позивам да преиспитате своју одлуку, да донесете нову одлуку којом ћете наложити да се настави процес и да тужилаштво доврши испитивање сведока оптужбе. У противном, ви ћете овај процес учинити бесмисленим, наставићете да угрожавате моја процесна права, моје фундаментално право на правично суђење и моје фундаментално право на суђење у разумном року. Можда ви чекате да се нешто деси што нико не зна шта би се могло десити. Ево, хвала Богу ја сам још жив, драго ми је да сте и ви. Не дај боже да се некое од судија нешто деси, то би нам одмах закочило процес, бар за три месеца док би нови судија ступио у функцију и ја се више молим за ваше здравље него за своје. Из тог разлога, само из тог разлога да се процес не би кочио неком новоствореном објективном ситуацијом. Немојте ме погрешно схватити да ја имам неких емоција или симпатија и тако даље. Далеко од тога, ја вас сматрам противницима у овом поступку, много озбиљнијим противницима него ту-

жилаштво јер с тужилашством, као што сте видели, веома лако излазим на крај. С вама не могу лако да изађем на крај јер шта ја год кажем, ви не морате ни да ми одговорите, ви радите по свом и ствари иду даље. Могу ја да се упињем из петних жила, износим било какве аргументе, међутим не вреди ако се ви о те аргументе оглушите. То сам имао да вам кажем у првој фази, а надам се да ћу имати прилике још једном да вам се обратим по нечем другом.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Прије свега, господине Шешел, суци овог расправног вијећа нису ваши противници. Ви сте за нас оптужени уз презумпцију невиности. Против вас је подигнута оптужница, међутим претпоставка је да сте ви невиности. Ви нисте непријатељи судаца и ми овде нисмо противници. Мислим да сте можда то изrekli у једном другом значењу.

Као друго, пажљиво сам вас саслушао као што то увијек радим и ако сам добро схватио, ви сте на 5. страници, 17. редак, од вијећа затражили да поновно размотри своју одлуку о одлагању суђења. Ви од нас тражите, дакле, да то питање преиспитамо. Да ли је то сада један усмени захтјев којим ви од вијећа захтјевате да преиспита ту своју одлуку? Јер ако је то ваш усмени захтјев, онда имам обавезу да на њега одговорим. Наравно, оптужба ће такођер морати нас обавијестити о ономе што она има за то рећи. Дакле, питање је следеће: Да ли ви формално тражити од судског вијећа да преиспита своју одлуку о одлагању суђења?

Проф. др Војислав Шешел: Да. Ја формално, усмено тражим да судско веће преиспита своју одлуку о обустави процеса, а бар у континенталном праву усмени захтев има идентичну правну снагу као и писмени захтев.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Добро. Господине Мандис, оптужба ће нас обавијестити о свом ставу. Имајући у виду колика је важност овог питања, можда бисте нам своје оперсације могли доставити у писменом облику.

Тужилац Мандис: Хвала, часни суде. Добар дан, добар дан доктору Шешелу и свима у судници. Можда би било најбоље да доставимо писмени одговор у вези са овим усменим захтевом. Да ли би ми расправно вијеће могло дати неку индикацију о томе када бисте жељели тај писмени одговор, па ћу се ја побринути да се тај рок испоштује?

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Да ли нам можете доставити ваш одговор, рецимо, у року од 10 дана?

Тужилац Мандис: Хвала, часни суде, ми ћемо се побринути да наш документ стигне до секретаријата у року од 10 дана од данас.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Добро. Након што смо то саслушали, могу рећи да ће вијеће по том захтјеву донијети одлуку. Има нешто друго, ви наравно схватате, господине Шешел, да ако је вијеће донијело већинску одлуку да се ово суђење одгоди, онда је за то постојао разлог. Није то учињено тек тако. Постојали су разлози због којих је то учињено. Не могу сада ништа више о томе рећи. Дакле, то је била прва ствар. Ми ћемо ваш захтјев размотрити чим добијемо и одговор господина Мандиса. Имате поново ријеч, господине Шешел.

Не постоји ни један једини доказ који ме може довести у везу с било којим ратним злочиним

Проф. др Војислав Шешел: Поводом овога што сте рекли да су постојали разлози, наравно неки су разлози постојали. За мене су они и тада били крајње неуверљиви. За већину чланова судског већа су били уверљиви. Претпостављам да је тако. Да не улазим сад у било какве спекулације. Били су уверљиви разлози које вам је предочило тужилаштво да обуставите процес док се не испитају сумње оптужбе да вршим застрашивање сведока.

Међутим, имате сад новонастале околности. Новонастале околности су ова два документа која је прибавило тужилаштво и који су мени достављени од стране тужилаштва, који додатно показују да је тај заштићени сведок у свему лагао о чему је говорио у судници и пре суднице. Представио се лажно и у судници, да је некада радио за Службу државне безбедности, професионално, да је био у служби. Имамо сад доказ да никад није радио. Не само у Служби државне безбедности, него није био ни милиционер позорник на улици. Никад није био запослен у Министарству унутрашњих послова. И имамо доказ да је био неспособан за војну службу. Ово је већ више него довољно да се против тог лажног сведока покрене поступак за непоштовање суда.

Видели сте ону документацију коју сам искористио у судници, на основу које сам му разбио комплетно сведочење. А имате изјаву тужилаштва да је покушао да их уцени пре него што је дошао у судницу, цењао се са њима. Па им рекао директно: Ако ми не обезбедите за мене и моју жену смештај у иностраној држави, ја нећу у судници сведочити у складу са изјавом коју сам вама дао. Него ће сведочити у складу са изјавом коју је дао мојој одбрани. То је пред вама овде речено. И писмено смо добили информацију од тужилаштва.

Ја сам вам указао на многе друге случајеве лажних сведока. За сваког сте нашли неко оправдање, чак и за оног који је лажно сведочио да сам две године касније држао митинг у Малом Зворнику него што сам га заиста држао. А поготово што је разне измишљотине убацио у мој говор на том митингу. Па сте то били склони да оправдате грешкама у памћењу. Овде нема грешака у памћењу.

Имали сте прошли пут једног сведока који се није сећао ни кад је живео у Француској, нити шта је тамо радио, а сећао се добро мојих речи. Па чак и оно што је записивао у своју бележницу, није знао кад је записао. Да ли у време кад су се ствари одвијале или је то накнадно уписивао, а поготово што је и он офирао једну мрачну фигуру која стоји иза разних сведочења и у овом и у другим хашким процесима, а ви се сећате имена тог генерала, више пута смо га овде помињали. Тужилаштво никад њега не доведе у судницу да сведочи, бар не у мом процесу ни у процесу вуковарској тројци, али видимо да се тај сведок, као инструктор различитих лажних сведока, у више случајева појављивао.

Дакле, постоје новонастале околности на које би требало да се изјасните. Па, донесите ви поново исту одлуку или је промените, сад је то на вама. Моје је било да вам јавно кажем ово што сам имао, а ви радите како год хоћете. Знате, ја сам у једној прилично доброј позицији, овде и време ради за мене. Не може да се деси неки нови догађај који би мене могао да терети у односу на оно све што је тужилаштво покушало да ми припише и видите заправо да ме ништа не терети. Нема ни једног јединог доказа који ме може довести у везу с било којим ратним злочиним. Ни једног јединог доказа. Нађите један једини који ће бити довољно уверљив, ја ћу одмах признати истинитост комплетне оптужнице. Ниједног нема. И сад, или ће десити неко чудо или ће се пронаћи нешто што нико раније није знао, или ће се десити неки нови злочин, негде, који би се могао мени приписати. Рецимо, рат у Авганистану, рат у Ираку, итд. Па, припишите ми и навијање за талибане или навијање за Ирачки покрет отпора против америчке окупације. Ево, та ћу вам два ратна злочина радо признати овде, па ћемо скратити поступак. Али у рату који се дешавао на Балкану не можете ме везати ни за један ратни злочин. И то је вама одавно јасно. А дошло је време да се овај процес приводи крају. Ја сам овде седам година. Нема тог суда у Енглеској и Америци који ме само због тих седам година притвора не би одмах ослободио.

Изнећу аргументацију зашто сматрам да тужилаштво није доказало ниједну тачку оптужбе

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Господине Шешел, у овоме што сте управо рекли, лежи једно питање које вам желим поставити, хтио сам прво причекати до краја, али поставићу га одмах. Вијеће још није ништа одлучило, али ако претпоставимо да дођемо до краја поступка, да ли су свједоци сви дошли, да нису дошли, и да је доказни поступак оптужбе завршен, и ако претпоставимо да је то све данас завршено, реците нам да ли се ви намјеравате послужити правилном 88 бис, 98 бис и устврдити да не постоји довољно аргумената који иду у подршку навода оптужбе, или мислите да је за тако нешто још прерано. Јер као што знате, правило 98 бис омогућава вијећу да *in ex officio* одлучи као и на захтев одбране да нема довољно доказа у прилог оптужбе. Зато бих ја сада желио знати, како бих особно могао о томе размислити, да ли сте ви већ размишљали о тренутку када ћете ви износити ваше аргументе како би показали да оптужба није изнијела довољно доказа на темељу којих би се могла оправдати осуђујућа пресуда, као што постоји у правилу 98 бис.

Проф. др Војислав Шешел: Ја вас подсећам, господине председавајући, да сте ме то већ једном питали пре неколико месеци и да сам се тада потврдно изјаснио. Да, ја се већ спремам, кад буде изјашњавање по правилу 98 бис, а оно је сад по изменама Правилника усмено, раније је било писмено. Дакле, тражићу од вас да ми дате одговарајуће време да у судници усмено изнесем сву своју аргументацију зашто сматрам да тужилаштво није доказало ниједну тачку оптужбе. На пример, за Хртковце нема никаквог напада. Бесмислено је разговарати о било чему другом ако нема напада.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Добро. Ово није сада почетак тог нашег излагања. То ћете учинити кад за то дође вријеме. Но, хвала вам што сте потврдили ту вашу намјеру, добро, то су добре вијести. Имате поново ријеч.

Уништење Српске радикалне странке и моје удаљавање из политичког живота циљ је три моћне обавештајне службе

Проф. др Војислав Шешел: Ово друго што желим да вам кажем је у питању заправо чиста информација. Ја сам вас више пута упозоравао, господе судије, да се разне обавештајне службе мешају у процес који се против мене води. Наравно, ја никог од вас нисам оптужио да сте директно у том смислу инструментализовани, али околности се води извесна активност чији је циљ двострук – да што дуже будем удаљен из политичког живота у Србији, и други је циљ да се за време мог одсуства уништи Српска радикална странка.

Видели сте из књиге Карле дел Понте који су разложи подизања оптужнице против мене. Видели сте ону чувену реченицу Зорана Ђинђића: „Води Шешела и не враћај га више.“ Па сам вам износио податке о умешаности енглеске и америчке обавештајне службе у те ствари. Како је, на пример, Мортон Абрамовиц, чувени функционер ЦИА, Америчке обавештајне агенције, почео са врбовањем Александра Вучића, итд.

Имам сад најсвежије информације које ће можда вас, господине председавајући, посебно интересовати јер је реч и о умешаности Француске обавештајне службе. Један од истакнутих...

Председавајући судија Жан Клод Антонети: То ме не интересира.

Француски обавештајац врбовао Николића и Вучића

Проф. др Војислав Шешел: Опет да вам кажем да апсолутно сматрам да ово нема никакве везе лично с вама, ово има везе са француском службом, са француском званичном политиком и са онима који из позадине вуку одређене конце у овој трибуналу. Тај човек се зове Арно Данжан. Сад је постао и посланик у Европском парламенту. Он је годинама био ангажован у шпијунским мисијама на Балкану. На Косову, како чујем, чак су некој улици дали његово име, толико га сматрају заслужним. Како српска штампа пише, близак је пријатељ и Николе Саркозија, председника Републике Француске, нажалост, који је одавно издао деголистичке традиције.

Овде држим у рукама примерак најозбиљнијег српског недељника НИИ, а о томе су писали многи листови. „Блиц” на пример, итд. у Србији. О томе се пише ових дана јер сведочи човек који је био високи функционер у црногорском режиму, Ратко Кнежевић. Он сведочи о састанку мојих некадашњих сарадника, Томислава Николића и Александра Вучића, у париском хотелу „Риц” са краљем балканске дуванске мафије Станком Суботићем Цанетом и сведочи о улози Арноа Данжана у том поступку врбовања некадашњих мојих сарадника и о покушају преотимања Српске радикалне странке.

Дакле, три моћне обавештајне службе, америчка, енглеска и француска су у то умешане. Овај процес заиста има огромне политичке импликације. И овде постоји опасност којој сте вас троје судија изложени. Ја не улазим сад шта су ваше личне преокупације, али морали би да водите рачуна и ономе што је утисак јавности. Није довољно да ви проводите правду у судници. Можда сте вас троје убеђени у потпуности да проводите правду, чак и онда кад се међусобно не слажете, али имајте у виду да јавност мора да стекне утисак да се заиста проводи правда у судници. Из дана у дан о овој пише сва српска штампа. Преко својих служби да обезбедите и преводите тих чланака, итд. да видите.

Претпостављам да сте делимично упознати са ранијим збивањима. Циљ западних сила је да се никад не вратим у Србију, а већ ако не може то да се обезбеди, да се никад не вратим, да се вратим што касније. И огромне паре су понудили неколицини мојих некадашњих најближих сарадника. Неке су успели да врбују, али нису успели да сломају Српску радикалну странку.

Можда би вас неко упозоравао да процес одавно завршите да је успело прошле године разбијање Српске радикалне странке. Није успело. А неки у врху Трибунала већ дају изјаве, укључујући и председника Трибунала, да Трибунал једноставно не зна шта да ради са мном. Ако Трибунал као такав не зна шта да ради са мном, ја вас, као троје судија лично одговорних за озбиљност и професионалност овог процеса, позивам да не будете подложни никаквом утицају са стране, да не дозволите да јавност стекне утисак да се овде не остварује правда, и да овај процес водите ка његовом нормалном окончању. Дакле, да овај процес добије бар привид регуларности тако што ће се окончати у неком разумнијем року. Разумни рокови су одавно прошли. Е сад, кад кажем у неком разумнијем року, мислим мало разумнијем од онога што би било потпуно неразумно, да траје још годину или две дана, или шта ја знам.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Кад је реч о овој другој ствари коју сте поменули, односно о утицају тајних служби на судије и на временски период током кога овај поступак траје, требало би да знате да с нама нико није контактирао и да немамо никакве везе ни са ким. Ако би икада

нека будала пробала да утиче на судије, ја бих био први који бих то обелоданио и у то вас уверавам.

Очекивали сте одлуке судског већа, ми ћемо те одлуке донети. Уколико сте криви, онда ћемо вас прогласити кривим, ако сте невини, онда ћемо вас прогласити невиним. А све ће се то заснивати на доказима које ће изложити тужилаштво, као и на доказима које ви такође можете овде да предпочитате, тако да не би требало да се бринете због тога.

Ја лично радим у суду већ 30 година, а у Међународном суду већ више од шест година, и још увек чекам да сусретнем било кога ко би се усудио да помисли да може на мене да врши било какав притисак. Мислим да до тога никада неће доћи. Судско веће је у разним приликама доказало, и то вама доказало, да је потпуно независно од канцеларије тужилаштва или секретаријата, или независно у односу на вас и на било кога другог.

Е сада, ви сте можда забринути, то је сасвим легитимно, чињеница да желите да се вратите кући је нешто што је разумљиво, и чињеница да желите да наставите да играте одређену политичку улогу је такође сасвим нормална, али и то може да се деси само када судско веће буде донело одређену одлуку. То је оно што сам хтео да вам кажем у вези са овим вашим другим аргументом. Има ли још нечега што бисте желели да покренете?

Овај процес је већ дубоко укоревен у историји међународног кривичног права

Проф. др Војислав Шешел: Хтео бих врло кратко да вам нагласим да ја вас нисам сумњичио за везу са том службом. Овде се случајно подударило да је реч и о француској служби, поред ове две за које сам раније знао, а ви знате, господине председавајући, и онда кад се не слажем са вашим ставовима и онда кад вам се оштро супротставим, ја ни онда не сматрам да ви поступате нечасно. Бар до сад нисте оставили никаквог основа за такав мој утисак. Ни за ваше колеге ја никада нисам рекао да поступају нечасно.

Ја вам само скрећем пажњу о ширим околностима у којима се све ово дешава и наглашавам да чак многе другостепене пресуде на овом трибуналу то истичу. Није довољно да се у судници заиста одвија правда, да се остварује правда, мора се обезбедити и да јавност стекне утисак да се заиста у судници остварује правда. И то је веома важно.

А поред Карле дел Понте, која је мој драгоцен сведок и која сведочи како је против мене подигнута оптужница, ја немам о чему да бринем и ја не бринем ни о чему сада. Ја бих

бринуо кад бих знао интимно да постоји могућност да ме повежете с неким ратним злочинима. Ја бих тада заиста бринуо. Пошто сам ја убеђен да не постоји никаква могућност, и у овој ситуацији ја остварујем неку своју историјску улогу.

Ово ће бити запамћен процес пред Хашким трибуналом, како год да се оконча. Веома запамћен. Већ сада се по многим стварима издваја у односу на све друге процесе. И ви сте тога свесни, почевши од оних службеника Трибунала који се хватају за главу чим се помене моје име, па надаље. Сви су на неки начин импресионирани – неко мукама које доживљава радећи у оквиру овог процеса, неко по мукама које доживљава држећи ме у затвору шевенингенском, или холандска полиција која ме превози, итд. Али овај процес је већ дубоко укореењен у историји међународног кривичног права и биће незаобилазан у свим следећим уџбеницима. Зашто бих ја онда бринуо? Могу сутра да умрем, а остварио сам веома важну историјску улогу. Немам разлога за бригу. Наравно, што се тиче приватних мојих разлога, ви знате да ја у судници о њима никада нисам говорио па нећу ни сада.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Добро, у реду, ви сте сада дотакли све теме које су на дневном реду, сада бих желео да вам реч и тужилаштву. Господине Шешел, желео бих да вам кажем, када је реч о даљим датумима, да за сада не могу да вам наведем ниједан конкретан датум, јер је септембар месец у коме ће бити велика гужва, имамо шест суђења која су тренутно у току и мој колега ће почети да ради на једном новом суђењу такође. Када сам јутрос гледао у календар, нисам био у могућности, а ни сада нисам у могућности да вам кажем да ћемо се састати неког одређеног датума. Могли бисмо да се састанемо у осам часова неког јутра јер бисмо могли сасвим лако да одржимо састанак у осам ујутро, ја врло често долазим овде у шест ујутро тако да, уколико буде потребе, могли бисмо да имамо једну рану јутарњу седницу.

Осим тога бих желео да скренем пажњу секретаријату у вези са овим како бисмо заказали неки датум почетком октобра и како бисмо се тада састали и видели каква је ситуација. То сам желео да вам кажем када је реч о следећој седници. Господине Мандис, да ли бисте ви желели да додате било шта?

Тужилац Мандис: Хвала, господине председавајући. Тужилаштво нема ништа даље да дода, али желео бих да искористим ову прилику да скренем пажњу судском већу на чињеницу да ће ово бити вероватно последњи пут да се ја појављујем у овом предмету. Ја ћу напустити овај суд овог петка, вероватно је да ћу се вратити за један кратак период, касније у току јесени, у вези са једним посебним пројектом, али није вероватно да ћу се поново појавити пред овим судским већем, па сам хтео да искористим ову прилику да захвалим судском већу на пажњи коју ми је указало раније у прошлости и сваки пут кад сам се појављивао пред часним судијама.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: У реду, господине Мандис. Управо сам чуо да ћете нас напустити и све што могу да учиним јесте да вам у име свих својих колега пожелим добро у вашем даљем професионалном животу. Надам се да ће он бити веома успешан и да ће бити у вашем најбољем интересу. Истина је да је у скорој прошлости неколико људи напустило овај суд. Као што знате, овај суд ће ускоро и престати да постоји. Савет безбедности је одобрио продужење службе судија у овом предмету до завршетка предмета, али очигледно је да када сви предмети буду завршени и у свима донета пресуда, овај суд ће престати да постоји и јасно ми је да ће сви они који раде у овом суду и који покушавају да пронађу неки посао негде другде бити у могућности да наставе да се баве својим каријерама и у будућности, тако да вам преносим наше најбоље жеље, а надам се да ће ваше колеге ипак да остану са нама јер ако сви напусте овај

суд, онда не знам ко ће седети на другом крају суднице. То сам желео да кажем. Господине Шешел, ово је крај данашње седнице и вама сада дајем још једном реч.

Сарадња са мојим правним саветницима мора бити нормализована

Проф. др Војислав Шешел: Нешто још само кратко да вам напоменем. Пошто видим да се тужилаштво изнутра осипа, да право расуло настаје тамо, ја вам скрећем пажњу да је расуло и код мене у тиму одбране, али не због унутрашњих разлога, него због спољашних. Још увек су два моја правна саветника под одређеним видом суспензије. Зоран Красић још увек нема право увида у поверљиве документе, не могу привилегованим телефоном да зовем Славка Јерковића, дакле немам никакву привилеговану комуникацију са својим сарадницима, а они су на тај начин суспендовани из сасвим произвољних разлога, нема никаквих доказа ни против њих да нису поштвовали правила понашања. Скрећем вам на то пажњу, ако дође до наставка процеса, да се и то питање мора решити, да моја сарадња са правним саветницима мора бити нормализована.

Ја од септембра прошле године немам с њима могућност комуницирања привилегованим телефоном. Једном су ми били у посети, али у једној гасној комори је то било у Шевенингену, под камерама. Снимали су камерама. Дакле, долази ми само нови правни саветник Борис Алексић и кејс менаџер Марина Рагуш с времена на време. У овом другом предмету имам такође новог правног саветника, Дејана Миrowsића, али ја не могу нормално да функционисем без Зорана Красића и Славка Јерковића, не могу онако како бих ја желео. Наравно, можете и да ми укинете све сараднике, да ме потпуно изолујете, ја бих опет био супериоран у односу на тужилаштво, али не бих био онолико успешан колико сам желим да будем.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Кад је о томе реч, да ли треба да сматрамо да ви још једном тражите од судског већа да преиспита своју одлуку у погледу суспендовања господина Красића, Зорана Красића као вашег привилегованог сарадника, да ли то тражите од нас да преиспитамо своју одлуку у том погледу?

Проф. др Војислав Шешел: Да.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Добро. Дакле, то је оно што ви тражите, а као што знате, секретар је био тај који је... Добро, кад је реч о господину Јерковићу, желели бисмо да имате сигурно телефонску линију са њим, то сам проверио у стенограму да бих био сигуран да смо то споменули. У реду, судско веће ће се састати сутра и ми ћемо размотрити све те ставке. Кад је реч о захтеву у вези са овим што је господин Шешел рекао, у вези са господином Красићем и господином Јерковићем, господине Мандис, да ли има нечега што бисте ви желели да кажете у вези са тим?

Тужилац Мандис: Часни суде, можда би тужилаштво поднело кратак писмени поднесак у вези са тиме. Ја нисам у позицији у овом тренутку да наведем какви би можда могли да буду наши ставови у вези са тим, али свакако ћемо то учинити писмено уколико будемо сматрали да било шта треба да изнесемо судском већу.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: У реду, ја ћу се консултовати са својим колегама како бих видео колико времена можемо да вам одобримо. Судско веће вам одобрава једну недељу да припремите то.

Тужилац Мандис: Хвала, часни суде.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети: Рекао сам да смо покрили све теме, сада прекидамо данашње заседање и желим вам свима добар дан и добро поподне. Молим, устаните.

Када Запад клонира десницу

- *Гошњово већина ангажованих анализичара са Запада, ња и сама Николићева најпредњачка опција у нас, заснивају се на да је у Србији неопходно профилисати политичку сцену на два јасно одређена политичка поља – леви и десни, који би у суштинском смислу били изричито или прећућно за ЕУ, НАТО, западне економско-финансијске интересне конгломерате, али и последично посмаирано, ова два финансирана политичка поља би у иракси сироводила иску политичку идеју, промовисану у периоду након јехоокиобарског преврата. Дакле, то би била својерсна глума политичког и кризничког сагледавања, те сучељавања шобож различитих ставова, док би у суштини била сировођена прозападна политика, са свим својим праићим појавама на свим нивоима бићисања државе и народа*

Пише: Марко З. Пушица

Од тренутка када је Томислав Николић, осењен западним политичким и идеолошким ветровима, делимично извршио задатак и својим политикантским захватом на отвореном срцу српске политичке опозиције начинио штеточински рез – покушај разбијања српског национално-опозиционог тела извођењем неуспелог пуча у СРС, имамо слику и прилику да будемо сведоци својерсног евроатлантистичког експеримента – клонирања деснице. У прилог ове тезе несумњиво иде и свеприсутно медијско и назовианалитичко величање оваквог потеза од стране западних евроатлантистичких центара моћи, те њихових пуномоћника у нас који су оличени у политичко-привредним круговима домаћег режима. Наиме, на сцени је притворно попуњавање празнине на десном прозападном политичком крилу спектра пожељних политичких опција, а које ће уместо неких пропалих партија из периода деведесетих година прошлог века, заузети Николићева новоформирана партија.

Национална политичка опозиција као блок који нема чврсте везе унутар свог политичког бића, овим је чином релативизиована, а велики број њених традиционалних гласача је медијским путем обманут. Напредњачки политикантско-медијски трик, као страног тело ће на овај начин националне гласаче и још неке националне политичке партије приближити актуелном режиму, обзиром да је задатак камуфлирање, прозападне, клониране деснице реформулисање евроутопијских циљева на начин који ће послужити као средство обмане националног бирачког корпуса.

Иако напредњаци себе називају опозицијом, временом ће постајати све јаснија њихова улога. За оне који им се приклоне, у нади да ће сопствени политички рејтинг подићи, одбројани су дани самосталног национално-политичког битисања. Ова ситуација је од хипотезе већ прерасла у реалност, јер је напредњачка хидра, клонирана у екстериторијалној сфери евроатлантистичких дипломатских представништава, већ започела са својим радом. Коначно, и актуелни режим се слободно и отворено може захвалити Николићу, јер ће напредњачком делатношћу постајати још јачи и политичко-идеолошки виталнији, све до остварења коначног циља оних који су нас окупирани, а то је стварање двостраначког политичког система за унутрашњу употребу. У таквој хипотетичкој ситуацији од Републике Србије ће остати само име.

Стога, покушајмо да обавимо анализу овог клонирања деснице не би ли на тај начин показали грађанима који су политички и не медијски обманути да постоји опасност да, уколико се не освесте и не одбаце напредњачку политикантску обману, сами могу сносити штетне последице потпуне политичке, идеолошке, али и војне окупације евроатлантиста и њихових промотера у нас, како слева, тако и здесна.

Двостраначки политички систем осмишљен у западној кухињи (ДС – СНС) може пружити материјалне бенефите његовим наручиоцима са Запада и домаћим двогубим протагонистима ове представе, док грађанима Србије једино преостаје да са тугом посматрају политичко одржавање Србије на апаратима (толерисање условљавања, уцена и друге врсте притисака од стране Запада и спровођење истих од стране било ког од носилаца двостраначког политичког система). Када наручилац са Запада одлучи да се апарати искључе, за ојаћену и опљачкану Србију ће бити касно. До сада су шаблон двостраначког политичког система промовисали вашингтонски политички апаратчици по панелима тамошњих демократских и републиканских фондација, центара и група за притисак, а ових дана се можемо уверити да таква идеја није страна ни неким актерима са домаће политичке сцене. Стога, овом политиколошким анализом ћемо показати да није само пука случајност то што о стварању услова за политички систем од две странке, једне на левици и друге на десници, те медијско-идеолошки рад у циљу промовисања таквог плана, помињу Томислав Николић и Борис Тадић.

Цена политичког обрта

Какав је то политички тренутак условио овај новонастали политички обрт и каква је заиста била нарав, односно природа конкретних околности које су господариле нечијом политичком судбином, те вратиле политичку опозицију у лош положај, као у време почетака досманлијског политикантског зулума?

Након више исцрпљујућих изборних циклуса и сумњивог хашпења др Радована Караџића, заиста је наступило стање апатије и дефетизма код већине гласача у Србији, а нарочито код оних који су својим ставовима подржавали патриотски блок политичких партија и програме сваке од њих, обзиром да су ти програми, у идеолошком смислу, били слични, а у великом броју програмских решења и истоветни, али, ни саме патриотске партије нису биле способне да придоби-

Превара звана **напредњаци**

ју релевантну већину, нити да се организују у некакав чвршћи политички предизборни или постизборни савез, па из тих разлога огромна одговорност лежи и на њима.

Користећи све ове несрећне конкретне околности, режим је до сада увек успевао да ситним захватима, од којих су многи део баштине техника државног удара, посвађа и разједини патриотску опозицију. То је постигано и ниским странчарењем као познатим средством раздора, злоупотребом урођених мана саме политичке опозиције. Тако је и многе њене лидере успевао да учини употребљивим за одређене сврхе, да би након посла који би обавили, пропагандом, медијским спиновањем и ударом на јавност биле амортизоване све радње и поступци режима предузети у циљу разједињавања Српства у политичком, економском и културолошком погледу. Јасно је да је искрену подршку овом непочинству пружио и круг евроатлантистичких држава, али највише захваљујући ничим изазваној сервилности политиканата из редова режима и наравно оних који су послужили као средство за такве акције, а то су углавном неки „спавачи” из саме опозиције.

Има у јавности и оних наивних који би сада констатовали да и није чудно то што је Николић, због рђавих постојећих околности и већ стечених проблема и односа, одлучио да политичку судбину једног погледа на елементарне одреднице народа и државе, оличену у идеолошким премисама СРС, стави на коцку и одвојено се упусти у политичку арену како би додатно ојачао снагу политичке опозиције и исту тобож политички смислено обогатио, али, тако нешто је у контролисаној Србији, као полуокупираној колонији евроатлантиста, скоро немогуће извести без допуштења и средстава из западних извора, а онај који у тако нешто може поверовати је у озбиљној заблуди. Оваква констатација и закључивање је још један плод погрешног сагледавања конкретних околности у нас, а Николићев заокрет се једино може посматрати као добро смишљен и делимично остварен план режима и евроатлантистичког непријатеља којим би само био потпомогнут постојећи раздор у кругу политичких партија патриотског блока.

Покушајем разбијања СРС као једине озбиљне националне базе у кругу политичких партија опозиције и нелегалним и нелегитимним узурпирањем посланичких мандата, ослабљен је и политички фронт супротстављања штеточинском сатирању државе Србије и српског народа. То разбијање је за сада и једини допринос Николићеве нове партије опозиционој борби, која је данас поново доведена у положај као у време након 5. октобра, када је политички терор досманлијских јакобинаца био основно средство одржавања на власти. Николић је на тај начин постао најбољи производ поступака режима и гарант да озбиљнијег опозиционог сабирања у нас у скорије време неће бити.

Конкретне околности у смислу постојања некаких рђавих односа у самој патриотској опозицији или личних односа у СРС, дакле, нису узрок Николићевог потеза, већ је Николићев политички обрт идеолошка монета којом ће бити плаћен пројекат стварања будућег двостраначког система у коме је свеједно која је политичка партија на власти и у коме су обе контролисане из истог центра, јер у суштини заступају исту политику. Уколико се то деси, тиме ће само бити олакшано остварење свих рђавих планова евроатлантистичког непријатеља.

Анализа темеља клониране деснице

Тачно је, и у досадашњој анализи смо већ и поменули да патриотски блок у нас није јединствен, па га треба условно и поимати као један блок. Али, како је садашња ситуација у том блоку плод једног политичког обрта, неопходно је и политиколошки разобличити титулара тог обрта и одредити његово ново место и нову улогу у политичком животу Србије. Шта је то што Николићев политички обрт опредељује као посебан случај који је у виду узрока и покретну лавину штетних промена у српској политичкој опозицији? Наиме, да би дали квалитетан одговор на ово питање, позабавимо се прво жељама евроатлантистичких кругова у погледу стања на српској политичкој сцени и како би они желели да иста изгледа, јер ће нам то показати праву нарав темеља клониране деснице.

Готово већина ангажованих аналитичара са Запада, па и сама Николићева напредњачка опција у нас, заступају став да је у Србији неопходно профилисати политичку сцену на два јасно опредељена политичка пола – леви и десни, који би у суштинском смислу били изричито или прећутно за ЕУ, НАТО, западне економско-финансијске интересне конгломерате, али и последично посматрано, ова два фингирана политичка пола би у пракси спроводила исту политичку идеју промовисану у периоду након петоктобарског прервата. Дакле, то би била својеврсна глума политичког и критичког сагледавања, те сучељавања тобож различитих ставова, док би у суштини била спровођена прозападна политика, са свим својим пратећим појавама на свим нивоима бити-

сања државе и народа. Као што је СПО некада промовисао псеудонационалистичке идеје, прагматски, протестантски, западни а не искрени православни монархизам и баштину истог у нас, тако ће сада Николићева опција заступати исто, додуше са републиканских позиција просечне европске конзервативне мисли, без традиционализма, а са јасним евробиро-кратским опредељењем. На тај начин ће и обе америчке заинтересоване организације, и то оне тобоже леве и десне, демократска и републиканска, имати заморчиће за политички експеримент у Србији – коалицију око ДС

као леви центар и Николићеве напредњаке као десни центар. Тако је створен и производ који треба да попуни политичку празнину насталу иза СПО-а, а на који ће и Запад увек моћи да рачуна. Наравно, свака политичка партија која би се макар и технички приклонила напредњачком хиту, од истог би у веома кратком року била конзумирана, јер би својим коначним нестајањем платила цену укрупњавања политичке сцене по диктату Запада.

На основу ове кратке анализе изнетих западњачких жеља у погледу будуће идеолошке структуре српске политичке сцене, надаље можемо анализирати и ново место и нову улогу Николићеве нове опције, а како би разобличили тобожњу случајност његовог изласка из СРС, покушајем разбијања ове опозиционе партије, а тако и разједињавања комплетне патриотске опозиције у нас. Дакле, неопходно је и програмирано да то буде политичка партија дозвољеног и за западни диктат пожељног десног центра, који ће функционално, то јест коалиционо посматрано, бити политички сурогат Г 17 + и са скоро идентичним ставом по многим горућим питањима као и остале странке владајућег режима. У суштини, кроз свој политички ангажман ће се бавити спровођењем филтриране, односно ублажене евробироократске идолатрије и мантрања о некаквом бољем животу и стандарду, удаљавајући се тако од идеје да српска држава прво треба да васпостави себе саму и све своје надлежности, без икаквог утицаја ЕУ и САД, посебно у војном и територијалном смислу, па тек онда да сређује економију, и то по диктату ММФ-а, и решава остале проблеме.

Да би један политички програм био окарактерисан као програм стварне деснице, прво би требало и да постоји, што са напредњацима и није случај јер су они само памфлетистички изнели неке програмске премисе које у себи јасно носе клицу просечне ЕУ деснице. Они од почетка галаме о политичким датостима, не дајући одговор на који начин су дошли до истих. Надаље, тај програм мора да буде државотворан и националан, те су за његово остварење неопходне искрене народне и државне жртве, свеукупно национално прегалаштво, па су чак неизбежни и губици. Десница коју промовишу напредњаци, обзиром да је клон западњачког конзервативизма и производ медијског спиновања и пропагандног удара, нужно је предодређена да се бави темама са евроутопијским предзнаком на начин који је само привидно различит у односу на политику ДС и коалиције партија око ње. Супротно, програмом стварне традиционалистичке деснице се остварују циљеви државне идеје као правнополитичког израза народа који је свестан своје државнополитичке судбине. У том смислу, програмом стварне деснице треба дати стваралачке одговоре на сва национална, дакле суштинска питања, а ови треба да буду плод самосталног и родољубивог промишљања и анализе. Стваралачки традиционализам који није евроутопијски конзервативизам је делотворан, он васпитава народ и од државе као организације твори државу као организам, складну заједницу мотивисаних личности. Стварни традиционализам стварне деснице је динамичан и плод је оригиналне историјске баштине целог народа, свих његових сталежа и његове државе. Напредњачки програм представља раскид са таквим концептом и вредностима, јер се заснива на идеји прагматизма који је вредносно неутралан и шупаљ, те се сви њихови политички одговори свде на флоскулу – ми можемо боље?! Такав концепт не садржи ниједан елемент супротстављања глобализму.

Супротно томе, традиционалистичка десница заступа и остварује живу традицију, а не неживи западњачки конзервативизам. Овај конзервативизам, који озбиљно ступа на политичку сцену Србије преко напредњачке опције, је у нас

у периоду између два рата и у ЕУ данас, допринео учвршћивању свих последица отпадања западног човека од Бога, традиције и стваралачке народне воље, па се у прошлости у нас и на Западу све сводило на формалну демократију која почива на статистици – махању процентима и флоскулама, а не на делима и квалитетом. Дакле, државно као опште би требало да буде испред личног као појединачног, али, Николићева напредњачка опција као производ Запада и медијског спина је оставила иза себе овакав концепт, замењујући тезе – на место општег постављено је појединачно са доминантним економским елементима, образлажући то тобожњом бригом за грађане и њихову материјалну позицију (овде не желимо да оспоравамо значај и ове ставке, с тим што њеним решавањем не можемо запоставити и остала горућа питања). Да закључимо, овакво приклањање западном индивидуалистичком и материјалистичком концепту, истицањем индивидуе насупрот личности, које нема без колектива који је истовремено и организам, није ништа друго до један пуки идеолошки памфлет, који је између осталог и основа политичких програма у готово свим партијама пожељног, конзервативног, ненародног десног центра у западном свету.

Да би дошло до било каквог јачања стварне, традиционалистичке, здраве антиглобалистичке деснице у оквиру српске опозиције и како би се спречила њена даља разградња и уситњавање, као у случају покушаја политичког разбијања СРС, а на основу изнетог, неопходно је чвршће политичко савезништво између СРС, необманутих политичких партија и широке мреже организација православно-патриотског невладиног сектора, који би у данима пред нама могао и прерасти у већи и озбиљнији политички покрет.

Клонирани плодови

Какви могу бити клонирани плодови убрани са отровне, на Западу засађене воћке, чије се гране као тамни облаци полако шире и над нашим државним и народним поседом, ако не отровни и фатални у сваком конкретном случају. Да клониране политичке плодове у виду користи не би покупили протагонисти клониране деснице, јер би то означило крај нашег опирања евроутопији, овде се можемо подсетити једног правног правила из Српског грађанског законика из 1844. године којим је било, између осталог, одређено: „Само је сваки властан житељ туђег дрвета у својој земљи пресећи и гране над своју земљу наведене скресати”. Дакле, одбацавањем свих напредњачких пропагандних трикова и разобличавањем и анализом њиховог, на Западу клонираног карактера деснице, доприносимо стварном политичком уједињењу српске политичке опозиције. Све друго ће допринети стварању двостраначке, у западно рухо одевене Србије.

Како је додатно цепање српске патриотске опозиције извршено фингирањем некаквог личног сукоба у оквиру СРС, па је на тим основама и формирана нова политичка партија, чији назив у преводу на енглески језик у западном свету означава нешто пожељно и употребљиво, можемо додати да ће једино напредно и прогресивно бити даље опадање српске државне идеје и политичке судбине. Користи од овог чина највише има актуелни ненародни, те тобож лево профилисани режим који са позиција левице промовише дво-партизам, као и новоклонирана политичка звезда Запада као тобожњи десни промотер истог, а чија је сенка здесна додатно збунила грађане Србије, уводећи их у додатни хаос заблуде и неслоге, странчарења и моралног суноврата.

Као да је тиме наново оживљена партизанштина кроз парафразу једне добро познате поруке – да онај коме треба морал, треба да иде у цркву...

Вучићева и Николићева странка у Скупштини Србије
гласала за режимске законе

У служби Тадићевог режима

- *Још у септембру прошле године, када су Николић и Вучић покушали да за рачун зајадних менџора и Бориса Тадића распусти Српску радикалну странку, било је очигледно да ће њихово даље пољитичко деловање бити једна велика превара и да ће искључиво служити Тадићевом режиму и интересима Европске Уније и Сједињених Држава*
- *На гласању за сеи јулских закона, преко 300 људи су ошадници Српске радикалне странке дали кворум и гласали за амандмане и за законе, истиче ошадник СРС-а Драган Тодоровић*

Јулско гласање у Скупштини Србије за сет катастрофалних закона, чија ће примена изазвати немерљиве последице не само по ионако осиромашење грађане Србије, већ ће довести у питање и територијални интегритет Србије, потврдило је да Борис Тадић има снажан ослонац у Томиславу Николићу и осталим отпадницима из Српске радикалне странке. На основу доказа до којих је дошла Српска радикална странка, јасно се види да су Николић и његови људи више од 300 пута давали кворум, гласали за законе и амандмане. Након свега овога, владајућа коалиција може да одахне јер су плодови вишемесечног рада на растурању СРС-а и обезбеђивању резервних играча у лику и делу Томислава Николића и Александра Вучића почели да стижу.

Када је пре више од годину дана Борис Тадић, уз помоћ тајкуна Мирослава Мишковића и тадашњег амбасадора Сједињених Држава у Републици Србији Камерона Мантера, формирао владу Мирка Цветковића, већини аналитичара било је јасно да се ради о мртворођенчету. Нестабилна коалиција, формирана од људи чија је амбиција већа од политичког талента и интереса државе и грађана, имала је задатак да преживи док се не доврши посао разбијања највеће опозиционе странке у Србији, Српске радикалне странке, па ће посао њеног сервисирања преузети Томислав Николић и Александар Вучић. Вучић није крио добре пријатељске односе са Миодрагом Микијем Ракићем, шефом кабинета Бориса Тадића који слови за човека који има приступ најважнијим информацијама у држави. Према писању листа „Ало“ (26. август 2009. године) Ракић је оцењен као човек који зна све државне тајне. Преко њега иду информације до председника, а „о томе парламент никад није питан“.

Николић и Вучић, заједно са Тадићем, Ђиласом, Мишковићем, Беком, америчким и британским амбасадором, покушали су да разбију Српску радикалну странку само да би добили могућност да се понуде Демократској странци као марионетски коалициони партнер. Поменути двојац, након неуспешног пуча у СРС-у, у потпуности је преузео програм Демократске странке. Жељко Цвијановић, уредник „Стандарда“, је нови однос између Тадића и Николића описао следећим речима: „Не постоји међу њима ништа више толико непремостиво због чега за неко време не би могли да раде заједно, да седе у истој влади“.

У почетку, сарадња између Бориса Тадића и Томислава Николића у Скупштини Србије била је релативно стидљива и ограничена на отимачину мандата Српској радикалној странци у Скупштини Србије и на огроман медијски простор који су добијали тзв. напредњаци. Николић је тада, углавном пред очима и на подсмех јавности, послушно глумио опозицију. Додуше, с времена на време, упоредо са зах-

тевима за расписивањем нових избора, тзв. напредњаци слали су отворене понуде Демократској странци за сарадњу и коалицију. „Моја рука је испружена и чека одговоре и осталих странака, за сада опозиционих, али та рука симболично је упућена и власти“, поручивао је Николић. Међутим, како је време одмицало и како су несугласице у владајућој коалицији постајале све веће, а натегнута скупштинска већина све неизвеснија пред свако гласање, почео је да се појављује проблем кворума. Као што се режим ноншалантно понаша у извршној власти, тако је исто почео да се понаша и у Скупштини. Посланике владајуће већине у Скупштини Србије више не успевају да дисциплинују ни њихови партијски шефови, што доводи до одлагања гласања за предлоге закона диктираних из Брисела и Вашингтона. Оно што Тадићу није пошло за руком када су у питању посланици владајуће већине, пошло му је за руком када су у питању људи окупљени око Томислава Николића. Они су постали сигуран партнер за обезбеђивање владајуће скупштинске већине.

Наиме, према Пословнику о раду Скупштине Србије, да би се створили услови за гласање о неком законском предлогу у српском парламенту, у скупштинској сали мора бити присутно најмање 126 од укупно 250 посланика у Скупштини Србије, што представља кворум за одлучивање. Прису-

ство посланика у сали се најчешће потврђује електронским путем, убацивањем верификационих картица у посланичке јединице које се налазе на сваком посланичком месту. Због тога су посланици опозиционих странака у Скупштини Србије законске предлоге владајуће већине најчешће покушавали да оборе одбијањем да непосредно пред гласање о том предлогу закона верификују своје присуство у скупштинској сали убацивањем посланичких картица у посланичке јединице. Опозицији је постало јасно да учествовањем у кворуму за изгласавање предлога закона владајуће већине практично учествује у изгласавању дотичних закона, чиме практично обесмишљава своју улогу опозиционе странке у парламенту.

С обзиром да владајућа већина у Скупштини Србије располаже натегнутом већином, одбијање опозиције да учествује у кворуму за гласање је често доводило до одлагања гласања за законске предлоге Владе Србије. Посланици режимских странака су више пута тај проблем покушавали да реше злоупотребом верификационих картица других посланика владајуће већине, па су посланици Српске радикалне странке, у тренутку гласања за поједине законске предлоге, „хватали на делу” једног или више посланика Демократске странке, или других владајућих странака, како гласају у име пет или шест својих колега посланика, који се у том тренутку нису налазили у скупштинској сали. Пошто су такви и слични покушаји лажног изгласавања закона пали у воду, јер су их посланици Српске радикалне странке успешно јавно жигосали, Борис Тадић је прибегао трулим компромисима са Либерално-демократском партијом Чедомира Јовановића, која је неколико пута „спасила” Бориса Тадића нових пацки из Брисела и Вашингтона. Међутим, последњих месеци пукотине у владајућој коалицији су постале толико велике, па је Борис Та-

дић принуђен да открије карте тражећи подршку за одржавање својих пулена на власти од отпадника из редова СРС.

Посланици Српске радикалне странке су због тога, у протеклих неколико месеци, указивали српској јавности да Николићеви људи, користећи украдене мандате Српске радикалне странке, све чешће дају кворум за изгласавање законских пројеката који су октроисани из Брисела и Вашингтона.

Још у септембру прошле године, када су Вучић и Николић покушали да изврше пуч у СРС-у, било је очигледно да ће служити и Тадићевом режиму и интересима Европске Уније и Сједињених Држава.

Залажу се за изборе, а гласају за режимске законе

Највећу препреку у прибављању записника са заседања Скупштине, који представљају доказ сарадње Тадићевог режима и Николићеве „опозиције”, чиниле су скупштинске службе, које су месецима одуговлачиле с достављањем података на које народни посланици имају право, с обзиром на законом загарантовану јавност података са скупштинских заседања. Циљ оваквих потеза режима Бориса Тадића је „да се Власи на досете” (пре времена), како би Николић ореолом „опозиционара” успео да превари бираче, који још увек верују у његово поштење и патриотизам. Коначно, потпредседник Српске радикалне странке, Драган Тодоровић, је на конференцији за штампу 10. јула ове године презентовао конкретне доказе да су људи Томислава Николића, Саша Максимовић, Игор Бечић, Зоран Антић и Зоран Бабић, отпадници из СРС који се представљају као народни посланици, преко 300 пута давали кворум и гласали за амандмане и законе Тадићеве и Цветковићеве владе у Скупштини Србије!

Преваранти

– Дошло је време да јавности Србије можемо да пружи-мо конкретне доказе. Навешћу само један цитат, има их доста: „Овај закон не сме да буде усвојен. Ово је нова подела Србије и ви хоћете да нас поцепате. И ви учествујете у томе, социјалисти. Чуо сам да хвалите овај закон. Нека вам је на част. Војислав Коштуница је одустао од регионализације када је схватио чему то води. Сада су се појавили нови регионалисти. Овде ко брине о држави не може да буде за овај закон. Може онај ко брине о странци, о својој политичкој каријери у тој странци, али онај ко брине о држави не може о овом закону да се изјасни позитивно. Ово је нешто слично ономе када је Бадинтер прогласио републичке границе међудржавним.” Шта мислите, ко је ово изговорио? Ово је грађанима Србије изговорио Томислав Николић. То је било у време док се расправљало о Закону о регионализацији у начелу. А онда је дошло време за гласање. Ви знате како владајућа већина кубури са кворумом, како кубури са 126 својих гласова, што је за њих, такорећи, нерешив проблем. У неким ранијим временима, имали сте крилатицу „Кад је тешко – Човић”, а сад то може да звучи „Кад је густо – Тома”. И то се показало на гласању за овај последњи сет закона. Преко

300 пута су отпадници Српске радикалне странке давали кворум и гласали за амандмане и за законе, навео је Драган Тодоровић, истичући како је веома тешко доћи до комплетне информације. „Нама их дају на кашичицу, али и то је довољно да недвосмислено пружимо доказе грађанима Србије како Томислав Николић обмањује лаковерне. Ми смо, између осталог, мобилним телефонима сликали те отпаднике Српске радикалне странке који пружају подршку владајућој већини. Видите како се крију. Видите. Кад је осетио да смо га сликали, Зоран Бабић је ставио руку”, рекао је Тодоровић објашњавајући садржај фотографија на којима се јасно, упркос покушајима да се то прикрије, види како Николићеви људи гласају. „Преко 300 пута су Саша Максимовић, Игор Бечић, Зоран Антић и поменути Зоран Бабић помагали Борису Тадићу да се усвоје ови закони. Забележено је време када су убацили своје картице. Ево како је то изгледало: 19 часова и 26 секунди – Зоран Бабић – Српска напредна странка, Игор Бечић – Српска напредна странка. 19:14:47 – Зоран Бабић, Игор Бечић. 19:54 – Зоран Бабић, Игор Бечић. Кад је мало гушће, онда Зоран Антић, Зоран Бабић, Игор Бечић – 20 часова и 19 минута”, рекао је Тодоровић и појаснио како

се одвијало гласање 8. јула 2009. године „У 18:45:04, записник каже да је укупно гласало нула, није гласало 126, није присутно 124, фале два посланика. Они који нису гласали, то је владајућа већина, 126. Није гласало 124, то су припадници опозиције, Српске радикалне странке и један део издајника Српске радикалне странке, али фале 2 имена. Али, пазите, одштампали су 248 имена и презимена, а нема ова два која недостају. А знате ко недостаје? Недостаје Игор Бечић. Недостаје Игор Бечић и посланик Г 17 Бранислав Митровић. Зашто скупштинска администрација крије два имена, ова два посланика? Људи моји, одштампају 248 имена, ко није присутан, ко није гласао, а фале два имена”.

Тодоровић се упитао како је то могуће и по ком то службеном наређењу може да се злоупотребљава софтвер у Скупштини Србије, и закључио да се ради о наређењу владајуће већине, јер им одговара да прикрију неморал и политичко проституисање Томислава Николића и његове напредне странке како би их што дуже употребљавали кад год им се за то укаже потреба. Тодоровић је оценио како за то треба да знају грађани Србије, и да сазна српска јавност. Он је тражио од скупштинских служби да му се достави време гласања и списак ко је гласао, и ко није гласао, како би Српска радикална странка имала комплетне податке. Међутим, уместо тога, према Тодоровићевим речима, стигле су само бројке без имена јер међу оних 126 посланика који су гласали крију се и имена тзв. напредњака. Тодоровић се уједно запитаво зашто се крије и податак ко није гласао и зашто и то мора да буде тајна.

Он додаје да се ради о великој превари грађана Србије и сматра да ће после овога грађанима Србије бити много лакше на свим изборима када буду гласали, јер ће знати да не гласају за Томислава Николића и Српску напредну странку, већ за Бориса Тадића и Демократску странку. Тодоровић је подсетио на Николићеву изјаву како је 18 година био у бунилу залажући се за границе Велике Србије на линији Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица и предложио му да промени име своје странке у Демократска напредна странка, јер би то било најадекватније с обзиром на све што је до сада урадио, посебно због штете коју је нанео Србији цепајући Српску радикалну странку.

Тачку на цео случај је, по свему судећи, ставио, управо сам Николић који је признао да су његови људи дали кворум за изгласавање режимских закона, чија ће примена изазвати погубне последице и по Србију и по њене грађане. Одговарајући на питање новинара да ли су његови људи дали кворум за изгласавање закона, Николић је рекао како се радило „о вечерњим часовима када се гласало о два небитна закона.” Николић је признао да су чланови његове странке, који се издају за народне посланике, „дали кворум за изгласавање тих закона, али да нису гласали за те законе. Николић је заборавио да напомене да гласање за поменуте законе не би ни могло да буде одржано да није било кворума, а кворум су управо дали његови људи. С друге стране, ако Николић мисли да га од политичке одговорности амнестирају вечерњи часови и то што се, према његовим речима, радило о два небитна закона, грдно се вара. Јер како каже уважени проф. др Коста Чавошки, у политици нема дилеме – или си опозиција или власт. „Нажалост, у политици нема средњег пута, нити такозване Ахилове златне средине између онога што је превише и онога што је премало. У политици, како је то говорио Мајавели, увек је избор или-или. Дакле, или си за владу или си за опозицију, или си за своју странку која је опозициона или си за фракцију која се отцепљује, а која хоће да уђе у састав владе. Ту мешетарења нема”.

Р. В. С.

Зашто су Николић и Вучић измишљали да су мета атентатора

Изигравање жртве за политичке поене

- *Николић је недавно, коментаришући најисе у ишамии, да ли је или није уђрожен живоии шефа државе, вероваии као искусан сиручњак који је кроз све ипо ирошао, заправо обелоданио зашиио су он и Вучић измишљали да им је живоии уђрожен и да су на мейи аиенииаиора*
- *У ишиању је био рејииини сиранке. Ореол жрйиве је увек био најбоља одскачна даска за наиад на своје иолииичке ироииивнике и ойробани мейод за враћање иољуљанои иоверења бирачког иела, иа су најаве аиенииаиа и иокушаја убисйива увек омиљена иема*

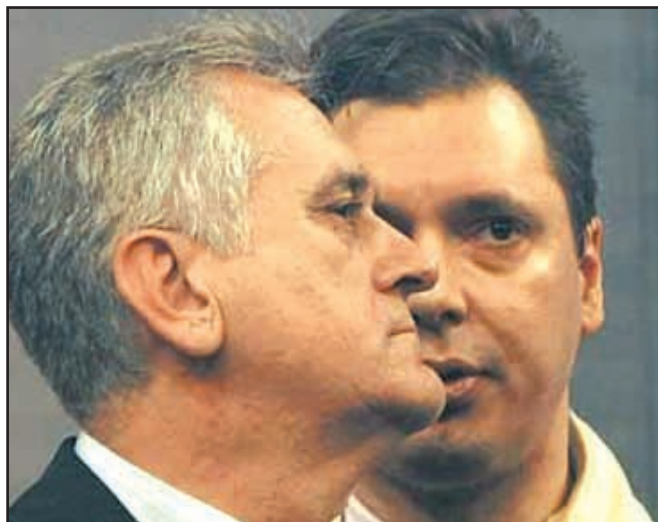
Пише: Владимир Мишковић

Недавно је једна од тема којом су се медији бавили била – да ли је или није угрожен живот шефа државе. То је, наравно, посао за надлежне органе да утврде да ли има истине у наводима који су се појавили у јавности. Међутим, у овој причи је посебно занимљива изјава Томислава Николића. Као, вероватно, човек са великим искуством када је реч о атентатима, Николић се осетио дужним да јавности појасни о чему се ту заправо ради, односно у ком грму лежи зец.

Без имало стида, заборављајући да је месецима изигравао жртву и мету некаквих наводних атентатора, очигледно упућен у методе манипулације, Николић је 29. јула, за лист „Блиц“, рекао да је прича о атентату пласирана зато „што Тадић губи популарност“, јер „Тадић, као и Чедо Јовановић, кад год им је угрожена популарност, најаве да се на њих спрема атентат или убију неко куче“, изјавио је Николић. Истог дана у дневном листу „Прес“, Николић је поново оптужио Тадића и Чедомира Јовановића за измишљање атентата.

Већ следећег дана, Николић се појавио и у београдском недељнику НИН, у којем је изјавио како га је „заболело што испада како он жели да убије Бориса Тадића“, па му је „због породице и пријатеља непријатно“ и на то је „скренуо пажњу и швајцарском амбасадору, с обзиром да је швајцарска компанија власник ‘Блица’, а хтео је и да се чује и са Борисом Тадићем, али он је негде отпутовао“. Занимљиво како се Николић жали на писање српских медија дипломатском представнику стране земље која је међу првима признала такозвану државу Косово.

Од оснивања Николићевог странке у октобру прошле године, у јавности се плански и организовано провлачила теза о наводном угрожавању Николићевог живота. Наравно, у самој бојазни неке јавне личности за сопствену безбедност нема ништа необично, јер је многим особама из јавног живота живот заиста угрожен из разноразних разлога, да Николић у својим наступима као подстрекача и организатора наводног атентата није наводио председника Српске радикалне странке др Војислава Шешелја. Николићу се тада чинило да му живот угрожава човек који се већ седам година налази у затвору у Холандији, неколико хиљада километара далеко, коме се сви разговори преко телефона прислушку-

ју, који се бори за основна људска права која му се драстично крше, и који је свакодневно ангажован на темељном припремању своје одбране.

Читава кампања, са морбидним измишљотинама, чији је креатор Александар Вучић, започела је још крајем октобра. Пласиране су лажи да је Војислав Шешел наводно наложио ликвидацију Николића и Вучића. Тада је Вучић спектакуларно објавио да убиством Николићу прети извесни Нико Гајић из Хртковаца, и то, наводно, по налогу Војислава Шешелја. Испоставило се да човек под именом Нико Гајић у Хртковцима уопште не постоји.

Прва вест о наводним претњама смрћу, које Шешел наводно упућује Николићу преко разних кабадахија, силедија, батинаша, специјалиста за експлозив и осталих атентатора, објављена је 31. октобра прошле године, током кампање за поновљене локалне изборе у општини Рума, који су одржани 9. новембра 2008. године.

Заменик председника СНС, Александар Вучић, је у листу „Курир“, 31. октобра прошле године, изјавио како се „настављају претње Томиславу Николићу“, наводећи пример извесног Нике Гајића из села Хртковци, код Руме, који је наводно оптужио Николића да је „издајник“ и запретио да ће га „убити“. Гајић је оптужен и за нападе на активисте Српске напредне странке. СНС је случај пријавила и локалној полицијској станици у Руми, а према Вучићевим речима,

Манипулатори

због безбедносних разлога, МУП и БИА су тада „забрањили” скупове СНС у Хртковцима.

И у свему томе не би било ништа необично, јер се претње смрћу заиста догађају и треба их схватати озбиљно. Међутим, локални силедија и батинаш из Хртковаца Нико Гајић, за разлику од црногорског бизнисмена Ратка Кнежевића, никада није постојао. Радило се, наиме, о измишљеној личности из маште Томислава Николића и Александра Вучића, који је имао задатак да обави прљави дневнополитички задатак за своје налогодавце...

Затим је Вучић, са сулудим оптужбама да је он мета атентатора по директиви Војислава Шешеља, а за тог наводног потенцијалног атентатора прогласио нашег војводу Василија Видовића, који је инвалид, хоџа помоћу штапа, и тежак је срчани болесник.

Дневни лист „Курир” је 2. новембра прошле године објавио да су чланови СРС, по налогу Војислава Шешеља, у Хртковцима припремали тучу са присталицама СНС у којој би „неко у општој пометњи требао испалити хитац у правцу Александра Вучића”. Вучић је тада у изјави за „Курир” чак поменуо и термин „људска кланица”.

На основу тадашњих Николићевих тврдњи да је Шешељ налогодавац атентата, новине су биле пуне наслова попут ових – Шешељ тражи крв, Шешељ ме осудио на смрт и сл. Вођена је немилосрдна кампања против човека који није у могућности да демантује ове скандалозне оптужбе.

Два и по месеца касније, у јануару 2009, Николић износи потпуно супротне тврдње – да Шешељ са тим наводним атентатом није имао никакве везе и објашњава да је тај, по свему судећи измишљени атентат, био плод разговора неколико људи, и да то није била „ничја директива”. Николић је, дакле, признао да је тада оклеветао Војислава Шешеља и да је водио хајку против невиног човека, називајући га убицом.

Али пошто је Николићу поново затребао ореол жртве, он измишља и „други покушај атентата” јер је, према Николићевим речима, први, који је требало да спроведе у дело извесни В. Ј. крајем септембра прошле године, „полиција успела да спречи”.

Међутим, и други атентат на Николића је пропао, јер је он, према сопственим речима „том човеку (стручњаку за експлозив) преко његовог пријатеља указао да зна шта спрема и он је одустао.”

Министарство унутрашњих послова се оглашавало више пута и у званичној изјави за медије децидирано је тврдило да нема никаквих сазнања да је угрожен живот Томислава Николића.

Уследила је иста хајка на Војислава Шешеља и СРС, и поново исти наслови у новинама.

Због свега тога је и сам Шешељ, на рочишту одржаном 8. јануара ове године, затражио од секретаријата Трибунала и судског већа да прегледају све разговоре које је водио у протекла четири месеца, како би се утврдило да ли Николићеве оптужбе имају рационално утемељење. председавајући судског већа Хашког трибунала у поступку против др Шешеља, судија Жан-Клод Антонети, је одговорио председнику СРС: „Да је секретар путем надзора телефонске линије дошао до таквих информација, он би о томе свакако обавестио Претресно веће”. Антонети је потврдио да све троје чланова Претресног већа нису имали никакве информације о евентуалној умешаности Војислава Шешеља у некакав план за убиство Томислава Николића.

Само неколико дана касније, у билтену Напредне странке, „Правди”, 10. јануара је објављен нови интервју са озбиљно изиритираним Николићем, који експлицитно упира прстом у Војислава Шешеља као налогодавца атентата, а оптужује и потпредседника СРС Драгана Тодоровића да је

„главни за испуњавање налога”. Љутит што му се ближила смена са места председника Административног одбора Скупштине Србије, Николић је редом неконтролисано оптуживао функционере Српске радикалне странке за покушај убиства.

Николић и Вучић затим пласирају нове информације, према којима, цитирам: „Сви желе да се реше Томислава Николића – тајкуни, радикали, мале странке које су сада на власти.”

Николић је стално изјављивао да МУП поседује податке који су у вези са тим наводним атентатима на њега, као и да је полиција крајем септембра спречила атентат, међутим МУП Србије је непосредно после Николићевих оптужби демантовао да било ко планира убиство Томислава Николића.

А на питање посланика Српске радикалне странке, БИА је такође демантовала да има било каквих сазнања о наводним атентатима на Николића и да су СРС и Војислав Шешељ на било који начин умешани у планирање тих наводних атентата.

Међутим, управо је сам Николић недавно, коментаришући написе у штампи да ли је или није угрожен живот шефа државе, вероватно као искусан стручњак који је кроз све то прошао, заправо јавно обелоданио зашто су он и Вучић измишљали да им је живот угрожен и да су на мети атентатора.

У питању је био рејтинг странке. Ореол жртве је увек био најбоља одскочна даска за напад на своје политичке противнике и опробани метод за враћање пољуљаног поверења бирачког тела, па су најаве атентата и покушаја убиства увек омиљена тема.

Наметнута регионализација и штета по уставноправни систем Републике Србије

Економија и статистика параван за разградњу државе

Пише: Марко З. Пушица

Већ смо се раније бавили регионализацијом⁹ као проблематиком која прети да озбиљно угрози постојећи уставни модел, инсталирањем у нашу уставну стварност једног очигледно неуставног концепта путем Закона о регионалном развоју који предвиђа увођење статистичких територијалних јединица: региона и области. Недовољно јасан и садржински непрецизан склоп уставне синтагме из самог наслова одредбе члана 94 Устава (Уједначавање развоја), али и сама одредба којом је прописано да се Република Србија стара о равномерном и одрживом регионалном развоју у складу са законом¹⁰, злоупотребљени су новопромовисаном политичком флоскулом партије Г 17+, која је при том најавила и унутарстраначку програмску реформу, не би ли се домогла нових средстава из претприступних финансијских извора ЕУ у нестајању, а ова би средства тобож била употребљена у корист наше, регионима ишаране, државе у будућности.

Овај Тадићев и Динкићев закон доприноси општој забуни српске јавности која је распета између приче о покрајинском статусу који још увек правно лебди, најаве доношења закона којим ће северна српска покрајина бити снабдевена новим надлежностима и која је озбиљно забринута због све чешће сервилности према намирењу апетита аутономашких демократа и лигаша. И лебдећи статут и питање надлежности које ће се поверити северној српској покрајини, као и по државу Србију све опаснији федералистички захтеви аутономаша у садејству са најавом уставних промена које промовише актуелни шеф државе, Борис Тадић, све је то у узрочно-последичној вези, а након времена од скоро две деценије политичких ломова, слободно можемо закључити да је у току последња фаза разградње државе која је започета насилном сецесијом СР Словеније. Дакле, на сцени је политичка работа замаскирана економском категоријом равномерног и одрживог регионалног развоја и статистичким подацима неподобним да се њима самима ишта пропише.

Закон о регионалном развоју треба да нормира непостојеће односе у Србији, прелазећи уставноправна ограничења, али и здраву логику. Без сагледавања шире слике коју чини стација више околности на којима треба инсистирати зарад Уставне, немогуће је сагледати опасност која се надвила над уставом, државом и грађанима. У те околности ћемо убрзати следеће: покушај неуставне регионализације законом чија је анализа предмет овог рада, подношење неуставног правно лебдећег статута, припрема закона о надлежностима северне српске покрајине и најаву некаквих корених уставних промена од стране Бориса Тадића, што власт упорно избегава да повеже и што се најављује само у етапама.

Оваква замаскирана политика режима је још опаснија када је удружена са незнањем и нестручним приступом. Наиме, овај закон је очигледно састављен у претежно економској, тзв. експертској кухињи, од стране економиста и прав-

ника који су у добром броју били странци из земаља ЕУ, што несумњиво можемо закључити из образложења које је дао предлагач Закона, где су наведене и конкретне међународне агенције и организације, те експертске мисије, као и појединци у својству консултаната или саветника приликом израде овог закона. Па, ваљда је неко тим експертима могао да каже да без одговарајуће промене Устава и одређених закона није могућа било каква институционална регионализација у нашем уставноправном систему. Шта раде толики „експерти“ по министарствима, управама у њиховом саставу, посебним организацијама, стручним службама?

Наравно да је шала у питању, јер када су протагонисти и агитатори овог закона из „експертске“ партије, у најави – странке региона? – лоша решења нису последица незнања и нестручности, већ врхунске зле намере као позадине чистог политичког концепта увезеног из ЕУ, који уколико буде спроведен у целини, може водити федерализацији Републике Србије и, у најгорем случају, низу сецесија.

Дакле, Закон су писали или сервирали странци, док су наши учествовали у својству посматрача као да ће се овај закон сутра примењивати, нпр. у Ватикану. Оно што је најбитније истаћи на овом месту, јесте чињеница да је идејна под-

лога овог закона чиста политика, о чему уз све наведено сведоче и други наводи из поменутог образложења предлагача, где се наводи читав низ стратегија донетих од стране извршне власти, које су такође разни наручени тзв. експертски радови или лоши преводи страних стратегија, а то је опет све политика. Толико о равномерном и одрживом развоју.

Када смо поменули намерно, малициозно експертско незнање, треба поменути и замену теза која је добар пропагандни инструмент за политичке потребе, нарочито када се злоупотреби од стране шефа државе у једном јавном наступу. Наиме, овде имамо у виду једну изјаву шефа државе дату у једном интервјуу, где је најавио уставне промене, а уз то је као пример за регионализацију, грешком или намерно, рачунајући да је општепозната околност да је реч о успешној и ефикасној држави, навео СР Немачку. При том, она није регионална држава, већ је федерално уређена и састоји се из земаља које чине дистрикти и градови. Што се тиче партикуларизама који су нужни и који у њој постоје, па су добили и свој уставни третман, ту нас ништа не треба чудити ако се има у виду историјска државна расцепканост тог простора на велики број немачких самосталних, углавном феудално уређених караљевина, војводства и кнежевина, које су се ујединиле методом агрегације у Други рајх тек 1871. године.

Напоменимо, поређења ради, иако је исто немогуће из више разлога, Србија је кроз своју читаву историју била унитарно уређена држава, а увођење територијалне аутономије у државноправни живот су извршили комунисти ради постизања јасних рушилачких циљева и у том периоду је Србија била федерална република чланица. Зато можемо констатовати и да је легитимно и пожељно оспоравати постојање постојећих аутономних покрајина у нашем уставноправном систему, због крајње идеолошких и анти-српских мотива којима су се комунисти руководили приликом дезинтегрисања тадашње СР Србије. Случајна или намерна замена теза шефа државе, несумњиво је у функцији одређене политике, никако у функцији економских категорија које се истичу као тобожњи разлог и рацио за доношење овог закона. У том смислу је и предстојећа неуставна регионализација Србије само једна од етапа које воде ка коначном политичком циљу – федерализацији Србије – са неизвесном будућношћу.

Надаље, статистика и економија су послужиле и као параван нелогичној и скупом, те удворичкој и једностраној примени Споразума о стабилизацији и придруживању, који такође прописује обавезу институционализације регионалног развоја, што се и овим законом послушно имплементира, а што је предлагач и навео у поменутом образложењу предлога. Како су, дакле, очигледно сви наведени прикривени мотиви политичке природе, у садејству са овим последњим евробюрократским мотивом као врхунски политичким, од разобличеног Тадићевог и Динкићевог закона остаје само – гола политика ради политике, и ништа више. Имајући у виду овај стари досманлијски манир политике зарад политике, односно прагматизма зарад дужег останка на власти, са сигурношћу можемо констатовати да од политички мотивисане регионализације, без чињеничног утемељења, може у најбољем случају настати само штетна лакрдија, са надом да до федерализације или погубних сецесија никада неће доћи.

Поново о дописивању Устава (споран правни основ)

Устав доноси и мења уставотворна односно ревизиона власт по строжем уставотворном поступку, а законе доноси и мења законодавна власт по једноставнијем законодавном поступку. Разлика између устава као највишег, основног, општег правног акта и закона као општег правног акта који

мора бити у складу са уставом се огледа, дакле, у субјекту доношења, поступку доношења и правној снази норми које уређују уставну, односно законску материју.⁹

То су премисе које су општеприхваћене у упоредноправној теорији и пракси држава са писаним уставом и то није спорно, осим када је у питању Закон о регионалном развоју, којим актуелни режим на најбруталнији начин дописује важећи устав Републике Србије, мимо ревизионог поступка који је такође самим Уставом прописан и за чије спровођење се доноси уставни закон.⁹

Позивањем на неколико одредби Устава, предлагач овог закона је само побацао чланове 97, тачке 9 и 12, те члан 94, попут камења у воду, надајући се да је тиме дао и образложење за правни основ доношења закона са оваквом садржином. Овим члановима је Устав прописао да је, између осталог, Република Србија надлежна да уреди и обезбеди одрживи развој, политику и мере за подстицање равномерног развоја појединих делова Републике, укључујући и развој неразвијених подручја, као и да се стара о равномерном и одрживом развоју у складу са законом.⁹ Дакле, Устав је овде дао једно непрецизно и нејасно, у суштини уопштено објашњење шта се може подвести под *уједначавање* развоја, равномерни и одрживи регионални *развој*, нарочито кроз синтагму наслова члана 94, где иако је ово питање апстрактно и требало би га разрадити законом (што овај закон чини на један погрешан и неуставан начин), са сигурношћу можемо констатовати да је прави смисао ових одредби, имајући при том у виду и остале релевантне одредбе – уједначавање развоја у функционалном смислу, кроз развојне делатности које су у складу са Уставом, а не неуставним оснивањем региона и области, што упућује на институционални приступ равномерном регионалном развоју који је уставотворцу стран!

Зато оваквим решењем покушава да се изврши промена уставноправног система, неуставним путем, како у материјалном (садржинском) тако и у формалном (процедуралном) смислу. Са овако спорним правним основом као празна прича, односно концепт без тла, регионализација Србије извршена на начин који се претежно састоји у неуставном дописивању Устава неуставним садржајем, без икаквог је председана. Прави смисао норми које се баве овим уставним тематом упућује законодавца да донесе закон којим ће разрадити регионални *развој* и његово *уједначавање* као делатност, скуп мера, а не кроз институционализовање, стварањем спорних и неживотних, тобож статистичким стандардима скројених територијалних заједница.

Право у руху огољене политике – новопазарски случај

Поред тога што је правни основ за доношење закона са оваквом садржином споран, овде ћемо показати и како овакав рђав приступ у пракси штети виталним интересима и потребама државе Србије, па спорни закон, уместо стављања политике у руху права, право ставља у погон једног ненародног политичког програма.

Еклатантни су најновији примери новопазарског и шиптарског случаја (овим последњим се овде нећемо бавити и само га помињемо). Циљеви су у оба случаја исти, али се средства и тактике разликују у нијансама које диктирају различите локалне силе и прилике. Питање политичких тежњи мађарске мањине и партија које заступају њене интересе да се оформи регион или област у чији састав би ушле општине на северу Бачке, такође је додатно актуелизовано, с тим што ће се мађарски аутономашки апетити највероватније намирити кроз садржину неуставног, лебдећег статута АП

или садржину Нацрта закона о утврђивању надлежности АП Војводине, те се ни мађарским случајем овде нећемо опширније бавити и само га помињемо. Ипак, овде само треба поменути да је по питању међусобног односа и правног дејства ова два општа правна акта, који треба да правно уобличи и разраде уставне норме о северној српској покрајини, грешком режима створена једна замршена и нејасна ситуација, па се не зна шта је старије. Тако, уместо да закон одреди садржину статута као подзаконског акта, овде је обратно, јер ће закон морати да својом садржином конзумира политичке флексе из претходно обнародованог и у покрајинској скупштини усвојеног садржаја лебдећег статута, што је правни преседан да је статутарност изнад законитости, па и уставности.

Дакле, неопходно је спровести анализу новопазарског случаја, како би нам ствари постале јасније и како би анализом потврдили основну тезу овог рада, да ће политичким путем наметнута регионализација бити штетна по уставно-правни систем Републике Србије. Зато, новопазарска дешавања можемо насловити – САНЦАКОМ ПРОТИВ РАШКЕ и видети како је неуставни закон само пуко средство огољене политике.

Овај закон, који је споран у погледу свих института у оквиру уставне материје, показао је да се закорачило дубоко у уставно непознато, нарочито приликом саме скупштинске расправе, када су одређени маргинални политички чиниоци и једна верска заједница одлучили да испоставе рачун режиму како би материјализовали своју политичку подршку истом, али и отворено активирали матрицу отварања вештачког проблема, тзв. бошњачког питања у Србији.

Наиме, затражено је формирање тзв. санџачког региона или области у оквиру једног од региона које предвиђа спорни закон, као и да у састав тог посебног региона или области уђе шест општина у којима живе грађани муслиманске вероисповести, а што ће Влада нормирати својом уредбом којом ће разрадити законске одредбе. Паметно осмишљен и изведен план. Прави пример наслеђеног османлијског политичког лукавства, започет баш у време када Србији недостаје државничка доследност и базични политички консензус у погледу решавања свих горућих питања.

Анализом догађаја можемо констатовати да је овај план спроведен у три равни, паралелно. Значајан утицај на садејство све три равни имале су и амбасаде Турске и САД, што је несумњиво доказ да се сви домаћи проблеми, пре појављивања у збиљи, припремају у страним круговима. Такође, на овај начин је поново повређен принцип немешања страног фактора у унутрашње политичке ствари, али, у нашој држави су овакве појаве постале системски манир.

Прву раван чини тзв. Исламска заједница у Србији, која је иначе под строгим контролом сарајевских верских и политичких кругова, али овде треба нарочито истаћи пуки политички рад њеног старешине, муфтије Муамера Зукорлића. Из његових јавних наступа се сасвим јасно препознаје његова жеља за учешћем у политичком животу, те је очигледно да његов верски рад асистира политичком раду у име и за рачун Сарајева и тамошњих циљева. Овај муфтија прети разноврсним радикализацијама уколико се не испуне захтеви који су, између осталог, и политичке природе, а који се тичу, нпр. смене министра вера, економског и политичког положаја грађана муслиманске вероисповести (подсећања ради, и Љајићева СДП и Угљанинова СДА су део владајућег режима и обе имају по министра у Влади државе Србије), затим, муфтија се бави и тобожњим кршењем људских права грађана муслиманске вероисповести у Србији, говори о регионалним специфичностима тзв. санџака, заборављајући да су османлијске административне јединице у нас нестале

коначним ослобођењем од османлијске окупације, иницира доношење декларација које по својој садржини задиру и у политику. Овде треба напоменути и да је овај муфтија чак и званично смењен од стране званичног Ријасета Исламске заједнице Србије са функције председника Мешихата у Новом Пазару, па је и његов целокупни јавни рад споран.

Дакле, кроз ову прву раван и злоупотребу вере у политичке сврхе од стране конкретног муфтије, спроводи се верско-културолошка база формирања вештачког, тзв. санџачког региона, па се може констатовати да је управо следом оваквих политичких дешавања Динкићева и Тадићева статистичка регионализација прерасла у регионализацију засновану на псеудоетничком, или прецизније, на верском принципу. Тако је и кроз најављену разраду овог спорног законског предлога статистички карактер само тобожњи, семантички.

Другу и трећу раван чини координирано деловање двеју политичких партија, Љајићеве СДП и Угљанинове СДА, које су у јавности жестоки политички противници, али чије политичке личности ипак седе у истој влади. Када је коначно сазрело да се наплати дотадашња подршка режиму, они су се, тобож посвађани, помирили, не би ли се остварили интереси вештачког, тзв. санџачког региона или ти територијалне целине коју чине подручја шест српских општина у којима живе грађани муслиманске вероисповести, и то: Нови Пазар, Сјеница, Тутин, Прибој, Пријеполје и Нова Варош. Толико о статистичким регионима и областима. Иако ове политичке партије нису потписале муфтијину политичку декларацију, па су чак и критиковале приступ дотичног, заједнички политички циљ дејствовања све три равни, додатно

координиран из страних дипломатских представништва, је остварен – тзв. санџак је свиленим гајтаном политички задавио Рашку...

Регионализација између потребе и политике

Пошто је политичка позадина регионализације коју режим жели да спроведе јасна и с обзиром на непостојање уставног основа за формирање региона и области који се желе основати овим законом, неопходно је одредити место регионализације и њен однос према потребама грађана и политици која је жели увести одозго, законом, без обзира на стварне захтеве и чињенице.

Није споран равномерни регионални развој у смислу старања државе о уједначавању и дистрибуцији привредних бенефита и трошкова, како би све било сразмерно развијености или неразвијености неких крајева државе. Није спорна брига државе која ће се огледати у константној делатности уједначавања развоја и предузимању активних мера у том правцу. То је у складу и са Уставом и са осталим прописима који су на снази. Спорно је институционализовање стварањем региона и области, јер у нашој држави не постоје оне материјалне потребе и аутохтонистичке силе које би оправдано диктирале умрежавање државне територије територијалним заједницама у виду региона и области. Код нас то није потреба, па тако нешто не треба ни чинити. Довољно је да држава активно спроводи мере и делатност уједначавања развоја свих наших страна.

Супротно, примена оваквог закона би била прави пример задовољења политичких потреба режима, који би уставност, законитост и државни опстанак, те државну целивитост, довео у питање под изговором обезбеђивања услова за коришћење претприступних фондова ЕУ (иако ће бити условљено да већи део тих средстава буде пласиран према интересима ЕУ и кроз разне пројекте поново враћен у ЕУ) и не би ли задовољио неке локалне сепаратистичке тежње подржаване од те исте ЕУ.

Код нас није изражен регионализам нити као последица посебност коју диктирају локалне околности, нити у сврхе уједначавања развоја, па да је држава дужна да то толерише декларисањем било каквих регионалних права.

Оно што је додатна опасност, јесте чињеница што ипак постоје локалне силе и политичке тежње и програми, који би помоћу региона и области (који ће бити уведени овим законом), успели да лакше и боље формулишу своју непријатељску делатност кроз захтеве за федерализацију Србије, па и отцепљење од ње. То се не сме догодити, па држава треба да се брани од таквих ризика. Одговорност за такав погу-

бан исход лежи на режиму и оним народним представницима који су гласали за спорни предлог. Зато можемо закључити да, посматрано на дужи временски рок, а на основу изнетог, уједначавање развоја кроз регионе и области проузроковаће огромну штету по уставноправни систем Републике Србије, јер представља очевидну неуставност и конкретну опасност по државни опстанак.

Остали узроци политичке нарави, којих има много и који су само успутно поменути у овом раду, а који су условили овакав приступ спорном закону, могу се свести на оне који се претежно тичу евроутопијских разлога и које режим имплементира послушнички, без поговора. Ови спољни узроци могу допринети настанку и неких других штетних последица које диктирају разне европске конвенције у домену регионализације. На пример, довољно је поменути да неке од њих прописују и обавезу држава да се обезбеди учешће региона у доношењу одлука централних органа и да регионална права буду заступљена кроз принцип репрезентације у централном законодавном телу.⁶⁾ Ето још додатних разлога да режим приступи ситуационој промени Устава. Са друге стране, ту можемо придодати и оне узроке који су последица политичко-идеолошке структуре владајуће неприродне коалиције и унутаркоалиционих уцена неких ситних политичких актера. Имајући у виду ону материју коју смо довољно изанализирали у овом раду, те оно што смо успутно поменули као релевантно, упућује нас на коначан закључак – да Динкићева и Тадићева режија српске регионализације одговара само потребама ржаве и неозбиљне политике коју власт спроводи.

Уједначавање развоја кроз оснивање региона и области, у дилеми – између потребе и политике – мора да притекне стварним потребама државе и њених грађана. Уколико потребе за оснивањем ових територијалних целина (неуставни институционални приступ из спорног закона) нису стварне, не треба их уводити (у том случају се намећу уставне мере у виду делатности уједначавања развоја – функционални приступ).

На крају се можемо послужити једним сјајним запажањем које сликовито појашњава проблематику регионализације у нас и које може послужити као закључак овог рада. Наиме, Драган Милков је у једном раду пре доста времена сјајно уочио да „не постоји ниједна земља на свету у којој су региони створени за столом, цртањем по папиру, зависно од нечије слободне воље. У малобројним земљама у којима постоје, региони су настали спонтано током историје, захваљујући бројним посебностима неких делова неких држава.”⁷⁾

Напомене:

- 1) Крајем 2008. године је у нашој јавности започета кампања у циљу промовисања Нацрта Закона о регионалном развоју и том приликом је Министарство економије и регионалног развоја, преко министра и његове партије, најавило овај пројекат, иначе опасан по уставноправни поредак Републике Србије, видети: Марко З. Пушица, *Семантичка регионализација Србије - „Политичка нарав једног економског концепта”*, Велика Србија, Београд, бр. 3277, јануар 2009. година, стр. 52-55.
- 2) Имајући у виду овакву садржину уставне норме из члана 94, можемо закључити да је уставотворац имао у виду *уједначавање развоја као делатност државу*, а никако се на основу поменуте норме не може закључити да је реч о правном основу за стварање било каквих *статистичких или ЕУ региона или других територијалних заједница*, јер ни сам нормативни текст Устава у делу где уређује Територијално уређење, односно територијалну децентрализацију, није предвидео формирање никаквих региона, већ напротив, врсте територијалних заједница којима се врши децентрализација су ограничене на територијалну аутономију и локалну самоуправу. Стога можемо констатовати да Влада има намеру да на неуставан начин дописује Устав а
- 3) Видети опширније: Ратко Марковић, *Уставно право и политичке институције*, Службени гласник, Београд, 1999, стр. 29-42, 49-53.
- 4) Видети: члан 205. Устава Републике Србије, „Службени гласник РС”, бр. 98/06.
- 5) Члан 97, т. 9 и т. 12 и члан 94 Устава Републике Србије.
- 6) Видети: Маријана Пајванчић, „Структура парламента и репрезентовање аутономија-регија”, Војводина и будући Устав Србије – зборник излагања, Фондација Конрад Аденауер, Београд, 2003, стр. 93-102.
- 7) Драган Милков, „О регионализацији Србије”, Уставне промене, Београд, 2003, стр. 306.

Арбанашки регион као фактор даље политичке дезинтеграције Србије

Тадићевско-динкићевска регионализација и српски југ

- *Применом Тадићевог и Динкићевог концепција тобожње регионализације у пракси, примарни ће бити етнички и верски принципи кроз које су се и раније испољавале федералистичке или сепаратистичке тежње, а никако прокламовани сепаратистичко-економски принципи који служе за маскирање ове чињенице*

Пише: Марко З. Пушица

Далеко од било каквог статистичког стандарда и концепта формирања региона зарад равномерног регионалног развоја, ка даљој разградњи државе води нас рђави Тадићев и Динкићев концепт закона којим се уводе региони. Овакав концепт, штетан сам по себи, довољно говори о опасности која прети од (не)поимања државе, државних послова и националних интереса од стране његових званичних предлагача и промотера.

Ово су одмах искористиле и арбанашке политичке вође које делују на српском југу и кренуле су у политичку офанзиву, истичући да су испуњени економски, али и културни, верски и етнички спецификуми који иду у прилог идеји да се у оквиру законом предвиђеног Јужног региона, оформи област коју би чинила територијална подручја општина: Прешево, Медвеђа и Бујановац, или, како се истиче у њиховој одборничкој декларацији (не и правно утемељеној обзиром да су овим политичким актом изашли из уставног и законског делокруга локалне самоуправе), да се чак оформи посебан регион који арбанашки сепаратисти називају Прешевска долина. Овај назив, који једино може бити такозвани, управо је и измишљен од стране сепаратиста, за сепаратистичке потребе јер прави назив ове области недвосмислено упућује на део Србије – Врањска котлина.

Општепознато је да арбанашки федералистички и сепаратистички апетити и захтеви нису нови. Млађе генерације ове националне мањине и њене политичке вође очигледно имају намеру да што пре заокруже екстремистички подухват велике арбанашке државе, највише на штету сувереног историјског права српске државе на територији српског југа-југоистока. На краћи рок, њихов је циљ да се њихово тзв. питање интернационализује помоћу већ присутних међународних, штеточинских фактора, не би ли се смањило присуство полиције и војске и тиме олакшала насилна сецесија овог дела државне територије и припајање шиптарско-међународном ортаклуку, лажној држави Косово.

Не треба заборавити да није прошло много времена од када је један од арбанашких представника са српског југа дао изјаву којом најављује тобожње регионалистичке захтеве, па је убрзо и извршено неколико терористичких аката на југоистоку српске државне територије.

Више пута помињана дијагноза актуелне регионализације без регионализма, Србију ће коштати много, а експоненте режима још мало одржати на власти, таман колико је потребно да се страни налози изврше, те Србија додатно дезинтегрише и ослаби. Надаље, ако узмемо у обзир поменуте чињенице, лако је извести закључак да ће кључна последична особина Тадићеве и Динкићеве регионализације

имати етничку и верску природу која се прикрива причом о статистичким регионима, како би се наручена дезинтеграција Србије спровела до краја.

Од рђавог концепта, рђавији су само плодови

Негативне последице које са собом носи неуставни и бесмислени концепт регионализације, много су брже од било које обећане благодети. Устадоше националне мањине због тобожњег кршења људских права и слобода, па се бацеше на обнародовање разних политичких декларација. Тако су и новопазарски муфтија и арбанашке локалне политичке вође били бржи од Бориса, Млађе, Боже и осталих наших евроусређитеља.

Сада сви имају некакве своје регионалистичке политичке захтеве, заборављајући да верска заједница није и политички инструмент, да локална самоуправа није држава и да регионализација као део уставне материје код нас нема органску и институционалну природу па да је неопходно формирање региона, већ напротив, њена природа је функционална и у питању је делатност равномерног регионалног развоја која се постиже без формирања региона.

Дакле, то што је данас у Србији мода и хит обнародовање свакојаких декларација којима се прокламују чисти политички и неуставни циљеви, не економско-статистички, потпуно је у домену одговорности странака режима, имајући у виду подршку коју му даје та иста мањинска политика која је и аутор поменутих декларација, али и не само то, рђави концепт регионализације је, на нашу жалост, и политичка фиксација неких маргиналних политичких кругова у оквиру српског народа. Једноставно речено, власт је крива за све што нам се збива!

Пошто је о самој регионализацији, прокламованој спорним законом, у општем, концептуалном смислу било речи, пређимо на садржину арбанашких политичких захтева, па у садејству општег и појединачног сагледавања проблема изведимо закључак о последицама. Наиме, арбанашке политичке вође, изазване примамљивом причом о регионима, надлежностима, еврофондовима и томе сл, препознале су правац спровођења сепаратистичких циљева који је много ефикаснији и јефтинији од поновног изазивања оружане побуне и тероризма на подручју српског југа. Иако они начелно говоре о реинтеграцији арбанашког становништва са српског југа у државне органе Републике Србије, јасно је да је на делу подли план да се стално незадовољство одржава и да расте, док се по њиховим плановима не створи повољна прилика за извођење озбиљнијих напада. Таквој политичкој структури не треба веровати, па се надамо да режим неће бити попустљив према дојучерашњим терористима и онима који Устав и законе државе Србије газе сваки дан.

Регионализација је, дакле, одличан метод који може допринети сецесији тзв. Прешевске долине и њеном припајању лажној терористичкој држави Косово, као претходном кораку ка коначном стварању велике арбанашке државе на Балкану. Надовезујући своје политичке циљеве попут калема на отровну вођку, коју је у српску земљу неспретно посадио двојац Тадић–Динкић, арбанашке вође су својом одборничком политичком декларацијом допринеле рађању првих плодова, много рђавијих од почетног концепта.

Регионализацијом до политичких циљева

Њихови су захтеви првенствено политичке природе, иако већина њих иступа у својству функционера органа јединица локалне самоуправе или одборника локалних скупштина. Они са централном влашћу желе преговоре, а не разговоре. Они не признају субординацију у државним пословима када беспоговорно треба да се потчине републичким органима због заштите јавног поретка и објективне законитости, њима би најдраже било када би са српском државом кореспондирали као са суседом, а не влашћу.

Како се могу довести у везу равномерни регионални развој и захтев за демилитаризацијом српског југа ако је општепозната чињеница да је оружана побуна покушана, као и да су терористички напади неких активних терористичких група веома чести, како локалних, тако и оних са Косова и Метохије?

Надаље, арбанашке локалне вође захтевају прекид свих акција специјалних полицијских јединица, које су за њих српске, иако су и они сами српски држављани и живе на територији државе Србије. Траже заступљеност Арбанаса у државним институцијама, нарочито у локалној и пограничној полицији, доношење решења од стране просветних власти о употреби диплома тзв. Универзитета у Приштини под окупацијом, издатих после самопроглашења лажне државе Косово, иако је тај универзитет псеудовисокошколска установа јер се на њему пропагирају паналбанске екстремистичке идеје, говоре о некаквој размени територија између Србије и лажне државе Косово, траже ослобађање ухапшених арбанашких терориста и убица из гњиланске групе, тзв. ОВПБМ, и њихову предају међународним судским форумима. То је доказ да политички представници Арбанаса са српског југа не признају српски правосудни суверенитет и државу Србију, а тобож желе некакву реинтеграцију своје заједнице у друштвеном, културном и политичком погледу.

Ко се иоле бавио арбанашком проблематиком код нас, познато му је да су они у стању да злоупотребе и добру вољу српске већине која би их и реинтегрисала у уставноправни оквир државе Србије и познато је да је код њих све организовано, сврсисходно и наменски уподобљено општој арбанашкој ствари која је заснована на фашизму, мржњи према околним балканским народима и државама.

Целокупна делатност њихова ради остварења циљева се креће од прокламовања разних политички бесмислених декларација, качена застава и кићења споменика ликвидираних терориста, организовања подмуклих заседа на путу, до бацања ручних бомби или пуцања на припаднике војске и полиције и застаривања упућеног глобалним грађанима државе Србије.

Наравно, уз све наведено, оно што је најзначајније јесу они захтеви арбанашких локалних вођа, или како они сами себе називају – Скупштина албанских одборника – која је творевина иначе непозната Уставу и законима државе Србије, који се односе на формирање посебног арбанашког региона и регионалних институција. Овај захтев је такође чист политички захтев и као такав само потврђује бојазан коју смо истакли о спорној регионализацији. Иако би она у начелу требало да је статистичка и економска, она ће у нашем конкретном случају свакако прерасти у етничку и верску, односно, она од почетка има такву природу.

Овоме додатно доприноси и још један фактор, који је системски и тиче се природе режима и карактера државе. Наиме, када је држава слаба и власт подложна условљавањима која долазе из ЕУ и САД, локални политички захтеви, а нарочито арбанашки, који су често праћени и агресивним тероризмом и насиљем, озбиљно угрожавају државне функције на српском југу и парализују ефикасност полиције и војске у обављању свакодневних задатака.

Мењајући тезе и истичући да републички органи треба да инкорпорирају у себе дојучерашње терористе, арбанашке вође се у том непочинству успешно користе Тадићевим и Динкићевим концептом неуставне регионализације, у нади да ће се захваљујући нестручном вођењу државе Србије од стране актуелног режима, сутра можда наћи у оквирима наказне и лажне државе Косово. И да не заборавимо случајно, са том државом бисмо били у обавези да гајимо добросуседске односе, јер је реч о испуњењу диктата бриселских и вашингтонских „пријатеља”.

Брисање памћења о злочинима почињеним над српским народом

НУНС амнестира злочинце и лажно оптужује Републику Србију

„Независно“ удружење новинара Србије је објавило се-рију написа увредљивог садржаја који су уперени против појединаца из области политике, медија, науке и цркве с циљем да нанесе штету њиховом угледу и пресуди им као „ратним хушкачима“. Ти памфлети су послужили као основа за кривичну пријаву коју је НУНС поднео Тужилаштву за ратне злочине против НН лица, односно својевремено одговорних људи у појединим штампаним и електронским медијима, и новинара, због „кривичног дела организовања и подстицања на извршење“, ни мање ни више него „геноцида и ратног злочина из чл. 145 КЗ СРЈ“!

Иако су руководећи нунсовци, који су намеравали да прогоне људе по оној народној „Кадија те тужи, кадија ти суди“, разочарани за њих неочекивано slabим одзивом јавности у жигосању, хватању и линчу без суда осуђених „ратних хушкача“ (све одреда српске националности), тај испљувак новинарске професије у форми НУНС-ове кривичне пријаве није нимало безазлен, а понајмање је резултат жеље да се успоставе стандарди у новинарској професији по критеријумима бившег комунистичког, а сада америчко-натовског „новинарског“ жбира Надежде Гаће и њених јуришника. Иза тог, за новинарска удружења јединственог срамног по-теза, скрива се много озбиљнија намера, коју ћемо показати само на једном од бројних НУНС-ових памфлета који су послужили као повод, истовремено и образложење поднете кривичне пријаве.

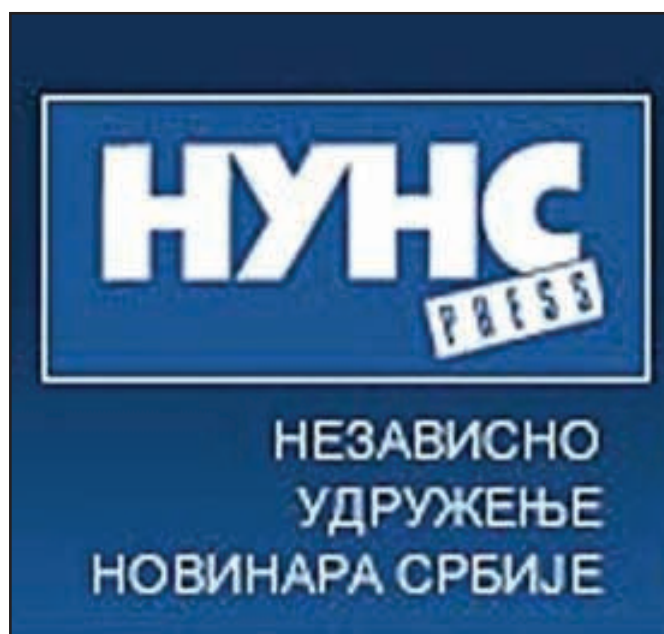
Одабрали смо текст под називом „Ратници другог ешелона“, који је потписала памфлетиста, извесна Ивана Јовановић. У делу тог памфлета говори се о извештавању поје-

диних медија о догађајима на Косову и Метохији 1998. годи-не и током НАТО агресије 1999. године. Овом приликом се нећемо бавити прозваним медијима и новинарима, већ кључним лажима и подвалама које НУНС пласира у том памфлету, а које директно ударају на државу Србију. То што памфлетисти И.Ј. и НУНС-у сметају „злоупотребе“ у медијима усмерене на „подизање морала“ народа, написи о „успешној одбрани“ тада Војске Југославије, „висока патриотска свест и одлучност да се истраје у праведној борби“ није од посебне важности за ову анализу, мада недвосмислено показује на чијој су страни били и за кога су навијали поменути током НАТО агресије 1999. године. Нунсовци су жарко желели да уместо подизања морала у години највећег искушења у новијој српској историји медији убијају морал становништва да се одбрани и преживи агресију, да позивају на капитулацију, стварају психозу дефетизма. Боли их и што је наша војска фантастичним моралом и жртвовањем успешно бранила земљу, колико је то реално могла, па чак и више од тога, од њихове војске.

Гаће и дружина сматрају злоупотребом наслов „Настављена зликовачка агресија снага НАТО предвођених САД против наше земље“. Ако та братија успе да у цитираним насловима пронађе злоупотребу, треба их колективно предложити за Пулицерову награду. Шта то, нунсовци, у том наслову није истина? Да ли је изведена агресија – јесте; да ли је НАТО предвођен САД напао нашу земљу – јесте. Па, у чему је онда злоупотреба необоривих чињеница? НУНС би вероватно као објективно извештавање прихватио тај наслов под условом да гласи: „Настављена добротворна, хуманитарна мисија снага НАТО предвођених САД у нашој земљи“! Шта је требало те 1999. године писати, да нам НУНС-ови послодавци бацају бомбоне с неба! Зар није зликовачка агресија кад вам неко бомбардује школе, болнице, породилишта, трафое, убија децу, разара старачке домове, уништава привреду, мостове, убија путнике у возовима и аутобусима, баца касетне бомбе на пијацу у Нишу, употребљава муницију са осиромашеним уранијумом, трује ваздух, воду и земљу... Очито да за НУНС то није зликовачка агресија, али за грађане Србије јесте, и та истина се не може сакрити.

НУНС-ов памфлетиста тврди да су „у служби дезинформисања и застрашивања јавности, медији објављивали и испитивања људи за које се тврдило да су војници супротстављене стране и да су учествовали у злочинима“. Као пример тог страшног „недела“ наводи се случај „браће Љуама и Бекима Мазрекуа“ који су „испитивани пред камерама“.

„Они су 2001. године осуђени на 20 година затвора, али су 2002. амнестирани и заједно са више од 1.000 Албанаца, који су били у затворима у Србији, враћени на Косово. Браћа Мазреку ухапшена су 2. августа 1998. године, а били су оптужени да су учествовали у убиству и мучењу цивила у селу Клечка на Косову. Према оптужници, они су од 17. до 22. ју-

ла 1998. године учествовали у нападу на Ораховац, где су „киднаповали десетак грађана”, одвели их у село Клечка у општини Липљан и заједно са још 18 припадника групе 'Љу-ами' у саставу Ослободилачке војске Косова, учествовали у убијању, мучењу и масакрирању”, пише у НУНС-овом памфлету. Наравно, аутору памфлета никако да се отме, па да каже да су киднаповани, мучени и побијени цивили Срби. Цитирани текст сликовито показује како НУНС на полу-стинама, погрешним информацијама и лажима гради „доказе” на којима заснива предметну кривичну пријаву.

Није тачно да су браћа Мазреку „амнестирани”. Они су првостепеном пресудом осуђени на по 20 година затвора због страшног злочина који су као терористи, припадници терористичке ОВК, починили над српским цивилима. На жалбу њихових бранилаца, Врховни суд је поништио пресуду и случај вратио на поновни поступак. На притисак Запа-да постигнут је споразум између Владе Србије и УНМИК-а да се изврши размена притвореника тако да албански притвореници буду пребачени у затворе на Косово и Метохију, а Срби из затвора у покрајини у централну Србију.

У групи размењених су били и терористи Љуам и Беким Мазреку. Када су пребачени на Косово и Метохију, УНМИК их је, уместо да их смести у затвор, пустио на слободу. Због тога нису доступни нашим правосудним органима, па њихов предмет, који је још увек активан у Окружном суду у Нишу, не може да се заврши. Дакле, тешка је лаж НУНС-овог памфлетисте када тврди да су терористи, односно „браћа” Мазреку амнестирани. Сем тога, у првом делу разговора са једним од „браће” Мазреку, који је објављен на телевизији, а који НУНС цитира као пример „испитивања пред камерама”, тврди се да га обавља „новинарка”. И то је лаж. Разговор са терористом је водила истражни судија Даница Маринковић, а не „новинарка”.

НУНС заправо покушава да оспори право јавности да од самих извршилаца сазна чињенице о страховитом злочину који су починили над цивилним становништвом. Оно што се свуда у свету назива интервјуом са заробљеним терористом и што, сходно тежини приче, представља ексклузивну информацију, НУНС карактерише као „испитивање” које је било „у служби дезинформисања и застрашивања јавности”. О каквом небулозном „дезинформисању” говори НУНС-ов памфлетиста, када починиоци злочина сами говоре о ономе што су урадили и када су за тај злочин осуђени првостепеном пресудом? Шта је у том прилогу о „браћи” Мазреку нетачно да би се квалификовало као „дезинформација”? Под маском борбе против „застрашивања” јавности, НУНС се заправо залаже за прикривање злочина, а посао новинара је да разоткрива злочине, а никако да их скрива од јавности коју застрашују злочинци својим неделима а не новинари који пишу и говоре о злочинима.

Очигледно је из наведеног примера да НУНС жели да наметне двоструке стандарде у понашању медија – о злочинима које су починили припадници српског народа треба непрестано, без провере тачности података и најтежим квалификацијама, непрестано писати и говорити у медијима, све док се по Гебелсовом рецепту лаж не прихвати као истина, а када су у питању злочини почињени над припадницима српског народа, гурнути их на маргине интересовања јавности и што пре заборавити, односно сакрити.

Умањивање и прикривање тешких злочина које су албански терористи починили над цивилним српским и осталим неалбанским, али и албанским становништвом, је у функцији оправдања терористичког деловања великоалбанских сепаратиста и агресије НАТО-а на нашу земљу и пребацивања одговорности за бомбардовање на државу Србију. То је прави разлог НУНС-ове кампање са кривичном пријавом, када је реч о Косову и Метохији.

Део памфлета под називом „Досије”, који се односи на ратове у Хрватској и БиХ, пружа обиле материјала за анализу срамног, хушкачког и крајње непрофесионалног деловања удружења новинара, које после предметне кривичне пријаве нема ни трунчице права да се назива независним.

НУНС негира постојање терористичке организације

Вратимо се на кључне лаже у поменутом НУНС-овом памфлету, које су директно уперене против државе Србије и истине и због којих је и покренута прича с небулозном кривичном пријавом. У делу памфлета „Ратници другог ешелона”, између осталог, пише: „Уз непрестано деградираније и етикетирање Албанаца са Косова којима је приписивана одговорност за бомбардовање, медији су посебну пажњу посветили негирању хуманитарне катастрофе на Косову због које је до интервенције и дошло” и „... током сукоба српске полиције и косовских Албанаца 1998. године...” Дакле, НУНС овим ставовима фалсификује чињенице и јавно пласира две ужасавачуће лаже уперене директно против Републике Србије. Прва лаж је да је до „интервенције” дошло због хуманитарне катастрофе на Косову и Метохији 1999. године, а друга да припадници МУП-а Републике Србије 1998. године нису ратовали против терориста из ОВК, већ против цивилног становништва. Те гебелсовске лаже и клевете против Србије које пласира НУНС представљају невестит покушај да се оправдају САД и НАТО за агресију на нашу земљу. НУНС, наравно, тај тежак ратни злочин против тадашње СРЈ, који су починили САД и НАТО, не сме да назове правим именом – агресијом, већ само „интервенцијом”, што би требало да ублажи тежину незаконитог поступања НАТО-а и почињеног ратног злочина.

НУНС, такође, у делу памфлета који се односи на Косово и Метохију и агресију НАТО-а, нигде не спомиње албанску терористичку организацију ОВК, као да она уопште не постоји. Такво понашање НУНС-а није нимало случајно, јер да би се оправдала агресија НАТО-а треба показати да је Србија просто приморала НАТО да нас бомбардује. Треба показати да су српске снаге безбедности одговорне за дестабилизацију покрајине 1998-99. године, да су оне чиниле злочине над цивилима и да је акција НАТО-а била изнуђена. НУНС у тој прљавој игри клеветања Републике Србије не може да призна постојање терористичке организације ОВК, коју су и Американци прогласили терористичком, а онда је подржали својим бомбама, а камоли да саопшти неопориву чињеницу о преко 3.000 терористичких напада које

је ОВК извела свуда по Косову и Метохији, намерно и систематски убијајући припаднике снага безбедности, цивиле, без обзира на њихову националност, децу.

Масакр цивила у Радоњичком басену, лешеви српских несретника у Вољуку, побијени српски дечаци у кафићу „Панда”, силоване девојчице, жене, страховито мучени и заклани цивили... за НУНС не постоје, као ни њихови извршиоци из редова ОВК. НУНС срамно прикрива и чињеницу да су шиптарски терористи киднаповали и убијали и новинаре. За НУНС су злочинци припадници српских снага безбедности! Уз раме с њима су и новинари који су извештавали о злочинима терориста!

НУНС, наравно, не сме да призна да је деловање терористичке ОВК, које се 1998. године претворило у масовну оружану побуну с крајњим политичким циљем – отцепљење Косова и Метохије, уз дипломатску, обавештајну и војну подршку САД и НАТО-а главни разлог догађаја 1998-99. године. Војно запоседање јужне српске покрајине од стране НАТО-а је једини разлог због кога је Алијанса бомбардовала Србију, а не измишљена хуманитарна катастрофа. Ту истину НУНС покушава невестшто да сакрије правом хајком против Републике Србије и медија. Ту истину сада већ и у САД и у земљама НАТО-а јавност, мање-више, зна. Али, чак и кад би то признао Бил Клинтон - НУНС не би.

Да би смо доказали да НУНС фалсификује чињенице, отворено лаже и клевете властиту државу у намери да оправда своје послодавце, САД и НАТО, за бомбардовање и тежак ратни злочин 1999. године, цитираћемо неке међународне званичнике који недвосмислено потврђују да пре почетка бомбардовања није било хуманитарне кризе, па самим тим она и није могла бити разлог за агресију. Пре тога ћемо, такође цитатима западних званичника, показати да су терористичка ОВК и НАТО криви, односно да су планирали, припремили и извели агресију на тадашњу СРЈ, те да се припадници српских снага безбедности нису борили против Албанаца, већ са веома добро организованим и наоружаним терористима ОВК који су починили стравичне злочине над заробљеним припадницима наше војске и полиције и над цивилима. При том ћемо се осврнути само на неке најзначајније догађаје који су припремили агресију НАТО-а.

Како је изазван рат на Косову и Метохији

Ко је и зашто припремио и изазвао рат на Косову и Метохији посведочио је, почетком фебруара 2007. године, бивши британски војни аташе у Београду Џон Кросланд. Он је пред Хашким трибуналом изјавио да је међународна заједница 1998-1999. подржавала ОВК, пошто је врх САД одлучио да у Београду мора бити промењена власт Слободана

Милошевића. Кросланд је, сведочећи на суђењу бившем председнику Србије Милутиновићу и петорици бивших високих званичника, потврдио да је „међународна заједница подржавала ОВК и они су то знали”. „Председник САД Бил Клинтон, државни секретар Медлин Олбрајт и главни преговарач за Космет Ричард Холбрук донели су одлуку да мора доћи до промене режима у Србији и ОВК је била средство да се то оствари. Од тог тренутка, без обзира на резерве према ОВК које смо могли имати ја и други, то више није било битно. Став који је међународна заједница заузела у Рамбујеу 1999. био је у складу с таквом политиком”, рекао је Кросланд.

Он је рекао и да међународни званичници нису истраживали тврдње о злочинима ОВК под командом Рамуша Харадинаја зато што су Харадинаја желели на својој страни. „Мислим да је донета свесна одлука да се подржи ОВК и да је последица тога било то да се нису постављала тешка питања. Можда због тога нисам упознат да је било ко из међународне заједнице постављао тешка питања Рамушу у вези с телима пронађеним у каналима који су водили до Радоњичког језера. Ја то никада нисам учинио, иако сам се с њим нашао у неколико наврата”, посведочио је Кросланд. Сведок је предочио да је „у то време било јасно да су Рамуш Харадинај и његов брат Даут били будући главни и најважнији играчи у подручју Пећи, Призрена, Дечана и Баковице. „Међународна заједница желела је да их држи на својој страни, а не да се разиђе с њима или да поквари њихову репутацију”, навео је Кросланд и нагласио да је браћу Харадинај у то време сматрао „криминалцима” и да то мишљење није променио.

Догађај у селу Рачак од 15. јануара 1999. године, када су припадници МУП-а Републике Србије разбили јако упорите терористичке ОВК, послужио је као непосредан повод за наметање тзв. преговора у Рамбујеу и предстојећу агресију НАТО-а. Бриљантно изведену антитерористичку акцију полиције, тадашњи шеф посматрачке мисије ОЕБС Вилијем Вокер је лажно окарактерисао као „масакр цивила”. Да је истина о том догађају намерно прекројена да би се нашло оправдање за бомбардовање СРЈ, посведочила је и Хелена Ранге, вођа тима финских лекара, који је по налогу Европске комисије ОЕБС-а прегледао 40 лешева из Рачка. Након обелодањивања извештаја који је сачинио њен тим, а који је био нејасан у многим одељцима, могло се закључити да нема основе за тврдњу да се радило о масакру. Хелена Ранге је кашњење извештаја образложила на следећи начин: „Немачко министарство иностраних послова је преузело одговорност за то”. На другом месту је изјавила: „Било је притиска са различитих страна... У начелу сам, за време свог боравка у Рачку, инструкције добијала од немачког министарства иностраних послова. Амбасадор Кристијан Паулс ме непосредно пред конференцију инструктисао... Цела та ситуација је била веома деликатна. Можда ћу једнога дана моћи отворено да говорим о томе шта је то било у Рачку. Сада то није могуће”.

Неколико година касније, Хелени Ранге је прорадила савест због прикривања истине да у Рачку није било никаквог масакра над Шиптарима. Јавно је рекла да јој је прећено смрћу ако каже истину. Претили су јој поједини западни политичари јер су, како је почетком 2004. изјавила, „неке владе биле заинтересоване за верзију догађаја у Рачку према којој је била одговорна само српска страна”. Амерички обавештајци су били много конкретнији, претили су јој ликвидацијом ако оспори Вокерову лажну причу. Дакле, лажни масакр, који су фабриковали Немци и Американци, требало је да послужи као оправдање за агресију на СРЈ.

Припадници наше војске и полиције борили су се против терориста – потврђују судске одлуке у Немачкој

Колико су биле нетачне тврдње о масовном прогону и убијању шиптарског цивилног становништва на Косову и Метохији од стране српских снага безбедности, веродостојно сведоче судске одлуке у Немачкој између јануара и марта 1999. године, када је низ захтева Шиптара са Косова и Метохије за азил одбијен, јер није могло бити доказано да су мета политичких прогона, или процеса. Министарство спољних послова је, 6. јануара 1999. године, обавестило Управни суд Баварске да је у Југославији приметна повећана тенденција повратка избеглица својим кућама. Нису примећени случајеви хроничне неухрањености или недовољних медицинских третмана међу избеглицама, а значајније размере бескућништва такође нису примећене.

У другом извештају који је исто министарство шест дана касније, 12. јануара, упутило Управном суду у граду Триру, пише: „Експлицитно политичко прогањање албанског становништва на Косову не може бити утврђено, акције српских снага безбедности нису уперене против косовских Албанаца као етнички дефинисане групе, већ против војних противника и њихових стварних или наводних присталица”. Дакле, Министарство иностраних послова Немачке је потврдило да су се припадници наше војске и полиције борили против терориста а не против цивила. Та неспорна истина о рату на и за Косово и Метохију је и дан-данас сакривена у подземним лавиринтима великих светских превара и лажи којима свој гебелсовски допринос несребично даје НУНС.

У трећем извештају, који је непосредно пред почетак НАТО кампање против СРЈ, 15. марта 1999. године, немачко министарство спољних послова поднело Управном суду у Мајнцу, каже се: „Као што је садржано у статусном извештају од 18. новембра 1998. године, ОВК је поново заузела своје позиције после делимичног повлачења српских снага безбедности у октобру 1998. године, тако да поново контролише широко подручје у зони сукоба. Пре почетка пролећа 1999. било је и даље сукоба између ОВК и снага безбедности, иако они до сада нису достигли интензитет борби које су

се одиграле у пролеће и лето 1998. године”. Дакле, међународни ауторитети стално говоре о сукобима полиције са терористима а не са цивилима, само НУНС лаже и тешко клевете припаднике наших снага безбедности који су много страдали од злочиначке руке шиптарских терориста. Само НУНС ни речју у свом памфлету не спомиње постојање терористичке ОВК!

У мишљењу Управног суда Баварске од 29. октобра 1998. пише да „статусни извештаји Министарства иностраних послова од 6. маја, 8. јуна и 13. јула 1998. године не дозвољавају закључак да је постојао колективни прогон етничких Албанаца са Косова, а да се не може сматрати чак ни да је постојао регионални колективни прогон усмерен против свих Албанаца из одређених делова Косова и Метохије. Насилне активности југословенске армије и полиције, почев од фебруара 1998, биле су уперене према сепаратистичким активностима и нису доказ о прогону целокупне албанске етничке групе са Косова или пак унутар неког његовог дела. Југословенске насилне акције и ексцеси, почев од фебруара 1998. године, биле су усмерене против криминалног војног покрета, нарочито ОВК, и људи са њима непосредно повезаним у домену њихових дејстава. Државни програм прогона усмерен према целокупној етничкој групи Албанаца не постоји нити сада, нити раније”.

Виши управни суд у Минстеру, 24. фебруара 1999. године, такође је заузео став да „не постоји довољно правних стварних доказа о тајном програму, нити пак о прећутном консензусу на српској страни да се ликвидира албански народ, да се измешта или на други начин прогони на екстремни начин, како је то тренутно представљено. Уколико српска државна власт спроводи своје законе и необавезно примењује силу према албанској етничкој групи која је окренула леђа држави и залаже се за бојкот, онда циљ ових мера није испланирани прогон етничких група...” Штавише, како сматрају немачке судије, „уколико су југословенске власти реаговале на сепаратистичке тежње са упорним и чврстим спровођењем закона и са антисепаратистичким мерама и уколико неко услед тога одлучи да побегне преко границе, то и даље не представља намерну политику (југословенске) државе усмерену на протеривање и изгнанство мањина, већ је, напротив, управљено на остајање народа унутар федерације”.

Прљава америчка игра у Рамбујеу

Недуго након измишљеног масакра у Рачку уследили су, од стране САД и НАТО-а, наметнути тзв. преговори који су унапред били осуђени на неуспех јер у случају постизања договора да се косовскометохијски проблем реши, не би било услова за бомбардовање Србије и војно запоседање Косова и Метохије од стране НАТО-а. О прљавој америчкој игри у Рамбујеу фебруара 1999. године, у којој није постојао ни покушај да се постигне споразум, посведочио је лични секретар тадашњег америчког државног секретара Медлин Олбрајт, Џејмс Рубин, који је априла 2000. године, када је све већ било готово, признао: „Наш међународни циљ није био да постигнемо мировни договор у Рамбујеу. Стварна намера САД била је да започне рат у који ће увући Европу, руководећи ситуацијом на тај начин да се југословенска делегација доведе у такав положај да просто не може да потпише документ. Сви званичници који су радили на овоме, веома јасно су ставили до знања да се Срби морају учинити одговорним, како би се кренуло у војну акцију”. Има ли бољег доказа да НУНС тешко лаже јавност и Специјално тужилаштво када тврди да је „хуманитарна криза” узрок агресије НАТО-а? Рубин тврди да су САД по сваку цену желеле рат. Које веровати – НУНС-у или Рубину?

Прљаву игру америчког Стејт департмента у „преговорима” и правог кривца за бомбардовање додатно је разоткрио управо његов портпарол Џејмс Рубин, који је рекао и ово: „Ми смо јавно говорили да желимо споразум, али је наш циљ био да га Срби одбију а Албанци прихвате”. Саветујући чланове албанске делегације шта да раде, амерички државни секретар Медлин Олбрајт отворено је рекла: „Ви потпишите споразум, а ја гарантујем да ће они бити бомбардовани”. И британски шеф дипломатије Робин Кук позвао је шиптарску делегацију да потпише споразум, „јер у супротном нећемо моћи да бомбардујемо Србе”.

Посредник у преговорима, амерички амбасадор Кристофер Хил, био је још прецизнији: „Чим Срби прихвате споразум, ми ћемо поопштравати услове док их не натерамо да споразум одбију”. Немачка јавност је о превари из Рамбујеа и Париза сазнала нешто више тек када је Херман Сер, члан Председништва Социјалдемократске партије, изјавио да „тајни додаток споразума представља окупацију земље на коју не би пристао ниједан шеф државе”. Бивши амерички државни секретар Хенри Кисинџер је рекао да је „делегација САД смишљено проширила документ Контакт-групе, тако да је он практично значао окупацију Југославије”, те да „такву уцену не би потписала ниједна влада на свету”. Зашто, лажови из НУНС-а, ћутите о овоме а љагате и клеветате Републику Србију, њене снаге безбедности, медије и новинаре, зашто неистинама које ширите, по други пут убијате жртве терориста и НАТО бомбардера? Зашто плујете на њихове гробове и њихову смрт, а њихове крвнике амнестирасте? Ко вам је дао то право?

Годинама након окончања Мисије ОЕБС-а и агресије НАТО-а на СРЈ, истина је у међународној заједници почела да излази на видело. Тако је Ханс Локвај, некадашњи представник ОЕБС-а на Косову и Метохији, у изјави за берлински лист „Тагесцајтунг”, рекао да „оно што је за оправдање рата у Ираку било оружје за масовно уништавање, то су за рат против Југославије били наводни геноцид и хуманитарна катастрофа”, те да „ни у једном документу Немачке војне обавештајне службе није било назнака о геноциду, нити масовном протеривању косовских Албанаца”. „Оно што је описано јесте сурови грађански рат у којем страда цивилно становништво”, рекао је Локвај, додајући да је „систематско, масовно протеривање косовских Албанаца почело када је НАТО кренуо у ваздушну кампању”.

Дакле, нема ни говора да је непостојећа хуманитарна криза могла да буде узрок агресије НАТО-а. Само у болесним главама НУНС-ових памфлетиста је последица постала узрок. Објашњавајући да „случај Косова представља по-

литички скандал”, немачки дипломата је оценио да је „потребна истрага да би се утврдило ко је, и у које сврхе, фалсификовао информације”. И овде мора да се утврди ко и у које сврхе у НУНС-у фалсификује чињенице и тешко оптужује Републику Србију. Наводећи манипулације медија као још једну сличност између ратова на Косову и Метохији и у Ираку, Локвај је подсетио на „случај Рачак”. „Група неутралних финских стручњака за судску медицину установила је да није било масакрирања 40 пронађених лешева косовских Албанаца. Није било убијања из непосредне близине. Али, немачке новине детаљно су писале о овом догађају”, наводи Локвај, подсећајући да је управо „случај Рачак” створио слику о Србима као чудовиштима и поставио смернице за рат.

Терористи били немилосрдни и према Албанцима

И Волфганг Кауфман, који је од 1993. до 2002. године као службеник немачког министарства иностраних послова био посматрач Европске уније на Балкану, изјавио је да је, за разлику од Београда, тзв. ОВК желела све само не споразумно решење. „Албанска политика је, годину дана уочи рата, већ била спремна за курс свеопште конфронтације са Србима. За разлику од српских политичара, они су желели све, само не споразумно решење. Према мом мишљењу, ситуација је била таква због утицаја који је имао ОВК. Упркос супротним уверавањима, смиривање ситуације није било у њиховом интересу”, тврди Кауфман. Тај пензионисани професионални војник, који је 1998. године послат у Пећ, где је био шеф једне посматрачке групе ЕУ, у књизи „Посматрач балканске кризе”, између осталог, пише да је „у области за коју је био задужен уочи немилосрдности ОВК према непослушним Албанцима”. „Током више од 1.000 разговора које сам водио са Албанцима уочи рата, само неки тотално фрустрирани албански сељаци су се усудили да се жале на ОВК. Постојале су оштре мере којима се ОВК обрачунавао са сопственим становништвом. Углавном су се ове акције односиле на чланове породица старешина села, који су убијени. За климу страха на Косову пре свега је био одговоран ОВК, а не српско руководство и његове снаге безбедности. Највероватније су постојала масовна убиства ОВК за која је касније окривљена српска солдатека. Један Албанац из Пећи је рекао да лешеве откривени у једној масовној гробници представљају само мали део Албанаца из околине које је ОВК ликвидирао. За то је одговоран Рамуш Харадинај. Тај

Албанац је укупан број убијених сународника око Пећи проценио на око 200. Њему је познато још неколико масовних гробница. Разлог ликвидирања Албанаца јесте застрашивање становништва и уклањање албанских грађана који су били лојални српској држави”, посведочио је о својим искуствима са Косова и Метохије Кауфман и признао: „Штампа и ми посматрачи, нисмо увек могли да разлучимо узроке и последице у нашим извештајима”. Кауфман, који је за разлику од НУНС-ових памфлетиста био на Косову и Метохији 1998. године, па може да сведочи као непосредни учесник догађаја, тврди да је ОВК била та која је желела рат и која је чинила страховите злочине који су приписивани српским снагама безбедности. Исто ради и НУНС – прикрива злочине које је починила ОВК, а лажно оптужује припаднике снага безбедности да су се борили против цивилног албанског становништва.

„Канадски режисер Гарт Причард, који је снимао ископавања, и наредник Брајан Ханибор, који је послат да присуствује ископавању наводних масовних гробница на Косову и Метохији, после доласка КФОР-а, потврдили су да ексхумације канадског тима и осталих 11 тимова никада нису потврдиле гласине о масовним гробницама с хиљадама тела. Њих двојица су критиковала Луиз Арбур, сада високог комесара за људска права при УН, и њену тврдњу да су Срби, по наређењу Милошевића, убили најмање 200.000 цивила. Наводне масакре искористила је бивши амерички државни секретар Медлин Олбрајт, заједно са осталим западним лидерима, као оправдање за бомбардовање СРЈ, док су америчке велике телевизијске куће Си-Ен-Ен и Ен-Би-Си непрестано извештавале о овим догађајима, будући да је Запад подржавао ОВК”. Брус Гаври за канадски лист „Грађанин Отаве”. „То је био масакр који се никада није догодио. Ја сам био присутан када су форензичари говорили Луиз Арбур да нема тих 200.000 тела, али она није хтела то да прихвати”, рекао је Причард.

Бестијалне лажи западних званичника о наводној хуманитарној катастрофи и стотинама хиљада побијених Шиптара на Косову и Метохији биле су врхунац политичко-медиске пропагандне кампање против СРЈ и увод, односно оправдање, за нелегитимну агресију НАТО-а. По истој матрици десет година касније ради и НУНС.

НАТО бомбардовање Југославије је злочин против мира

У закључку са семинара који је одржан у британском Парламенту почетком 2005. године, пише: „Све досадашње међународне истраге и експертске анализе су показале да је НАТО бомбардовање Југославије 1999. године било противзаконито и да је изазвало хуманитарну катастрофу на Косову и Метохији”.

Организатор тог скупа била је посланик Лабуристичке партије и председница Парламентарног комитета за мир на Балкану Алис Ман, а уводно излагање поднео је угледни британски правник и адвокат Марк Литман. Он је указао да су вођене многе међународне истраге и да су све, укључујући и ону коју је водио Комитет за спољну политику британског Парламента, показале да је НАТО бомбардовање било против свих међународних закона и правила Уједињених нација. Али, Карла дел Понте је за хуманитарну катастрофу оптужила политички, војни и полицијски врх Србије, а за челнике НАТО-а рекла да нема основа за покретање њихове одговорности.

Дакле, чак су и у британском Парламенту смогли снаге, иако је Велика Британија била један од најжешћих учесника у бомбардовању, да кажу да је НАТО починио злочин

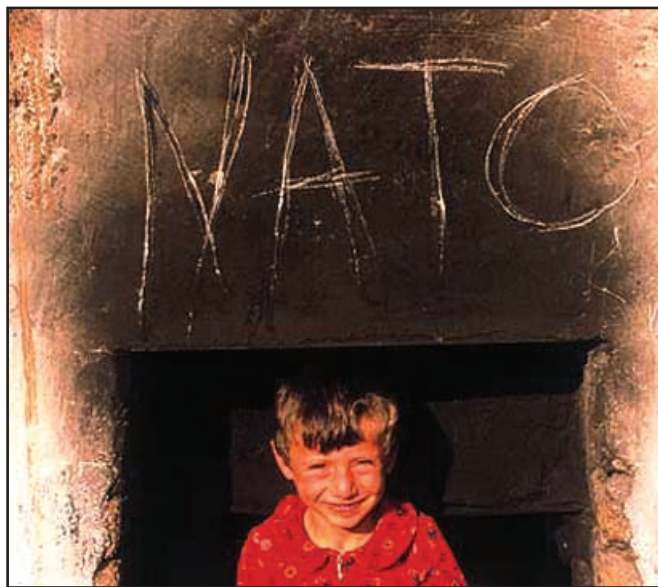
против мира и да је он, а не тадашње руководство СРЈ, изазвао хуманитарну катастрофу на Косову и Метохији.

НУНС, наравно, обмањује јавност изношењем потпуно другачијих тврдњи у потпуности утемељених на лажима и мржњи према свима који су на било који начин учествовали у одбрани земље од шиптарских терориста и агресије НАТО-а. Виктор Черномирдин, главни представник тадашњег руског председника Јељцина и преговарач за време илегалног напада НАТО-а на СРЈ, изјавио је да је требало судити онима који су бомбардовали Југославију. Черномирдин је одао признање успешној одбрани земље: „Ваша армија је бранила храбро своју земљу и борила се колико је могла против неупоредиво јачих западних армија”. НУНС би, наравно, заједно са Бруном Векарићем, да суди онима, укључујући и медије, који су бранили земљу од агресора.

Могло би се још много листова папира потрошити на цитате међународних званичника којима се разоткривају НУНС-ове бестијалне лажи и прави узроци и кривци за агресију НАТО-а на СРЈ 1999. године. Међутим, мислимо да је довољно и ово што смо рекли да би се показало да НУНС фалсификатима, лажима и тенденциозним конструкцијама настоји да се обрачуна с медијима и новинарима који су се дрзнули да упознају јавност с чињеницама које показује да су САД, НАТО и албански терористи, а не Република Србија, одговорни за рат који је на Косову и Метохији вођен 1998-99. године, и за тешке ратне злочине почињене над цивилним становништвом и припадницима регуларних српских снага безбедности које су браниле земљу од агресора и штитиле цивилно становништво у јужној српској покрајини, без обзира на његову националност, од терориста. А зашто НУНС то ради? Можда је одговор у изјави председнице НУНС-а Надежде Гаће, 27. 11. 2007. године: „НУНС је добио донацију америчке амбасаде којом је купљена опрема за Центар за истраживачко новинарство”. Сећате ли се оне песме: „Паре, паре, паре...”

У цитираним памфлету и кривичној пријави НУНС-а против НН лица, у којима се тврди, дакле, да је за агресију НАТО-а крива „хуманитарна катастрофа”, односно држава Србија и да су српске снаге безбедности ратовале против Албанаца, дакле цивила, а не против терориста из ОВК-а, има довољно елемената за подизање кривичне пријаве против НУНС-а због клевете, обмањивања јавности, ширења лажних вести, изазивања националне мржње и антидржавног деловања. На потезу је тужилаштво.

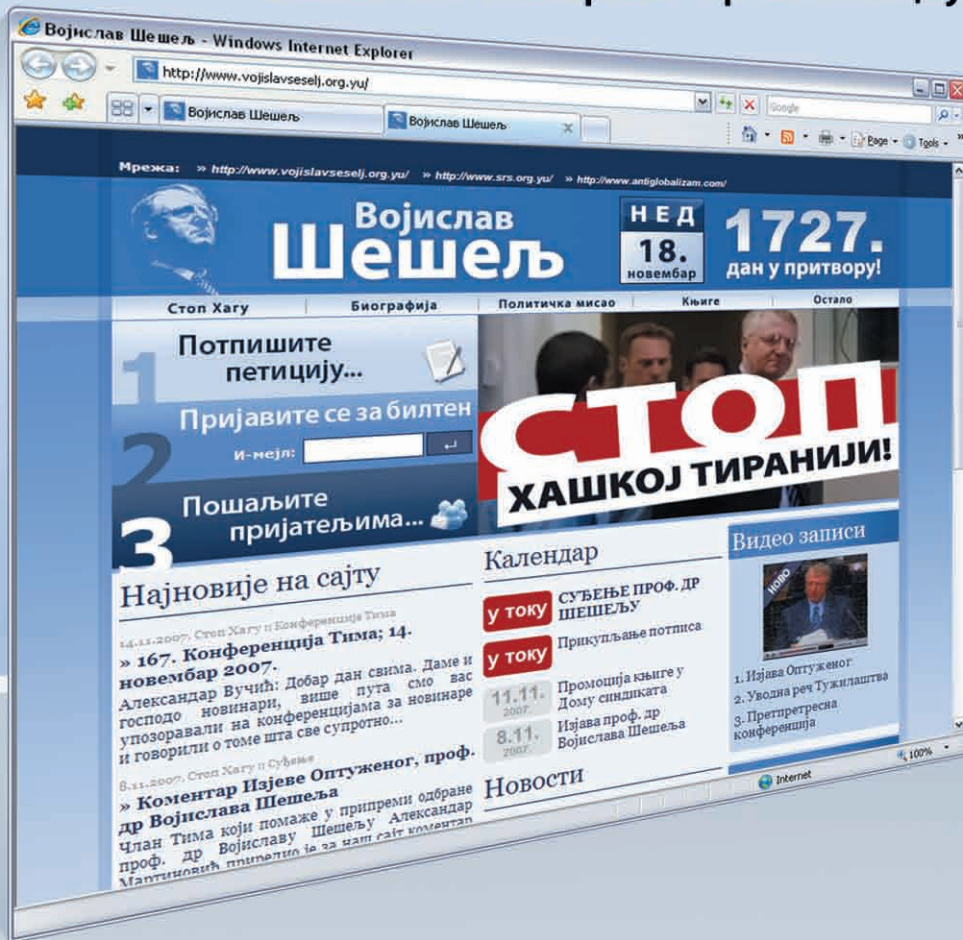
Р. В. С.

- Многи из владајуће коалиције, Закон о одузимању имовине стечене криминалним делима, схватају као атак на себе.
- Динкићу СОКОЈ исплатио хонорар од триста хиљада за неку песму. Колико ли ће добити кад ускоро отпева лабудову?
- Како ови дижу цене горива, ускоро ће цела Србија постати пешачка зона.
- Влада Србије поново најављује ребаланс, како би закрпила „рупу“ у буџету. О рупама у карактеру, поштењу и знању министара још нису разговарали.
- У Србији ће се ускоро драстично повећати број незапослених. Влада најавила смањење броја помоћника министара и државних секретара.
- За истинитост неке своје изјаве, Тома рекао да је спреман да се закуне на икону. Немој Томо, леба ти!
- Богатство је стекао трговином. Продао партију, идеологију, патриотизам, поштење...
- Кад су прерачунали колико кошта пут до Париза и натраг, остало им је само за киселу воду у хотелу „Риц“.
- Ма није онај Арно Данжан, шпијун Француске обавештајне службе. Он је Цанетов лични писар, родом са Уба.
- Они су, у ствари, у Женеви уговарали изградњу гасне електране. Цане им је само донео осигураче за случај да дође до кратког споја.
- Странку нису покушали растурити из интереса, већ из љубави. Према новцу.
- У праву су кад се куну да паре нису видели. Паре су биле на рачуну.
- Уместо да нас Европа стави на „бели шенген“, ставила нас на „бели хлеб“.
- Кркобабић (млађи) није поднео извештај о имовини, иако је био обавезан. Можда човек нема ништа, па му непријатно да обелодани своје сиромаштво.
- „Обична“ полиција, ватрогасна полиција, тајна полиција, БИА, финансијска полиција, еколошка полиција, комунална полиција... Колико му то полицајаца дође по глави становника?
- Мирко Цветковић изјавио да су банкарске камате у Србији неколико пута веће него у окружењу. Можда би требао да обавести председника Владе Србије.
- Први јавни објекат који је „нова земунска власт“ свечано отворила је јавни ВЦ на батајничкој пијаци. Да су радници, отворили би фабрику.

Војислав Шешељ

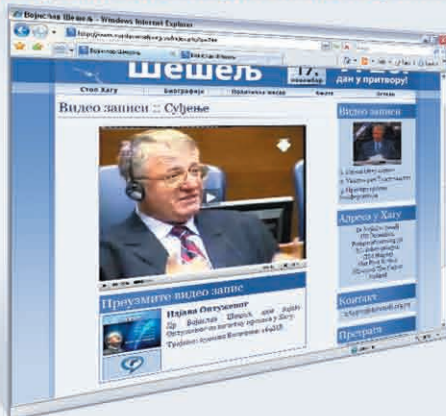
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.voislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најавна догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

Др Војислав Шешељ

**БАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАСТИ**

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

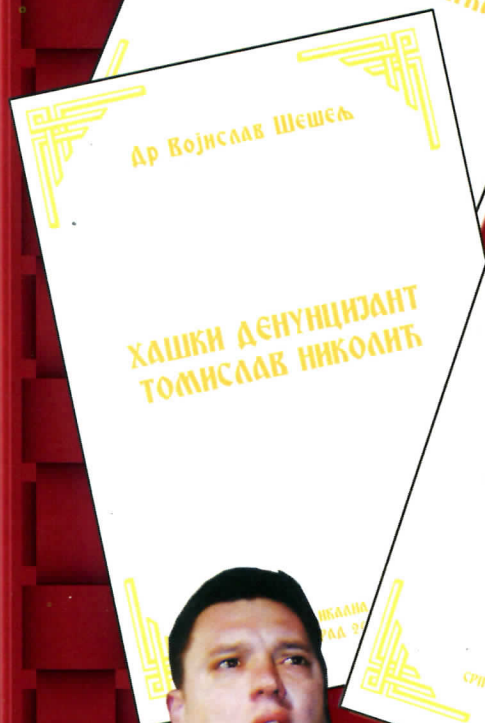
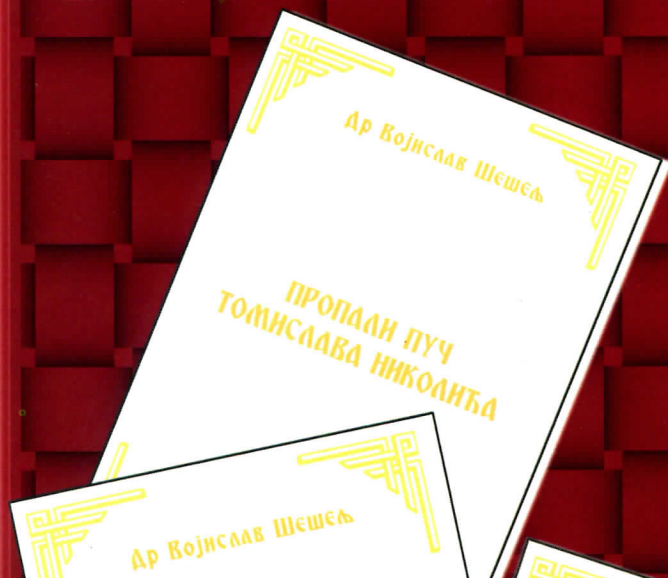
**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЂИЋА**

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДНИКАМА
БЕОГРАД

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАНКА
БЕОГРАД 2008.

СВЕДОЧАНСТВА ЗА ИСТОРИЈУ БЕШЧАШЋА

у штампи